

Quân Mạc Vũ

Contents

Quân Mạc Vũ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	30
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38

Quân Mạc Vũ

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, cổ trang, hoàng triều, phụ tử, nhất công nhất thụ, HE. Edit: Tử Yên. Beta:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-mac-vu>

1. Chương 1

Ngồi nhìn khoảng trời xanh biếc trước cửa sổ, suy nghĩ cũng nhân đó mà lưu lạc tận nơi nào.

Hồi tưởng lại, ta đi vào thế giới này cũng đã được năm năm.

Rất nhiều việc của kiếp trước đã không còn nhớ rõ, nhưng tuyệt nhiên vẫn nhớ được, trước khi rời đi, trong phòng bệnh không ngừng vang lên tiếng khóc của nam nhân.

Ta từ khi sinh ra đã mang căn bệnh tim bẩm sinh di truyền từ mẹ, chỉ sống được đến năm 17 tuổi, thân thể dị thường yếu ớt khiến người nhà bằng hữu phải luôn lo lắng. Khi ra đi, lòng ta thực bình tĩnh, nhưng nghe tiếng kêu khóc níu kéo của cha vẫn có chút bi thương, chỉ có thể thầm thì trong lòng: thực xin lỗi, đã khiến người thương tâm.....

Vốn tưởng rằng thế là chấm dứt, không ngờ ta tựa hồ như được thần linh chiếu cố, linh hồn đi đến nơi này, một lần nữa sống lại.

Ta không biết liệu đây có phải là sự bồi thường của thần linh cho sinh mệnh ngắn ngủi của ta kiếp trước hay không, cũng không rõ mình có nên mừng không, nhưng không thể nghi ngờ, khi được biết mình sống lại, ta cũng thấy có chút may mắn, bởi lẽ ta không cần giống với những kẻ gọi là ‘tá thi hoàn hồn’, phải làm bộ mất trí nhớ, mỗi ngày đều lo lắng thân phận bị phát hiện, dùng lời nói dối che giấu chính mình, cuối cùng lạc trong những dối trá tự mình đặt ra, sống như thế thực sự mệt mỏi. Còn sống lại, nghĩa là mọi thứ đều hoàn toàn mới mẻ, ta có thể đương nhiên cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều phải học.

Đối với phụ mẫu kiếp này, ta hoàn toàn thừa nhận bọn họ là người đã tạo ra khối thân thể này. Tuy rằng ta có trí nhớ kiếp trước, cũng sẽ tưởng niệm đến nhân thân kiếp trước, nhưng như thế không có nghĩa ta phủ nhận hết thấy những gì ta có ở kiếp này. Một cuộc sống mới, cũng sẽ có một ký ức mới. Ta không phải người vô tình, chỉ là ta đối với mọi thứ đều lãnh đạm, tất thấy thuận theo tự nhiên, ta là kẻ dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh. Ta không ép buộc chính mình phải nhớ rõ mọi chuyện trước kia, cũng không cưỡng cầu bản thân phải dứt bỏ tất thấy, vậy nên ta thừa nhận phụ mẫu cả hai kiếp, cũng thừa nhận những hoài niệm cùng quên lãng theo thời gian.

Ta chưa từng hy vọng quá nhiều vào cuộc sống, những gì cuộc sống đem lại ta đều vui vẻ nhận lấy, ta tự cho mình là người lạc quan. Đối với sinh mệnh, trải qua một lần trọng sinh, ta không mang theo chấp niệm gì, quyền thế phú quý cứ thuận theo tự nhiên đi, sống một đời bình bình lặng lặng có gì mà không tốt.

Sẽ có người nói, ta sở dĩ xem nhạt hết thấy như thế là bởi ta không còn muốn sống. Ha ha, đâu dễ gì mới có được sinh mệnh lần nữa, ta sao lại dễ dàng buông tay chứ. Ta còn muốn xem vận mệnh sẽ mang đến cho ta những trải nghiệm mới mẻ gì. Đó, có lẽ, là mối quan tâm nho nhỏ duy nhất của ta hiện nay.

Bất quá, tựa hồ lão thiên gia đã đem đến cho ta một cái kinh hỉ không lớn cũng không nhỏ, khiến ta tự thấy mình thụ sủng nhược kinh [1]. Ta sống tại một thời đại không biết tên, một nơi cũng giống với Trung

Hoa thời cổ đại, hơn nữa, cứ nhiên còn sinh ra tại đế vương gia, là hài tử thứ ba của phụ hoàng, tứ danh Sở Mạc Sâm.

Khi biết được điều nay, ta ngậy ra chốc lát, nghĩ mình đã chấm dứt rồi, cuối cùng lại vẫn cảm thấy buồn cười, mà khi ta hiểu biết thêm được một chút tình hình thì lại chỉ có thể thở dài.

Nghĩ đến việc ta là một người dễ thích ứng với hoàn cảnh, sinh tại một nơi thân bất do kỷ, vô tình nhất đế vương gia, đến tột cùng là ta nên tán thưởng lão thiên gia an bài chu đáo, nên cảm tạ vận mệnh đã cho ta một trải nghiệm không chút tầm thường, hay nên vui mừng vì bản thân may mắn như thế? Hay vì chính mình bất hạnh mà ai thán?

Đương nhiên ta sẽ không tự cao tự đại đến mức nghĩ rằng sẽ đem những trí nhớ của kiếp trước ứng vào kiếp này, gây nên thay đổi nghiêng trời ngả đất, nghĩ rằng đó là sứ mệnh của ta khi sinh ra tại đây. Ta cũng không muốn so sánh thế giới này với thế giới trước kia hơn thua ít nhiều, mỗi một thế giới đều có tư cách cùng lý do riêng để tồn tại. Ta lại càng không cho rằng mình có năng lực để thay đổi thế giới này.

Bởi vì biết được sự vô tình của đế vương gia, ta đương nhiên cũng có điểm sợ hãi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu phải trở thành một vật hi sinh trong cuộc đấu tranh giành quyền lợi thì đã sao? Cũng chỉ là một trải nghiệm hoàn toàn mới mà thôi, dù sao cũng từng đối mặt với tử vong một lần, còn gì để sợ hơn nữa? Nếu có, cũng chỉ là thấy tạo hoá thật trêu người, ân oán có chút buồn cười mà thôi.

Ngay khi ta đang hưng phấn chờ đón tất cả các đòn công kích ngấm ngầm lẫn công khai, ta lại biết được tình hình của ta hiện tại. Ta căn bản chỉ là một hoàng tử bị lãng quên. Phụ hoàng tuy mới chỉ hai mươi tuổi nhưng cũng đã có đến tám hài tử, sáu hoàng tử cùng hai công chúa. Ta là Tam hoàng tử, là người đứng giữa nên rất dễ bị bỏ qua, lại thêm mẫu phi của ta tuy dung mạo xuất chúng nhưng thân thể yếu ớt, quyền thế nương gia [2] trong triều không hiển hách, vậy nên địa vị trong hậu cung cũng không cao, bởi vậy cũng không ai buồn hỏi đến hoàng tử ta đây.

Như vậy cũng tốt, ta có thể an an ổn ổn mà làm một vị Vương gia nhàn tản mà sống hết một đời.

Bất quá, ta cũng không phải là hoàn toàn bị lãng quên. Cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng nhìn qua dung mạo của phụ hoàng, chỉ có khi mới sinh ra được nghe thanh âm hắn, tuy còn non nớt, nhưng cũng có đủ uy nghiêm khiến kẻ khác sợ hãi.

Tối hôm nay hy vọng có thể nhìn thấy hắn. Thật có chút nóng lòng.....

[1] thụ sủng nhược kinh: được sủng mà sợ hãi.

[2] nương gia: nhà mẹ đẻ.

2. Chương 2

Hôm nay là sinh thần hai mươi tuổi của phụ hoàng, còn có sứ giả của nước láng giềng Chiêu Ảnh đến, hoàng cung bởi vậy đã mất rất nhiều thời gian chuẩn bị, nói vậy sinh thần yến đêm nay chắc hẳn rất long trọng. Nghe nói tất cả các phi tần được thụ phong trong cung cùng các hoàng tử đều phải đến tham dự. Đây là lần đầu tiên kể từ khi chuyển thế đến đây ta được tham gia yến hội long trọng đến thế, cũng là lần đầu tiên chân chính được gặp mặt vị đế vương thống trị quốc gia này, là phụ thân ta, tâm tình thật sự cũng có chút kích động cùng khẩn trương.

Đến chạng vạng, sau khi được hai cung nữ Thái Nhi, Ngọc Nhi hầu hạ sơ tẩy cùng thay y phục hoa lệ, đeo thêm các loại phục sức, thật sự nặng nề khó chịu, đã vậy Thái Nhi còn chọc ghẹo ta, nói ta giống một con búp bê xinh đẹp khiến người khác nhìn thấy liền yêu thích. Đối với việc này ta không có ý kiến, chỉ thầm nghĩ trong lòng, với cả tá phần son mà bọn họ trát lên cho ta, dù có muốn trông khó coi cũng khó. Hơn nữa Thái Nhi cùng Ngọc Nhi có tiếng huyền náo, kiếp trước ta vì nhiều nguyên nhân mà không thích tiếng

ồn, ưa sự yên tĩnh, tính tình cũng đậm mạc, nhưng ta đối với sự ồn ào của các nàng, ngoài việc chịu đựng, ta thật không có cách nào khác.

Kiếp trước, những người xung quanh ta, ngoại trừ nữ hộ sĩ, ta không có tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân nào khác, mẫu thân ta sinh mệnh vốn đã không dài, lại vì sinh ta mà tiêu hao quá nhiều thể lực, rốt cuộc mất ngay sau khi ta ra đời. Đây cũng là nguyên nhân mà ta, cho dù biết sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể kết thúc, nhưng cũng không muốn buông tay.

Trời đã tối hẳn, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, ta đứng dậy theo mẫu phi đến hoa viên tổ chức yến hội.

Khi tới đó đã có rất nhiều người. Ta từng bước từng bước cẩn thận đi theo sau mẫu phi, đến chỗ ngồi của mình rồi mới ngẩng đầu lên, quay ngang quay dọc quan sát chung quanh.

Bởi mẫu phi dù sao cũng là một phi tử được nhận sắc phong, một mình tọa tại một cung điện, lại có một hoàng tử là ta, nên dù không nhận được sủng ái nhưng cũng không đến nỗi bị khinh nhờn, vị trí ngồi cũng không cách quá xa thượng tọa của phụ hoàng. Ngồi phía trên bên cạnh mẫu phi là một hài tử phần điều ngọc mài cùng mẫu phi của hần, chính là hài tử được sinh ra cùng năm với ta, nhưng lại kém ta ba tháng, Tứ hoàng tử Sở Mạc Phi. Lúc này hần đang bị mẫu phi hần kéo ngồi xuống bên cạnh, cứ nhìn đôi mắt to tròn linh động kia, không khó để đoán ra hần là một hài tử hiếu động hoạt bát lại thông minh. Mà đôi mắt to tròn ấy hiện tại lại đang nhìn ta chăm chăm, xem ra hần đối với ta thật hiếu kỳ. Cũng phải, ta và hần đều là hài tử như nhau, lại bằng tuổi, chỉ có điều ta ít khi xuất môn, mẫu phi cùng các phi tử khác lại ít lui tới, ta thì không giao tiếp nhiều lắm với các huynh đệ khác, cũng chỉ nghe Thái Nhi cùng Ngọc Nhi nói lại mà biết được đôi chút tin tức. Có lẽ hần đối với Tam ca chưa từng gặp mặt lần nào là ta cảm thấy hiếu kỳ. Nhìn bộ dáng có điểm ngơ ngác của hần, cùng với một đôi mắt to trong veo như hồ nước mùa thu, thực sự là một hài tử đáng yêu, ta bất giác mỉm cười với hần. Bất quá, hành động của ta lại càng khiến hần ngây người ra..... Ta có chút không hiểu.

Bỏ qua hần, ta lại hướng ánh mắt ra chỗ khác. Các đại thần trong triều cơ bản đã đến đủ cả, thiếu niên mặc một thân dị phục ngồi ở đằng kia có lẽ là sứ giả Chiếu Ảnh quốc, tuy không nhìn rõ dung mạo hần, nhưng căn cứ theo thái độ tự nhiên, cử chỉ hào phóng khéo léo, có thể đoán được hần không phải là một nhân vật đơn giản. Phía trên, các cung phi cùng hoàng tử khác cũng đều lục tục đi vào chỗ ngồi, vậy là chỉ còn chờ Hoàng thượng và Hoàng hậu nữa thôi.

“Hoàng thượng giá lâm!”, “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Theo hai đạo thanh âm sắc nhọn, bốn phía lập tức trở nên an tĩnh. mọi người cùng quỳ xuống hành lễ, miệng hô to: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”. Ta cũng hành lễ theo bọn họ, khi nghe được tiếng hô to như vậy, tuy rằng sớm đã có chuẩn bị, thế nhưng vẫn ngây người ta mất một lúc, đến khi tỉnh lại chợt nghe thấy một thanh âm hữu lực mà uy nghiêm: “Bình thân!”. Lập tức lại theo mọi người đáp lại: “Tạ ơn Hoàng thượng!”, sau đó đứng dậy, lại cùng mẫu phi quay trở lại vị trí của mình.

Một lát sau, ta chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Hoàng thượng cùng Hoàng hậu trên thượng tọa. Hoàng hậu cười đến thập phần hiền lành đoan trang nhìn xuống mọi người ngồi bên dưới, nữ tử tuy mới có mười mấy tuổi, nhưng khi khoác lên người phục sức Hoàng hậu rườm rà nặng nề, đã có vẻ khéo léo mà tự nhiên. Về phần Hoàng thượng, cũng chính là phụ thân ta, trước đó ta đã được nghe rất nhiều chuyện về hần, mười một tuổi đăng cơ, mười ba tuổi nắm giữ binh quyền, ngự giá thân chinh bình định biên cương loạn động, ổn định thế cục trong nước, mấy năm gần đây lại tiến hành khởi công xây dựng hệ thống thủy lợi, thống trị thủy vận, coi trọng buôn bán, khiến cho Minh Sở quốc tứ hải thái bình, càng ngày càng phồn vinh hưng thịnh, hần, Minh Sở đế Sở Tử Cẩn, được con dân tôn sùng là minh quân một đời. Một đế vương, trong vòng ngắn ngủi mấy năm lại có thể dựng nên một quốc gia thái bình thịnh thế, là người thế nào đây?

3. Chương 3

Tuy đã sớm biết hần còn rất trẻ, nhưng không nghĩ đến bộ dáng hần lại không khác gì một thiếu niên mới mười lăm, mười sáu tuổi. Nhưng hần một thân huyền bào, cử chỉ trầm ổn uy nghiêm, khiến người ta dù đối diện với gương mặt tuấn mỹ còn mang theo vài phần non nớt của hần cũng không dám khởi tâm khinh thị, huống chi hần còn có một đôi mắt thâm sâu như biển đêm đông, thâm trầm lãnh liệt lại lộ ra sự lợi hại, dù cho nó lúc nào cũng bình tĩnh vô ba [1] nhưng vẫn không thể che giấu hết lực lượng ẩn giấu bên trong, không thể nghi ngờ, đó là đôi mắt mà chỉ nhìn qua thôi đã đủ khiến người ta khiếp sợ. Một đôi mắt xinh đẹp như thế, khí phách cùng sự cô hàn giấu sâu trong đáy mắt làm tim ta đập nhanh hơn. Ta tuy rằng không sợ hãi cùng sùng bái hần như các hoàng tử khác, xem sự tồn tại của hần như thần linh, nhưng cũng không thể phủ nhận là ta bội phục hần, thậm chí còn có điểm đồng tình bao hàm trong đó. Một người đem chính mình phong lại trong lớp băng hàn lạnh lẽo cô độc, phụ hoàng của ta, người quả thật rất đáng thương a.

Cung yến bắt đầu, ánh mắt ta chuyển hướng nhìn đến nhóm ca cơ đang biểu diễn ở chính giữa. Không có những bóng đèn màu hiện đại khiến người ta hoa mắt phối hợp, không có nhạc điện tử làm nền hay nhạc đệm, nhưng lại có một loại mỹ cảm thuần túy. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, vũ y bạch sắc theo gió mà phiêu động, mờ mịt hư ảo, như mộng như huyền, tiếng đàn như có như không phiêu đảng trong hoa viên, khiến lòng người cũng gợn lên tầng tầng sóng bạc, cổ nhân thật sự đã đem ý cảnh chi diệu này phát huy đến cực hạn rồi. Rõ ràng là không cố ý xây dựng, cũng không tạo hình, trong lạnh nhạt lại mang theo vài phần hấp dẫn, khiến kẻ khác muốn ngừng mà không được, hảo một đoạn phong lưu thiên nhiên, quả đã làm cho một người hiện đại như ta được thụ giáo. Có được một màn ca múa như vậy, vậy thì người đứng ra lo lắng tổ chức yến hội này đã tốn không ít công phu. Long trọng nhưng lại không có cảm giác phức tạp, huyền ảo nhưng cũng có ý tứ, canh phòng nhìn như rời rạc nhưng kỳ thật lại phi thường nghiêm chỉnh, tửu thực an bài có quy củ mà thoải mái.....

“Nhi thần Sở Mạc Nghiêm chúc phụ hoàng phúc thọ an khang, Minh Sở quốc mãi mãi trường thịnh!”. Một thanh âm trong sáng lại kéo ta trở lại thực tại, là Đại hoàng huynh đang chúc thọ phụ hoàng. Cầm trên tay một hộp gấm, Đại hoàng huynh quỳ gối bên dưới hướng phụ hoàng hành lễ. Tổng quản công công tiếp nhận hộp gấm đưa đến tay phụ hoàng, Đại hoàng huynh lại nói tiếp: “Đây là nhi thần sao chép kinh Phật, chúc phụ hoàng vĩnh hưởng muôn đời.”

“Bình thân, ngô nhi hiếu tâm khả gia, phụ hoàng rất cảm động.”. Phụ hoàng đáp lại một câu, đem hộp gấm trong tay đưa cho cung nữ đứng sau. Tiếp theo là Nhị hoàng huynh Sở Mạc Phong cũng hướng phụ hoàng hành lễ cùng với biểu diễn một bộ quyền pháp. Chiêu thức tuy không thực hoa lệ nhưng lại trầm ổn hữu lực, cương mãnh có độ, xem ra đã rất lao tâm khổ luyện, phụ hoàng cũng thực vừa lòng mà gật đầu.

Đến phiên ta, ta lạnh nhạt đứng dậy đi đến trước người phụ hoàng, hành lễ theo quy củ, sau đó đem thọ lễ đưa cho công công. Bởi ta còn chưa đủ tuổi đi học, đương nhiên không thể biểu hiện ra là ta biết chữ, mà cầm, kì, tiêu, kiếm lại bởi vì mẫu thân quanh năm ốm yếu luôn nằm trên giường nên không thể dạy ta, lại cũng không có ai khác đến dạy, vậy nên hôm nay ta không biểu diễn gì hết. Cũng vì thế mà thọ lễ ta dâng lên cho phụ hoàng chỉ là một cái Trung Hoa kết [2] bằng chỉ đỏ bao quanh một tiểu khối bạch ngọc nằm ở chính giữa, trên khối ngọc có khắc một chữ “An”.

Trung Hoa kết là thứ mà kiếp trước ta nằm trong phòng bệnh đọc sách rồi học được, ta rất thích dùng vật màu đỏ điểm lệ này để trang hoàng lại phòng bệnh, lúc ấy phụ thân còn nói: “Rất được, Trung Hoa kết cũng có ngụ ý là vui mừng, vậy kết nhiều thêm một chút đi?”. Ta vẫn ngày ngày may mò kết đủ loại kiểu dáng, cũng không thể trách ta được, bởi lẽ phòng bệnh khi chưa có Trung Hoa kết chỉ toàn một màu trắng rất đơn điệu. Ta nghĩ thêm chút sắc đỏ sẽ khiến ánh mắt của ta có thêm cái để nhìn, hần là sẽ có tác dụng đi, vậy nên ta càng không ngừng kết thử các dạng hoa văn khác nhau, cho đến ngày hôm đó.

Về phần tiểu khối bạch ngọc kia là ta tìm thấy ở chỗ mẫu phi, ta cũng tự biết lấy thạch cao đem khắc thử trước, cho đến khi hoàn toàn thành thực rồi mới cẩn cẩn dục dục khắc lên trên khối ngọc. Lễ vật chuẩn bị thật trọng đến vậy, vốn là xuất phát từ sự tôn trọng của ta với phụ hoàng, coi như là ta cảm tạ hần, bất luận thế nào cũng là hần đã cho ta một cơ hội sống lại.

Quyết định khắc chữ “An” này, đó là bởi vì, tự bản thân sau khi trải qua quãng thời gian bị tra tấn bởi

bệnh tật, ta biết sống bình an khoẻ mạnh mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, ta cũng thấy kỳ nguyện an khang so với kỳ nguyện phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn còn thực tế hơn nhiều. Ta là một người thực tế, ta không thích dùng lời nói dối đi lừa gạt người khác, vậy nên đó là ý nghĩ chân thật của ta. Cho nên khi phụ hoàng vượt ve khỏi ngọc hỷ ta, vì sao lại là chữ “An”, ta đáp, “Kết này là kỳ nguyện kết, nhi thần duy kỳ nguyện phụ hoàng an khang.”. Đúng vậy, chỉ nguyện an khang. Kỳ nguyện ít như thế, lại đơn giản như thế, đáng thần linh chắc hẳn sẽ đồng ý thôi. Những lời nói dối tỷ như phụ hoàng thiên phúc vĩnh hưởng, hay thọ ngang trời đất gì đó ta không thích, nhân tâm thiên hạ phải do chính tay mình đoạt lấy, vậy nên, nhi thần chỉ nguyện phụ hoàng được an khang.

[1] bình tĩnh vô ba: bình tĩnh không chút gợn sóng.

[2]: Trung Hoa kết: các nàng có thể xem thêm thông tin tại đây:

4. Chương 4

Chung quanh hoàn toàn yên lặng, nhìn lại mẫu phi có chút khẩn trương, ánh mắt phụ hoàng giống như sâu thêm vài phần, nhưng vẫn bình lặng tựa mặt nước không gợn sóng. Phụ hoàng không nói thêm gì nữa, chỉ vượt ve khỏi ngọc thêm một lần, sau đó lại đặt trên tay cung nữ kia, ý bảo ta lui ra. Hành lễ tạ ơn xong ta mới quay lại chỗ ngồi bên cạnh mẫu phi, cho nàng một nụ cười an ủi. Thực xin lỗi, để ngài lo lắng, nhưng ta sẽ không bao giờ nói ra những lời giả dối, đó là nguyên tắc của ta, mong ngài thông cảm cho ta.

Tuy rằng hiểu được, trong chốn cung đình đầy rẫy nguy hiểm này, phải biết che giấu chính mình mới là trọng yếu, nhưng cho dù có gặp nguy hiểm đi chăng nữa, ta cũng quyết dâng tặng phần lễ vật đặc biệt này, bất chấp việc nó sẽ đưa đến những sự ngờ vực vô căn cứ như thế nào. Ta không mong người khác sẽ chú ý đến mình, nhưng quả thực ta không thể làm khác được.

Tiếp theo là Tứ hoàng đệ của ta, Sở Mạc Phi. Không thể tin được, một hài tử hoạt bát như hân, cư nhiên lại chỉ đàn một khúc làm hạ lễ, mà tiếng đàn của hân lại trầm ổn đến thế. Về phần Ngũ hoàng đệ Sở Mạc Huỳnh dâng tặng một bức họa lưu thủy hạ sơn [1], Lục hoàng đệ Sở Mạc Hồng thối một đoạn tiêu, ta không khỏi thở dài, hài tử của hoàng đế, quả nhiên không có ai đơn giản.....

Nhìn đến các hoàng tử từng người từng người một lên dâng lễ vật, phụ hoàng tựa hồ thật cao hứng, khoe miệng thủy chung lộ vẻ tươi cười, nhưng cũng không có một ánh mắt hay lời nói gì đặc biệt khác, có một chút hương vị bí hiểm. Quả nhiên, hoàng đế, cho dù đối mặt với hài tử của chính mình cũng luôn bảo trì khoảng cách, không khỏi lại liếc nhìn hân một cái, vừa vặn hân cũng đang nhìn về phía ta, hai ánh mắt chạm nhau, ta có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh đã cúi đầu che giấu, cũng không nhìn đến trong đôi mắt thâm sâu như biển kia nổi lên một mặt ý cười, ôn nhu mà chân thật.

Yến hội vẫn đang tiến hành, đến lượt các đại thần hướng phụ hoàng hiến lễ, lúc mới bắt đầu ta còn chú ý nghe, nhưng càng nghe lại càng thấy thất vọng. Thơ rất tinh tế, hình ảnh cũng rất sinh động, nhưng lại chỉ rập theo một khuôn sáo cũ, thiếu sáng tạo, từ ngữ tuy hoa lệ nhưng ý tứ hàm súc lại quá rõ ràng, giống như đang tự khoe khoang bản thân. Ta vốn thích phong cách phóng khoáng tự nhiên, còn nhớ rõ Thi tiên Lý Bạch cũng từng ở cung yến ngẫu hứng hiến thi, tấn hiến phong lưu không câu nệ, văn nhân như vậy mới khiến người ta bội phục. Bất quá, mặc dù không nghe được áng văn thi nào hay, nhưng ta lại phát hiện được mấy nhân vật rất có ý tứ. Một thanh niên tuần tú ngồi ở bên phải, thân mặc quan phục văn quan, từ đầu đến cuối thủy chung cười nhạt, một chén rượu một bầu rượu, tự châm tự ẩm [2], vẻ mặt vừa như chăm chú lắng nghe văn thi của các quan viên đồng nghiệp lại vừa như đắm mị đứng ngoài thế giới, không để ý đến bất cứ thứ gì.

Ánh mắt chuyển về phía cuối, ở một góc sáng sủa có thể thấy có một người đã uống say như chết, không ngồi vững được mà nằm úp sấp trên bàn, bầu rượu cũng rơi xuống dưới, tuy không nhìn rõ dung mạo nhưng

lại nhớ kỹ cây trâm có hình dạng đặc biệt trên đầu hắc, cư nhiên lại là hình hồ lô rượu, xem ra hắc thật sự là một người yêu rượu.

Ánh mắt lại rơi xuống bên trái, ngồi đây toàn là võ quan, so với đám văn quan thanh nhã ngồi bên phải thì bên này lại hào phóng nhiệt tình hơn, ăn thịt uống rượu đều thực sảng khoái, không ai bận tâm gì đến cuộc chiến thi văn ở giữa. Ngồi giữa bàn có một quan tướng trẻ tuổi, ngũ quan cương nghị, hai mắt hữu thần, dáng ngồi dị thường đoan chính. Hắc không giống các võ quan khác chỉ lo uống rượu đàm tiếu mà là vẻ mặt chăm chú lắng nghe đám văn thần ngâm thi, một thủ thi ngâm xong, bất luận có hay hay không, đều thấy hắc gật gật đầu, còn dùng ánh mắt khâm phục mà nhìn người vừa ngâm, biểu tình này, thực sự rất khôi hài.

Không nhin được, nhưng cũng không muốn gây chú ý, ta nằm sấp lên bàn im lặng mà cười không ra tiếng. Bất quá hành động này của ta lại bị mẫu phi hiểu lầm, nàng cúi đầu nhẹ giọng hỏi ta: “Sâm nhi một sao?”. Sau đó nhích lại gần để ta có thể thoải mái dựa vào người nàng, khiến ta vừa có chút cảm động lại vừa ngưỡng ngừng, vội vàng ngồi dậy đáp: “Sâm nhi không sao”. Mẫu phi vốn thể nhược, ta sao có thể nhẫn tâm mà dựa vào người nàng chứ? May mắn phụ hoàng cũng không ngồi lâu, yến hội còn chưa kết thúc đã đứng dậy ly khai. Ta cùng mẫu phi cũng đứng dậy hồi cung, gọi cung nhân mang trà lên, giúp mẫu phi uống xong, lại dặn dò cung nhân hầu hạ mẫu phi nghỉ ngơi xong mới cáo lui trở về phòng mình.

Hai tiểu nha đầu Ngọc Nhi, Thải Nhi hiển nhiên vẫn còn rất hưng phấn, gương mặt lộ ra vẻ kích động khó ức chế, phỏng chừng như có điều muốn nói, ta có điểm đau đầu, không biết các nàng lại phát hiện ra chuyện gì mới nữa. Ta đã mệt lắm rồi, trước khi các nàng còn chưa kịp mở miệng nói vội vàng bảo các nàng hầu hạ ta nghỉ ngơi trước. Thân thể này mặc dù không mang bệnh bẩm sinh giống ta kiếp trước nhưng cũng không chịu nổi mệt nhọc. Ta nghĩ có lẽ dùng thực phẩm cùng dược vật từ từ điều trị cũng được, có điều đây không phải chuyện một sớm một chiều có thể làm được, vẫn là chậm rãi tiến hành thôi. Trước khi chìm vào giấc mộng ta còn nghĩ đến cái lỗ tai ngày mai phải chịu tội. Xem ra ta thật cũng có điểm sợ các nàng.....

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau thức dậy, sau khi dùng xong tảo thiện [3], Ngọc Nhi rút cuộc nhin không được mở miệng, “Chủ tử tối qua nghỉ ngơi được không?”. Ngó, coi như nàng còn có lương tâm, còn biết săn sóc chủ tử, chưa quên chức trách của mình. Biết các nàng đã gấp lắm, vậy nên ta cũng nghiêm trang đáp lại: “Hiện tại hắc là có đủ tinh lực để nghe tin tức các người nghe ngóng được”. Các nàng hầu hạ ta từ nhỏ đến giờ, biết rõ tính tình ta, vậy nên cũng không để ý đến câu nói móc vừa rồi, ta cùng các nàng nói chuyện cũng thực tùy ý, thỉnh thoảng có vui đùa một chút, xem như để giảm bớt sự nhàm chán của cuộc sống cung đình. Các nàng thấy ta nói vậy cũng không hề băn khoăn, ngay lập tức hưng phấn truyền đạt lại tin tức mà các nàng nghe được từ những người đến tham dự yến hội.

5. Chương 5

Tin tức mà các nàng nghe được cũng không có gì ngoài mấy chuyện đấu tranh gay gắt trong chốn cung đình. Từ chuyện căn cứ theo vị trí chỗ ngồi trước sau cùng thần sắc và cử chỉ của Hoàng thượng để phỏng đoán mức độ được sủng ái của phi tử cùng trình độ được coi trọng của hoàng tử, cho đến việc văn thi hôm qua được các phi tử bình luận như thế nào..... Những việc này đương nhiên ta không quan tâm đến, huống chi phụ hoàng thật sự cũng không làm ra động tác gì mang ẩn ý, mà cho dù có thì cũng là vì mục đích khác. Ta không muốn đi dò xét tâm tư phụ hoàng, cũng không cho rằng bản thân có năng lực như vậy, hơn nữa, theo ý của ta, đây cũng không phải một việc hay ho, chỉ tự tăng thêm phiền não cho mình. Người ta nói khó được hồ đồ, ta vốn không phải người thông minh, đương nhiên ta cứ vui vẻ mà hưởng thụ những ngày mơ hồ này, nghe một chút chuyện “Cung đình mật sự”, xem như để giết thời gian đi.

Bất quá, từ trong miệng các nàng, ta cũng biết được một ít tin tức về triều chính.

Bởi vì Minh Sở là trải qua chiến loạn sau mới lập quốc, lúc đầu thực lực quốc gia suy vi, biên cương thường bị Chiếu Ảnh quốc ở phương Bắc quấy nhiễu. Trước là cướp bóc tài vật, sau là chiếm lĩnh đất đai, cuối cùng thậm chí còn yêu cầu Minh Sở phải tiến cống cho họ. Hành vi này khiến cho Minh Sở để năm đó, tức Minh

Sở khai quốc để quân Sở Thần Dạ tức giận, đem hết toàn lực lượng, phái ra tâm phúc đại tướng quân Phó Trữ suất lĩnh hai mươi vạn đại quân cùng Chiêu Dạ tác chiến. Quy mô chiến tranh không ngừng mở rộng, chiến hỏa lan tràn khắp biên cảnh hai quốc, tiến gần đến quốc nội. Minh Sở tuy rằng dốc toàn lực cũng chiếm được thế thượng phong, thế nhưng thực lực của quốc gia lại không thể chống đỡ được chiến tranh dài lâu như vậy, trên chiến trường khó có thể tiến thêm, Chiêu Ảnh quốc cũng bởi vì thiên tai mà lâm vào cảnh khó khăn, trên chiến trường lại bị vây ở thế hạ phong, đặc biệt quốc nội xuất hiện một số kẻ không an phận bức bách, khiến quốc chủ Chiêu Ảnh quốc không thể không rút binh về bảo vệ kinh đô, cục diện giằng co, cuối cùng vì Chiêu Ảnh quốc đưa ra tuyên cáo nghị hòa mà chấm dứt.

Hai quốc rốt cục ngưng chiến, cũng ước định trong vòng mười năm không khai chiến, Chiêu Ảnh lui quân về nước, không được phép quấy nhiễu biên cảnh Minh Sở quốc, mà Minh Sở cũng gả một công chúa sang hoà thân kèm theo lương thực, được phẩm cùng một số thứ khác làm hồi môn. Biên cảnh hai quốc từ đó tương đối yên ổn. Chiêu Ảnh quốc chủ còn bận việc bình ổn quốc nội, Minh Sở quốc lợi dụng thời cơ này duy tu dưỡng sinh, tăng cường thực lực quốc gia. Nhưng Chiêu Ảnh quốc từ khi thế cục quốc nội ổn định lại bắt đầu xâm phạm Minh Sở, hai quốc cứ thế chiến chiến đình đình, thủy chung không thể giải quyết dứt điểm hoàn toàn.

Đêm qua sứ giả Chiêu Ảnh quốc đến đây đúng là vì việc biên cảnh. Sứ giả chính là Thái tử Chiêu Ảnh quốc, danh vọng khá cao, nghe nói hẳn làm người lương thiện, hiểu biết dân sinh, lại am hiểu cầm quân đánh trận, tuy là thái tử Chiêu Ảnh nhưng lại hiểu biết rất rõ văn hoá Minh Sở quốc. Lần này đến đây, hẳn vì muốn giải quyết việc tranh chấp ở biên cảnh mà đồng ý mở cửa mấy thành thị thông thương nằm ở biên cảnh hai nước, cũng cam đoan không cướp đoạt tài vật của Minh Sở quốc.

Nhớ tới yến hội, nhìn thấy phong thái khí chất cao nhã của hắn, cử chỉ tiến thoái có độ, cùng các đại thần tự nhiên nâng cốc ngôn hoan..... Không thể không thừa nhận hắn là một nhân vật đặc biệt, có lẽ sau này sẽ là một thế hệ minh quân lưu danh thiên cổ. A, ai mà biết được, vận mệnh a! Cảm giác của ta đối với hắn cũng không tồi, phong thái khí độ của hắn ta tuy có điểm thưởng thức nhưng cũng không thích, luôn có cảm giác nó không chân thật. Đương nhiên cũng có thể nói là ta sợ hắn, vậy nên hôm qua trừ bỏ lúc mới tiến vào hoa viên ta còn tò mò quan sát hắn, nhưng lúc sau cũng chỉ có ý vô tình mà bỏ qua. Nghe Thái Nhi, Ngọc Nhi nói, hôm qua, hắn có nhìn chăm chú ta một hồi, khiến tim ta đập nhanh một trận, đến khi khôi phục tinh thần, muốn hỏi lại cẩn thận thì phát hiện các nàng đã sớm chuyển đề tài sang chuyện khác. Ai, ta đây làm sao vậy, tội gì phải để ý như thế, sau này chắc hẳn sẽ không gặp lại hắn nữa mà.

Ngồi nghe hồi lâu, cảm thấy có chút buồn chán, ta bèn ra khỏi phòng đi dạo quanh, dạo chơi một lúc cũng vừa đến ngọc thiện [1]. Dừng xong ngọc thiện đương nhiên là phải nghỉ trưa, nơi này chỉ cần Thái Nhi cùng Ngọc Nhi không nói lời nào thì sẽ không có lấy nửa điểm thanh âm. Mẫu phi cần tĩnh dưỡng, ta cũng không phải người thích nói nhiều, vậy nên Khánh Trữ cung sau giờ ngọc luôn thực im lặng.

Ta nằm ở trên giường, khẽ cười cười, chậm rãi ngủ. Xem ra sau này ta cần cẩn thận thêm một chút, hôm qua cái kỳ nguyên kết ‘quái mô quái dạng’ [2] kia, cùng với lời chúc không giống ai hẳn là đã khiến nhiều người chú ý đến, vậy mà hôm nay lại không hề nghe hai tiểu nha đầu Sắc Nhi cùng Ngọc Nhi nhắc đến, xem ra là hai nàng cố ý lảng tránh đề tài này. Việc này chỉ có thể nói là giấu đầu lòi đuôi, trong hậu cung này hẳn là có không ít người bắt đầu “quan tâm” đến ta. Bất quá, lại khiến bọn họ thất vọng rồi, ta không có chỗ nào đặc biệt, cũng không có ý định gia nhập hàng ngũ đi tranh thủ tình cảm, lẽ vật tối hôm qua chỉ đơn thuần là sinh thần chúc phúc mà thôi. Đáng tiếc, mấy vị cung phi miễn cảm cùng với thế lực phía sau các nàng hẳn là không tin, ai, làm người thông minh thực phiền não mà.

Ta không hề hay biết, ngay lúc này, lúc ta đang nghỉ ngơi, có hai người luôn thời thời khắc khắc chăm chú nhìn ta, âm thầm bảo hộ ta, không biết bọn họ về sau luôn ở một chỗ bí mật mà đi theo ta như hình với bóng, càng không biết phụ hoàng ta, đế vương Minh Sở quốc mỗi ngày đều hỏi tình hình ta, luôn dùng ánh mắt ôn nhu vậy lấy ta, lại càng không thể nghĩ đến tương lai ta sẽ trầm luân trong ánh mắt đó, dù có bàng hoàng nhưng lại hăm sâu hơn, cũng không thể phản kháng, khiến ta lựa chọn dùng hết tất cả lực lượng của mình để đối mặt hắn, làm bạn hắn, bảo hộ hắn.....

Chú thích:

[1] ngộ thiện: bữa trưa.

[2] quái mô quái dạng: hình dạng kỳ quái.

6. Chương 6

Ngoài dự đoán của ta, cuộc sống của ta không có gì thay đổi, nhân thủ bên người cũng không hề thay đổi. Là ta đánh giá cao sức ảnh hưởng của mình sao? Thật sự chỉ là ta suy nghĩ nhiều sao? Quên đi, bất luận thế nào thì lúc này ta cũng rất vui vẻ tự tại.

Khánh Trữ cung sau giờ ngộ vẫn luôn im ắng như trước. Ta cũng theo thói quen trước kia, đứng dậy mặc y phục, lẳng lẽ xuống giường chuẩn ra khỏi cung điện của mình, một đường thông thuận đi đến trước một thư lâu, đây là nơi tàng thư trong cung. Lần đầu tiên ta đến đây là khi mới được năm tháng tuổi, mẫu phi mang ta đi du ngoạn khắp nơi trong cung, khi đến nơi này nàng nói: “Sâm nhi, đây là Tàng thư các, chờ Sâm nhi sáu tuổi, tập đọc tập viết xong là có thể đến đây đọc sách”. Nói xong liền mang ta ly khai, mà ta thì lại yên lặng ghi nhớ vị trí nơi này.

Sau khi ta có thể đi đứng vững vàng vẫn thường đến nơi này lấy sách xem. Lúc ban đầu, ta lấy một quyển thư giống như từ điển, rồi quán quýt lấy mẫu phi đòi người dạy ta “ghép vần”. Mẫu phi cũng chỉ cho ta là tâm tính tiểu hài tử, vì thế vui vẻ dạy ta, mà ta cũng nhờ đó học được không ít. Đối chiếu với từ điển, ta tự mình học lấy, những ngày tự học thật nhàm chán, nhưng vì ta rất thích đọc sách, vậy nên phải nhẫn nại. Chữ viết nơi này cũng khá phức tạp, ta phải tập viết từng chữ từng chữ một, từ đơn giản đến phức tạp, sau một năm tự học, rốt cuộc cũng có thể không cần đến từ điển nữa, ta bắt đầu tìm lấy một ít sử thư cùng được thư để đọc.

Kiếp trước sinh ra thân thể đã mang bệnh, kiếp này lại thể nhược, vậy nên ta đối với y học có một loại chấp nhất đặc biệt. Về phần sử thư, đó là sở thích cá nhân, đó cũng là niềm giải trí duy nhất trong cuộc sống buồn tẻ của ta.

Học y thì không ly được thực nghiệm. Từ sau khi đọc hết được thư, ta bắt đầu tích cực tìm kiếm các loại dược liệu. Mẫu phi quanh năm phải uống được, điều này đối với ta vô cùng thuận lợi. Không ít dược liệu có thể lấy được từ chỗ mẫu phi, còn những thứ không có, đành phải đến Ngự dược phòng tìm. Vì quan hệ của mẫu phi, ta thường xuyên được tiếp xúc với các ngự y của Thái y viện, khi còn nhỏ ta vẫn theo chân bọn họ đến Thái y viện, tò mò hỏi hết thứ này đến thứ kia, thì thoảng còn giúp bọn họ đảo dược mài mực linh tinh, lúc đầu bọn họ tỏ thái độ như là thụ sủng nhược kinh, không đồng ý, nhưng vì ta kiên trì bám riết cũng đành phải chịu thua. Cứ như vậy, ta chậm rãi kéo gần quan hệ với bọn họ, vậy nên việc ta xuất nhập Ngự dược phòng cũng không bị người khác chú ý, cẩn thận từng chút một tìm lấy những dược liệu mà ta cần dùng để phối dược. Nhưng vì điều kiện hạn chế, vậy nên ta cũng chỉ đối chiếu lại với được thư mà tổng kết kinh nghiệm bản thân là chính. Dùng hết thời gian một buổi chiều, lẳng lặng ngồi xem thư trên một tảng đá trong hoa viên, đó là điều ta yêu thích nhất.

Hôm nay cũng rất thuận lợi tìm được một quyển thư muốn đọc, quay trở lại tảng đá ta vẫn thường ngồi trong hoa viên, bắt tay lật từng trang sách một, ta đắm chìm vào trong thế giới riêng của mình.

Đế vương trẻ tuổi của Minh Sở quốc cũng lẳng lẽ thưởng thức hình ảnh khiến hấn rung động này, hưởng thụ sự yên tĩnh này. Hấn không biết từ khi nào thì bản thân lại có thói quen nhìn chăm chăm hài tử này, cũng không biết bản thân vì sao lại say mê trong sự yên tĩnh này, đôi mắt lạnh nhạt mà trong suốt kia không biết từ khi nào đã khắc sâu vào trong tâm khảm, nhưng hấn biết hết thảy những điều này đại biểu cho cái gì, cũng rất rõ ràng phân rung động kia là nói lên điều gì, vậy nên, hấn phái người bảo hộ y, phân phó người đem được thư cùng điển tịch đặt ở những nơi y có thể dễ dàng nhìn thấy, mệnh lệnh thị vệ cho phép y tự do ra vào Ngự dược phòng..... Bản thân hấn chưa bao giờ là một người trốn tránh hiện thực, cũng không phải người có thể nguyện ý làm tất thảy mà không cần hỏi báo. Hấn tin tưởng phán đoán của mình, sẽ có một ngày hấn sẽ được người kia đáp lại, hấn cũng không sốt ruột, bọn họ không hề thiếu thời gian, việc mà hấn cần làm bây giờ là bảo hộ y. Hiện tại hấn phải chờ đợi, chờ đợi một thời cơ có thể danh

chính ngôn thuận đưa y giữ bên người, mà hần biết thời cơ ấy sắp tới rồi. Vuốt ve mảnh ngọc bội trong lồng ngực, ngón tay khẽ chạm vào chữ “An” kia, hần mỉm cười, lặng lẽ rời đi. Hần sẽ không cho người kia có cơ hội chạy thoát, ngay khi bản thân hần lâm vào tình yêu say đắm này, hần biết người kia cũng đã hăm sâu, vậy nên, hần không vội.

Mùa đông đến, vậy nên địa điểm xem thư của ta cũng phải chuyển từ ngoại viện vào trong phòng. Mùa đông nơi này dĩ thường rét lạnh, noãn lò trong phòng lại thật ấm áp. Thế nhưng ngồi trong phòng đọc sách lại khiến ta thấy rất phiền muộn, đem thư quyển trong tay ném lên gối đầu, mặc thêm ngoại bào ra khỏi phòng, nhìn ngoài viện một mảnh trắng xoá, thời tiết sau khi tuyết rơi khiến tâm tình ta rất thư sướng.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện hảo ngoạn, ta xoay người quay vào phòng tìm lấy một chiếc tiểu khuông (lồng nhỏ), một ít điểm tâm cùng thịt vụn, dùng một nhánh cây chống tiểu khuông lên, buộc vào nó một sợi dây dài mảnh, đem điểm tâm thịt vụn rải lên trên tuyết, lại quay vào phòng nắp, trong tay cầm một đầu sợi dây kia. Nhớ rõ trong thư có nói, vào mùa đông tuyết rơi dày, ở trong rừng dùng cách này là có thể bắt được chim, không biết trong hoàng cung thì sao, ta muốn thử một chút.

7. Chương 7

Ôm tâm tình hồi hộp, ta lẳng lặng đứng chờ bên cửa, thế nhưng hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng một con chim nhỏ nào, trong lòng có chút thất vọng, nhưng chỉ có thể âm thầm lắc đầu, chuẩn bị thu dây về.

“Phác lập!”

Thanh âm vang lên đánh gãy ý nghĩ muốn thu dây của ta, một con chim nhỏ bay đến cạnh lồng, mổ một chút thịt vụn ở đó, nhìn trái nhìn phải, sau đó lại tiếp tục mổ, theo sau nó, có rất nhiều chim nhỏ cũng đậu xuống, thi nhau mổ chỗ thức ăn ta chuẩn bị sẵn, mổ hết ở ngoài, chúng lại bắt đầu nhảy vào trong lồng mổ tiếp. Lòng ta không khỏi khẩn trương, nhìn chằm chằm chiếc lồng, kiên nhẫn đợi, rốt cục đám chim cũng nhảy vào, một con, lại một con. Canh đúng thời điểm, ta quyết đoán giật mạnh sợi dây nắm trong tay, “Phác” một tiếng, chiếc lồng sập xuống, tuy rằng đã bay mất mấy con, bắt quá ta vẫn là bắt được.

Chạy đến bên lồng, mở chiếc cửa nhỏ ra nhìn, đếm được có tổng cộng ba con chim, ta cao hứng đến nhảy dựng lên. Tiếng cười vui vẻ của ta đánh vỡ sự yên lặng tràn ngập trong viện, thanh âm sau giờ ngo mùa đông có vẻ phả lệ thanh khiết trong trẻo, Thái Nhi, Ngọc Nhi cùng mấy tiểu cung nữ thái giám đuổi tới viện tử của ta, nhìn đến tiểu chủ tử của bọn họ bọc kín như một trái cầu tuyết đang ôm một chiếc lồng nhỏ mà cười, khuôn mặt tinh xảo không còn sự đậm kín trước kia mà đỏ bừng tràn đầy vui sướng, điểm hồng xinh đẹp nổi lên giữa một mảnh tuyết trắng thật động lòng người. Nhìn cung nhân chung quanh có chút ngốc lảng, người trốn ở một nơi bí mật gần đó, bởi vì nhìn thấy người kia cười thỏa mãn mà tâm động không thôi.

Nhìn đến Thái Nhi, Ngọc Nhi cùng đám tiểu cung nữ thái giám khác, ta ngừng nhảy loạn, hướng bọn họ ngoắc ngoắc, ra hiệu cho bọn họ đến đây cùng ngoạn. Nhìn thấy chim nhỏ mà ta bắt được, cả đám đều hăm mộ không ngớt, tỏ ý muốn thử, ta nói hiện tại có nhiều người không thể bắt được, đề nghị đắp người tuyết. Mấy tiểu thái giám nghe đến không được bắt chim mà có chút thất vọng, bắt quá mấy tiểu cung nữ thấy có thể đắp người tuyết đều thật cao hứng.

Gom tuyết đắp lại cùng một chỗ, vổ vổ một chút, một người tuyết đã hoàn thành, dùng cà rốt làm mũi, mắt thì dùng đồ trang sức của một cung nữ làm thành, hai tiểu cầu hồng sắc trông thật bắt mắt, tiểu khuông mà ta vừa dùng để bắt chim thì dùng làm mũ, nhìn qua trông cũng thật ngộ.

Nhìn thấy mọi người tựa hồ còn chưa tận hứng, ta bèn đề nghị dùng tuyết chế tác thành các vật phẩm, lúc này đây là phân công nhau tiến hành, cứ xem như là đang tổ chức một cuộc thi tài đi. Mệnh lệnh bắt đầu được phát ra, ai nấy đều nhanh chóng bắt tay vào làm. Ta ngồi xỏm ở một bên, rất nhanh đã làm xong “Văn phòng tứ bảo”, sau đó lẳng lặng ngồi làm cầu tuyết.....

Chỉ chốc lát sau, mọi người đem những vật phẩm đã hoàn thành tề tựu lại một chỗ. Ta chỉ vào ba khối hình chữ nhật cùng một khối trụ nhỏ, bảo rằng đó là “Văn phòng tứ bảo”. Lập tức mọi người cùng mở to mắt nhìn ta, sau đó lại nhìn sang mấy thứ hình thù không rõ rệt đang nằm trên mặt tuyết, tựa hồ không dám tin tưởng. Mà ta thì cười khẽ với bọn họ, hai mắt chớp chớp, khiến bọn họ thiếu nước muốn té xỉu. Ta phát hiện trên đầu bọn họ rất thú vị.....

Nhìn qua tác phẩm của những người khác, từ tiểu động vật, tiểu điểm tâm, tiểu đồ ăn, tiểu phòng ốc, thứ nào cũng thực tinh xảo. Cuối cùng, ta là trọng tài, quyết định bộ trà cụ mà Ngọc Nhi làm được giải nhất. Còn về phần thưởng, chính là khi chơi ném tuyết thì tha cho nàng. Thừa dịp bọn họ không chú ý, ta đi về phía mấy trái tuyết cầu khi này đã làm sẵn, nhặt lên một trái, bắt đầu đợt công kích đầu tiên của ta. Tiểu thái giám bị tuyết cầu ném trúng sưng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại, chật vật né tránh trái tuyết cầu thứ hai của ta đang bay về phía hắn, sau đó nhặt lên một trái tính phản công, nhưng do cố kỵ thân phận của ta nên cuối cùng cũng chỉ có thể né tránh. Nhìn hắn như vậy, ta bắt đầu tức giận, ra lệnh cho mọi người đều phải chơi tận hứng, nếu không sẽ nghiêm phạt. Được sự ủng hộ của ta, tất cả đều hào hứng nhập cuộc. Bởi vì ta đã có chuẩn bị trước, hơn nữa bọn họ đối ta vẫn còn có chút e ngại, cho nên người thắng cuối cùng đương nhiên là ta.

Chơi mệt mỏi, mọi người trở lại trong gian phòng ấm áp, thay ra áo khoác dính tuyết ẩm ướt, ôm lấy nồi thủ lộ ngồi xuống bên hỏa lò, tâm cũng dần dần bình tĩnh lại. Một buổi chiều vui đùa hết sức khiến ta cảm thấy thật thư sướng, càng thêm nhận thức rõ ràng rằng ta đã sống lại, những thú vui trẻ con mà kiếp trước bị bỏ qua, đến lúc này ta cũng chân chính cảm nhận được. Lần đầu tiên, trong lòng ta cảm thấy khoái hoạt vì đã có được sinh mệnh này.

Trở lại Ngự thư phòng, thay long bào sạch sẽ, ngồi dựa lưng vào long y, hồi tưởng lại hết thấy những gì diễn ra chiều nay, hắn không khỏi cười ra tiếng. Nguyên bản đang tính toán rời đi, lại nhìn thấy tiểu tử kia mặc áo khoác tuyết bạch thật dày, đầu đội mũ lông, hết như một tiểu tuyết cầu đi ra khỏi phòng, bất kể ai lúc này nhìn thấy cũng đều lo lắng thân mình nhỏ bé của y không thể chống đỡ được y phục nặng như vậy, bất quá trông y quả thực rất đáng yêu.

Nhìn thấy y chuẩn bị bắt chim, hắn không nhịn được bật cười. Trong hoàng cung này, lấy đâu ra chim cho người bắt đây? Đành bắt dế đi đi đuổi một ít chim trong khu vực quanh đấy đến, hy vọng y có thể bắt được. Thật may mắn khi hắn đã làm như vậy, nếu không sao có thể thấy được nụ cười động lòng người của y? Nhìn bộ dáng đáng yêu của y khi trên đầu đám cung nhân kia, nguyên lai y cũng có thời điểm tinh quái như vậy. Điều này thực khiến hắn thấy cao hứng. Cố gắng áp chế nội tâm kích động, hắn cầm lấy tấu chương trên bàn, bắt đầu phê duyệt. Cuối năm, bao giờ cũng là thời điểm bận rộn.....

8. Chương 8

Bắt đầu vào mùa đông, thân thể mẫu phi ngày càng suy yếu. Thái y tuy nói đến mùa xuân sang năm bệnh tình của mẫu phi có thể sẽ chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng ta biết rõ mẫu phi không thể gắng gượng qua được mùa đông năm nay. Nhìn mẫu phi gầy yếu nằm trên giường, ta thấy bản thân thật vô dụng. Đứng trước sinh lão bệnh tử, khả năng của con người trở nên rất hữu hạn, cưỡng cầu chỉ mang lại thêm nhiều thống khổ mà thôi.

Canh giữ bên người mẫu phi, nhìn thấy nàng rời đi, tuy cảm thấy thập phần mất mát, nhưng cũng không bi thương đến mức đau triệt nội tâm. Có thể bình thần rời đi như vậy cũng là may mắn, mà đối với mẫu phi còn là giải thoát nữa.

Sau nghi thức nhập táng đưa tiễn mẫu phi, ta đứng trước cửa Khánh Trữ cung, nhìn cánh cửa sơn son có chút cũ kỹ, bỗng thấy tình mạch vô cùng. Thật sự là chỉ còn lại một mình ta sao? Vô luận là kiếp trước ở trong phòng bệnh hay kiếp này tại chốn thâm cung, ta tuy rằng gặp phải rất nhiều gian khổ, nhưng thủy chung vẫn luôn có người bên cạnh làm bạn. Hiện tại, đối mặt với sự cô tịch bất thành linh xảy đến, ta thật

sự không biết phải làm sao. Trong lúc bối rối, ta rốt cuộc không thể áp chế được nỗi sợ hãi ẩn sâu trong nội tâm lâu nay vẫn bị ta cố ý xem nhẹ.

Đã sớm biết sẽ có ngày này, cũng đã sớm tự nhắc nhở bản thân nên thuận theo tự nhiên, không cần lo lắng. Vốn tưởng rằng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ta sẽ có dũng khí đối diện với tất cả. Không ngờ, nguyên lai ta yếu đuối đến thế, nguyên lai ta cần một chỗ dựa ấm áp đến thế. Ta có thể cười nhìn sinh tử, nhưng không thể chịu đựng được cô tịch. Ta chán ghét bản thân yếu đuối nhưng lại không thể kiên cường được. Thì ra, cảm giác bị cả thế giới lãng quên, là khó chịu như vậy.

Xuất hiện đi, người có thể chứng minh sự tồn tại của ta, ta yên lặng mặc niệm trong lòng.

“Hoàng thượng giá lâm.” Lúc này đột nhiên nghe được thanh âm đó, ta tựa như thấy được cái phao cứu vớt cuộc đời vậy, quên cả lễ nghi cung đình, cứ lảng lảng đứng đó, nhìn thẳng mặt hắn, truyền lại những khát vọng, bất an cùng nghi vấn trong lòng ta, phụ hoàng, người đến đón ta sao? Ta vẫn còn người cần đến sao? Ta có thể hy vọng vĩnh viễn sao? Tựa hồ là thấy được sự yếu đuối cùng nghi vấn của ta, phụ hoàng ngăn trở thái giám bên cạnh đang chuẩn bị quất lớn, bước nhanh về phía ta, đem ta ôm vào trong ngực. Cánh tay phụ hoàng rất hữu lực, bả vai thực rộng lớn, tiếng tim đập trầm ổn xuyên thấu qua cừu y (áo khoác) thật dày truyền vào tai ta, khiến ta cảm giác được từng trận ấm áp đánh sâu vào lòng. Ta đem đầu rúc thật sâu vào lồng ngực phụ hoàng, lẳng lặng cảm thụ. Phụ hoàng, mặc dù ta không biết người vì sao mà đến, cũng không biết việc người đến đây đại biểu cho cái gì, người sẽ đem lại những rắc rối gì cho ta, nhưng ta tin, sự ấm áp này là chân thật.

Phụ hoàng ôm lấy ta, mang ta ly khai Khánh Trữ cung, rời khỏi nơi vẫn lưu giữ những ký ức trước đây của ta, đi đến một nơi xa lạ mà ta không biết. Nắm chặt y bào của phụ hoàng, ta cố gắng chống lại nỗi khiếp đảm đang xâm chiếm cơ thể. Vốn tưởng rằng phụ hoàng sẽ đem ta cho một vị phi tử nào đó không có con nối dòng, không nghĩ đến, hắn thật sự đem ta đặt bên người, chuẩn bị tự mình giáo dưỡng ta, để ta trụ tại tẩm cung của lịch đại hoàng đế, Kiền Dương điện, tuyên bố lập ta làm thái tử. (lịch đại hoàng đế = hoàng đế qua các triều đại)

Hành động của phụ hoàng quá mức đột ngột, khiến ta nghi hoặc, cũng khiến toàn thể triều thần bất an, ngày ngày tiếng tranh luận vang lên liên tiếp trên triều thượng, bất quá cục diện như vậy cũng không duy trì lâu lắm, thủ đoạn tàn khốc của phụ hoàng rất nhanh làm mọi người ngậm miệng lại. Không thể không nói ta vô cùng ngưỡng mộ khí phách thiên tử cùng sự quả quyết của phụ hoàng, nhưng cũng thực sự nghi hoặc, ta không rõ dụng ý của phụ hoàng, không biết tiếp theo phải làm gì, không biết phụ hoàng vì sao lựa chọn ta.

Thời gian ở chung càng ngày càng dài, ta càng ngày càng tán dương hắn quả thật là một đế vương xứng chức, phê duyệt tấu chương đến tận khuya là chuyện bình thường, nhưng cũng chưa bao giờ vì thế mà lâm triều muộn, tuyên triệu đại thần xử lý chính sự vĩnh viễn uy nghiêm quyết đoán, nhanh chóng mà hữu hiệu.

Sau khi vào ở Kiền Dương điện, phụ hoàng mỗi thời khắc đều muốn mang theo ta bên người, cẩn thận chiếu cố ta hết thảy. Chỉ cần được rảnh tay một chút, hắn lập tức sẽ đem ta ôm vào trong lồng ngực, khiến ta lúc nào cũng cảm nhận được sự ấm áp cùng quan ái của hắn. Hết thảy đều khiến ta cảm thấy thực thư thái, nhưng cũng thực bất an. Tình cảm phụ hoàng dành cho ta đã vượt xa một phụ thân đối với hài tử, hay phải nói đúng hơn là của một đế vương đối với hoàng tử. Không lẽ là ta nghĩ nhiều sao?

Gần đây trong cung luôn tất bật chuẩn bị cho tân niên tế tổ, rồi các hoạt động tế lễ nghiêm cẩn rườm rà khác, các loại cung yến cũng vậy. Trước kia ta đối với những việc này hoàn toàn không để ý, nhưng năm nay bởi vì phụ hoàng lập ta làm thái tử, vậy nên các lễ nghi đều cần phải học lại từ đầu. Đối mặt với một mớ huấn đạo thật dài, cho dù là người trưởng thành cũng thấy chịu không nổi, huống chi là một tiểu hài tử như ta, phải chịu sự tra tấn như vậy thật sự rất đau đầu, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Phụ hoàng ngồi một bên nhìn ta học vất vả như vậy, cư nhiên còn xấu tính kể lại năm đó hắn học những thứ đó thoải mái thế nào, ta tức giận, trừng mắt nhìn vị phụ hoàng vô lương tâm kia, trong lòng giận giữ lắm lắm: Người so với ta nghĩ còn quá thai hơn! Phụ hoàng nhìn vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng của ta lại cười ha hả. Nhìn hắn như vậy, không biết vì sao trong lòng ta lại có chút ngọt ngào. Có lẽ ta tức giận đến hồ đồ rồi.

Kết cục, hàng đồng nghi lễ phức tạp dưới sự giận dữ của ta cư nhiên lại học xong nhanh hơn. Quả nhiên muốn học tập hiệu quả cần phải có động lực...

Ngày tế thiên cuối cùng cũng đến. Sáng sớm, vừa mới rời giường, phụ hoàng đột nhiên nói bên tai ta: “Sau khi dạ yến kết thúc, phụ hoàng mang người xuất cung, như thế nào?”

Nhìn phụ hoàng, sau khi xác định hẳn không hề nói giỡn, ta vội vã gật đầu. Vì một câu này mà động tác đứng dậy của ta nhanh hơn, tâm cũng bắt đầu hưng phấn. Tuy rằng ta chưa bao giờ tính toán theo đuổi cái gọi là tự do bên ngoài cung, cũng không mong chờ kiếp này ta có thể rũ bỏ thân phận hoàng tử, không thể được tự do chân chính, ngược lại trốn tránh thân phận có nghĩa ta chỉ là kẻ yếu đuối. Nhưng ta cũng rất hiếu kì về thế gian ngoài cung, không biết cuộc sống của người bình thường là như thế nào, liệu có giống những gì mà tivi vẫn trình chiếu hay không?

9. Chương 9

Tỉnh lại không lâu, ngoài cửa bắt đầu vang lên những tiếng gõ đều đều. Tổng quản thái giám Phó Hải vẫn đi theo bên người phụ hoàng tiến đến hầu hạ hắt thức dậy. Phụ hoàng chuẩn bị tắm rửa xong liền xoay người giúp ta mặc vào Thái tử phục hoa lệ nhưng phiền phức. Thái Nhi, Ngọc Nhi bưng dụng cụ rửa mặt đứng ở một bên. Kể từ khi ta vào trụ tại Kiến Dương điện, những việc này đều do phụ hoàng giúp ta làm, thật không hợp lẽ pháp, khiến ta đối với những hành động này của phụ hoàng có chút thụ sủng nhược kinh. Lý trí vẫn thường nhắc nhở ta phải cự tuyệt, thế nhưng thủy chung không lay động được thể xác và tinh thần ta, bởi vì chúng đều tham luyện, tham luyện sự ôn nhu của đế vương chỉ dành cho duy nhất mình ta. Khi ta cảm thấy bất lực nhất, phụ hoàng đã đến bên người ta, cuối cùng trong hoàng cung rộng lớn này ta cũng tìm được nơi chân thật là của mình, cho nên ta hoàn toàn bỏ qua lý trí mà lựa chọn nghe theo tình cảm.

Sự phân biệt đối xử của phụ hoàng dành cho ta lại càng khiến các cung phi triều thần thêm nghi hoặc cùng bất an, nhưng đồng thời lại cố kỵ không dám làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ. Hiện tại hẳn là có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của ta hòng tìm ra nhược điểm nào đó. Ai, có gì đáng lo lắng chứ, dù sao ta cũng không để ý đến Thái tử vị. Thứ hào quang này với ta mà nói tuy không tính là trời buộc nhưng cũng không đáng để ta chấp nhất, hao tổn tâm tư, mà ta cũng không cho rằng có nhược điểm nào lại có thể lay động được ý chí của ta. Huống chi, ta tin tưởng phụ hoàng, tin tưởng năng lực của hắn, cũng tín nhiệm sự ôn nhu chân thật toát ra từ đôi mắt thâm sâu như biển kia.

Đeo xong món phục sức cuối cùng, xỏ hài vào, phụ hoàng lại ôm ta ngồi trên ghế, thay ta chải đầu. Mỗi lần như thế, ta đều thực hưởng thụ mà nhắm mắt lại. Phụ hoàng luôn rất nhẹ nhàng nâng một lọn tóc của ta lên chải, buông xuống, lại nâng lên một lọn khác, ánh mắt rất chuyên chú, động tác lại vô cùng cẩn thận. Kỳ thật tóc ta vốn rất mềm, lại mượt nữa, không sợ rụng tóc, hơn nữa ta cũng có nói qua với phụ hoàng là không đau, nhưng hắn cứ kiên trì như vậy, khiến lòng ta thật ấm áp.

Mang Thái tử quan (quan= mũ) tinh xảo vào, cùng phụ hoàng dùng qua tảo thiện (bữa sáng), sau đó đi gặp triều thần. Ta vội vàng ngăn lại động tác muốn ôm lấy ta của phụ hoàng. Hôm nay là ngày cử hành nghi thức hiến tế. Ta biết cổ nhân rất coi trọng các nghi thức hiến tế, vậy nên ta không muốn ngày hôm nay, trước mặt bao nhiêu bách tính cùng triều thần, phụ hoàng bị mất đi uy nghiêm của đế vương. Hơn nữa, đây cũng là nghi thức trọng đại đầu tiên mà ta tham dự kể từ khi lên làm Thái tử, không chỉ đối mặt với triều thần, còn có cả những người đến xem náo nhiệt nữa. Dù sao cũng đã là Thái tử, ta đương nhiên sẽ cố gắng hoàn thành. Phụ hoàng không thể để mất dân tâm, mà ta cũng không thể để mất uy tín. Về phần nguyên nhân cuối cùng, có lẽ là do kính thiên đi. Ta không phải người mê tín, cho dù việc ta sống lại là không thể lý giải, khiến ta đối với thượng thiên có thêm một phần kính sợ. Đứng trước thượng thiên bao la, hết thảy vạn vật trên thế gian đều trở nên vô cùng nhỏ bé. Bất quá, vẫn phải nói lại một chút, ta tuy kính thiên úy thiên nhưng đồng thời cũng cười nhạo thiên đạo. Ta nghĩ, trên đời này làm gì có thiên đạo? Thiên quang đại như vậy, biển ảo như vậy, vĩnh hằng như vậy, vĩnh viễn đứng tại nơi cao nhìn xuống chúng sinh, nhưng có khi nào lại thấu hiểu được nỗi khổ của chúng sinh không?

Phụ hoàng nhìn vẻ kiên định trong mắt ta, cũng không miễn cưỡng nữa, dắt ta đi về phía tiền điện. Nghi thức hiến tế hôm nay cũng chính là nghi thức sắc phong Thái tử, khiến ta lại càng bị người khác chú ý nhiều

hơn.

Ngồi lên nhuyễn kiệu, dưới sự hộ tống của triều thần, đoàn người cùng đi về phía tế đàn. Dọc theo đường đi, vì để bảo trì phong phạm hoàng gia, ta đành phải khắc chế tâm tính hiếu kỳ, ngoan ngoãn ngồi bên trong mà không nhắc lên kiệu liêm. Từ những thanh âm ồn ào bên ngoài truyền vào, có thể nhìn ra được mức độ long trọng của nghi thức này.

Nhuuyễn kiệu chậm rãi đi đến trước tế đàn, ta xuống kiệu, đi theo sau phụ hoàng đến đàn tế. Đoạn đường này không cho phép đại thần đi theo, cho nên giữa con đường dài rộng lớn chỉ có hai người là ta cùng phụ hoàng, Binh sĩ hai bên đứng xếp hàng thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm cẩn. Ta dựa theo lễ nghi mà đi cách phụ hoàng một khoảng nhất định, nhưng xem ra là phụ hoàng đã cố ý thả chậm cước bộ để ta không phải quá mức vất vả.

Phụ hoàng bước lên đàn tế, còn ta thì dừng lại bên đàn tế, trên đàn tế lúc này chỉ có một mình vị thiên tử đứng đó. Nhìn phụ hoàng một mình đi lên, sau đó một mình đứng giữa đàn tế, ta đột nhiên có chút cảm thán, phụ hoàng, người lúc này có cô độc không? Đây chính là cái gọi là ‘cao xử bất thắng hàn’ mà người ta vẫn nói sao? Tâm, không hiểu sao lại nổi lên từng trận thương tiếc. (cao xử bất thắng hàn= chỗ cao cũng không thắng được khí lạnh, câu này vẫn rất thường gặp trong các bộ đam mỹ, ta cũng không giải thích nhiều nữa)

Nghi thức tiếp tục, phụ hoàng bắt đầu khấn cầu, thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm hữu lực, cầu cho dân chúng an khang, quốc gia hưng thịnh, mùa màng bội thu..... Còn ta, lúc này ta lại lầm rầm cầu khấn, nguyện cho phụ hoàng an khang! Đây không phải vì cảm tạ người đã ban cho ta thân thể của kiếp này, mà là vì cảm tạ những ấm áp cùng an lòng mà người đã cho ta. Ta thật sự hy vọng nó có thể kéo dài mãi.

Nhiều năm về sau ta mới biết được, vào ngày tế thiên hôm ấy, trong lòng phụ hoàng cũng âm thầm khấn cầu, nguyện cho chúng ta được ở bên nhau, cùng nhau làm bạn, vĩnh viễn.

10. Chương 10

Lúc một loạt các hoạt động hiến tế phiên phức kết thúc đã là buổi chiều, ta trở lại trong cung tắm rửa, thay một bộ cung phục tuy cũng cao quý hoa lệ nhưng tương đối thoải mái. Thần kinh căng thẳng suốt một ngày buông lỏng, cảm giác có chút mỏi mệt, lại nghĩ đến cung yến tối nay, thật sự là đau đầu. Phụ hoàng rất đúng lúc đi vào, ta đã không còn sức lực kháng cự nữa, lẳng lặng dựa vào lồng ngực hắn. Lúc nay ta mới phát hiện bản thân đã quen với ôm ấp ấm áp, như thế nào đến mức chỉ mới chia lìa nửa ngày đã khiến ta thập phần tưởng niệm.

Bất tri bất giác nằm trong lòng phụ hoàng ngủ một lúc, khi tỉnh lại mới phát hiện đã để cho mọi người phải đợi khá lâu, tức thì cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn hỏi phụ hoàng vì sao không đánh thức ta, nhưng cuối cùng ta vẫn trầm mặc. Quả thật, ngủ một giấc xong khiến ta cảm thấy thoải mái hơn không ít...

Ta không rời khỏi ôm ấp của phụ hoàng, cứ như vậy đi đến yến tịch, ngồi vào thượng vị ở chính giữa, những lời chúc mừng khuôn sáo của các vị đại thần vang lên không dứt bên tai, cảm giác nhàm chán vô vị trong ta lại càng nặng, may mắn ta có thể gạt bỏ ý muốn rời đi mà kiên trì đến tận lúc yến hội kết thúc, không đến mức bị mất mặt. Thế nhưng trong buổi gia yến kế tiếp, nhìn đến những gương mặt xinh đẹp khiến người ta hoa cả mắt, nghe những lời khen tặng chúc tụng mà trước đó đã nghe đến phát ngán, thật sự ta không thể kiên trì thêm được nữa, cuối cùng dứt khoát tựa đầu trong lòng ngực phụ hoàng mà ngủ.

“Phụ hoàng, sao Tam hoàng huynh lại ngủ vậy? Là nhi thần đàn cầm không tốt sao?” Mơ hồ, có một đồng âm mềm mại mang theo ý làm nũng truyền vào trong tai, ngăn ra một chút, sau đó ta lập tức bừng tỉnh, từ trong lòng phụ hoàng chui đầu ra nhìn về phía thanh âm, là Tứ hoàng đệ Sở Mặc Phi. Nhìn thấy cảm sau lưng hắn mới nhớ vừa nãy có lẽ mờ nghe thấy tiếng đàn, nhưng không nghĩ đến là hắn hiển khúc, càng không nghĩ đến hắn lại nhắc tới ta. Lúc này hắn đang giương đôi mắt tròn to linh động nhìn ta, thần thái thiên chân khả ái, tựa hồ đang nghi hoặc vì sao ta không nghe hắn đàn cầm, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng

như trái anh đào chu lên, bộ dạng ủy khuất thật sự khiến người khác phải yêu thương, bất quá ta vẫn nhìn thấy một tia giả dối chột lóe qua rồi biến mất trong mắt hắc, mà ta cũng hề cho rằng ta hoa mắt.

Sinh tại đế vương gia, ta đương nhiên không trông cậy vào cái gì gọi là huynh hữu đệ cung, huống chi bây giờ ta được phụ hoàng sủng ái, còn có Thái tử vị này, vậy nên không lúc nào ta được phép buông lỏng cảnh giác. Nhưng tình hình lúc này lại khiến ta trở tay không kịp, chỉ một câu vô cùng đơn giản lại thành công phá tan sự bình lặng của yến hội, khơi dậy những ghen tỵ, phần nộ cùng không cam lòng đã áp chế lâu nay trong lòng đám cung phi, các hoàng tử khác. Một ngày tể thiên khiến ta mệt mỏi đến mức ngủ ngay trong yến hội, đối lập với sự tích mịch của bọn họ, thật làm người ta tức giận. Thái tử lấy thân phận là người kế thừa mà phụ hoàng chỉ định, là người đứng đầu một quốc gia trong tương lai tham gia diễn lễ tế thiên, trong khi bọn họ lại chỉ có thể ở lại trong cung, đó là ghen tỵ; dạ yến, dưới tình huống quan trọng như vậy, ta lại ỷ vào sự sủng ái của phụ hoàng mà công nhiên bất kính với bọn họ, bình yên ngủ trong ấm áp của phụ hoàng, nơi mà bọn họ chờ mong; những quyền lợi, những sủng ái, cả địa vị mà bọn họ liều mạng tranh đoạt lại bị một kẻ đột nhiên xuất hiện là ta dễ dàng có được...

Nhìn thấy sự phẫn uất dù có cố gắng đến mấy cũng không che dấu được trong mắt đám phi tử cùng sự không cam lòng trong mắt các hoàng tử, ta lại càng thêm vô lực. Thật sự ta cũng giống bọn họ, cũng nghi hoặc tại sao phụ hoàng lại dung túng ta như vậy, cảm giác giống như vừa ngủ dậy thì phát hiện trong phòng mình ngập đầy hoàng kim vậy, tuy rằng bất khả tư nghị nhưng cũng sẽ không hao tâm đến mức đem toàn bộ đi quyên góp từ thiện, hay ít nhất ta không phải là người như vậy.

Còn đang mải nghĩ cách lánh tránh vấn đề này, thanh âm lạnh nhạt uy nghiêm của phụ hoàng đã vang lên trên đầu: “Khúc nhạc ru này, Phi nhi đừng không tui!” Lời vừa ra khỏi miệng, toàn trường đều ngốc lặng tại chỗ. Phụ hoàng dùng khóe mắt nhìn quét qua một vòng, tất cả mọi người lập tức tỉnh lại, đều cười cười hòa theo lời phụ hoàng, trừ bỏ hoàng hậu ngay ngắn ngồi bên cạnh phụ hoàng, thờ ơ mỉm cười xem như không hề phát sinh bất cứ chuyện gì, còn có ta ngồi trong lòng phụ hoàng cười khổ cùng Tứ hoàng đệ vẫn bày ra biểu tình đáng yêu nhưng khi ta quay đi lại tự tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn ta. Một mình quân đáng ra không nên làm chuyện tổn hại đến uy tín như vậy, nhưng đối với việc làm cố ý này của phụ hoàng ta lại thấy vui mừng, tâm tình thoáng chốc có chút phức tạp. Dạ yến cứ như vậy mà kết thúc trong không khí quỷ dị này.

Về việc ngủ gật trong dạ yến, ta thấy thực xấu hổ, không biết nên phải mở miệng thế nào. Phụ hoàng thấy ta do dự, mỉm cười sờ đầu ta: “Không sao, ngẫu nhiên xem diễn một chút cũng rất thú vị, phải không?” Nhìn gương mặt tuấn mỹ của phụ hoàng treo lên nụ cười xấu xa, phút chốc ta bỗng hiểu được ý của phụ hoàng, ta cũng cười, chỉ là trong nụ cười mang theo vài phần chua xót cùng bất đắc dĩ.

Giải quyết xong chuyện yến hội, tâm tình ta cũng chậm rãi hưng phấn lên, rất nhanh thay ra y phục mà phụ hoàng đưa cho, chuẩn bị xuất cung. Y phục phụ hoàng chuẩn bị so với cung phục (quần áo trong cung) giản tiện hơn rất nhiều, mặc vào cũng rất ấm áp, sắc hồng tinh thuần nhìn qua có vẻ vừa cao quý vừa vui mắt, ta thích. Phụ hoàng cũng thay một thân thường phục đậm thanh, lộ ra khí chất thanh nhã ngạo nhân. Ta sững sờ ngốc lặng mất một lúc, đến khi hoàn hồn thì thấy phụ hoàng đang nhìn ta đậm cười, khiến mặt ta có chút nóng lên. Thế nhưng nghĩ lại, vì sao ta phải để mặt cơ chứ!?

Phụ hoàng không nói gì, trực tiếp dẫn ta ra cửa điện, nhanh chóng thả người lướt trên mái hoàng cung, động tác lưu loát thuần thực, hương mai nhàn nhạt mà ấm áp lẫn trong gió lạnh đưa qua, xua tan cảm giác lạnh lẽo trên mặt. Phụ hoàng ôm chặt ta, đem mặt ta áp vào lồng ngực hắc, lên xuống một lúc, chúng ta đã ra khỏi hoàng cung.

11. Chương 11

Chứng kiến một loạt các động tác lưu loát như hành vân lưu thủy cùng cước bộ nhẹ nhàng tinh diệu của phụ hoàng, ta sợ hãi mà cảm thán, phụ hoàng cũng tính là võ lâm cao thủ đi. Đồng thời trong lòng ta cũng

tính toán khi nào thì bản thân có thể học thành võ công như vậy? Thân là Thái tử, ta không cần lo lắng xem có tìm được võ sư tốt hay không, ta chỉ là không biết tư chất của ta thế nào mà thôi.

Ra khỏi hoàng cung, phụ hoàng cũng không dùng đến khinh công nữa. Ta ngẩng đầu nhìn, phát hiện chúng ta đang đứng trong một ngõ nhỏ âm u vắng vẻ. Có thể nhìn thấy cuối ngõ nhỏ chính là đường lớn đèn đuốc rực sáng. Khẽ kéo vạt áo phụ hoàng ý bảo hẩn thả ta xuống, ta muốn tự mình lựa chọn đi xem nơi nào. Phụ hoàng do dự một lúc, cuối cùng đồng ý, nhưng vẫn gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của ta.

Cùng phụ hoàng đi ra khỏi ngõ nhỏ mới chính thức cảm nhận được không khí náo nhiệt trên đường lớn. Cảnh tượng người đến người đi đông vui tấp nập như vậy vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy, tâm tình lại càng thêm hồi hộp. Hôm nay là giao thừa, người nơi này cũng có tập tục mặc y phục mới để đón mừng năm mới, vậy nên hiện tại trên con đường lớn thời cổ đại bên ngoài hoàng thành tràn ngập người qua đường ăn mặc chỉnh tề, tuy rằng không nhất định phải là lăng la tư lự nhưng đều rất sạch sẽ. Tiểu điểm hai bên đường sinh ý vô cùng náo nhiệt, còn có cả nghệ nhân biểu diễn kỹ nghệ, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười vui vẻ, này đó hẳn là do công lao cần chính của phụ hoàng (cần chính = chăm chỉ lo việc chính trị). Nghĩ vậy ta lại càng thêm cao hứng.

Tuy rằng rất muốn nhảy nhót tứ phía du ngoạn một phen, nhưng thật bất đắc dĩ, có một việc vô cùng quan trọng ta phải giải quyết trước. Ta giật nhẹ tay phụ hoàng, thấy phụ hoàng cúi đầu mới ủy khuất nói: “Ta đói bụng...”. Ai, vấn đề ở đây chính là cái dạ dày của ta, cả một ngày nay, trừ bỏ tảo thiện ra, ta chưa được ăn gì cả, sớm đã không có khí lực. Phụ hoàng nghe ta nói xong, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười khẽ, ta biết hẳn đang giấu cợt việc ta ngủ ở dạ yến, bất quá ta không để ý đến. Phụ hoàng cười lên thực dẫn nhân chú mục, hơn nữa ta chưa từng thấy phụ hoàng cười với người khác, điều này khiến ta có chỗ thỏa mãn cùng đắc ý.

Xem ra phụ hoàng đối hoàng thành rất quen thuộc, không bao lâu sau chúng ta đã đến trước một tử lâu thoạt nhìn rất lịch sự trang nhã. Lão bản thật nhiệt tình, tiếp đón chúng ta lên lầu hai, còn liên thanh nói phụ hoàng đã thật lâu không tới. Ngược lại với lão bản, thái độ của phụ hoàng lại tương đối lãnh đạm, gọi một hồ trà cùng mấy món điểm tâm mà ta thích, phân phó không cho người khác tới quấy rầy, sau đó đuổi người đi. Nghe phụ hoàng gọi tên đồ ăn chứng tỏ hẳn rất hiểu biết khẩu vị của ta, khiến ta có chút kinh ngạc cũng có chút khấn trương. Nếu như không lầm, ở trong cung khi dùng bữa ta vẫn cố gắng che giấu sở thích của mình, đặc biệt là sau khi vào ở Kiền Dương điện ta lại càng cẩn thận. Đây là cách mà ta dùng để tự bảo hộ mình trong cung. Thế nhưng phụ hoàng lại vẫn biết được nhất thanh nhị sở, xem ra chút thủ đoạn nhỏ nhỏ này trong mắt phụ hoàng không được tính là gì...

Ta nheo mắt lại đánh giá phụ hoàng. Nếu đã vậy, phụ hoàng còn biết được bao nhiêu chuyện nữa? Ta vẫn nghi hoặc vì sao phụ hoàng lại lập ta làm thái tử, không lẽ đây chính là nguyên nhân sao? Việc bị bỏ quên năm năm không lẽ cũng là hẩn khảo nghiệm ta? Ta cúi đầu, tinh tế hồi tưởng lại cuộc sống trong cung, cố gắng tìm ra những chi tiết đã bị ta xem nhẹ. Uống ta còn tự cho rằng bản thân là thông minh, có rất nhiều ‘sơ hở’ mà ta tuy thấy nhưng lại cho rằng đó là đương nhiên. Tàng thư các sao lại không có người trông coi để cho một tiểu hài tử có thể dễ dàng lên vào, được thư sao lại luôn để ở những nơi ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy. Nga, còn Ngự dược phòng, hẳn phải là trọng địa trong cung đi...

Giải đáp hết những thắc mắc cũ rồi, ta lại lâm vào trong nghi vấn mới. Ta nghĩ không ra. Ta cảm thấy bất an cùng khấn trương, thậm chí còn có một chút sợ hãi hiện lên trong lòng, bèn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt phụ hoàng. Ta cần một đáp án.

Phụ hoàng thấy ta khác thường, vội vàng đi tới ôm lấy ta, nhẹ nhàng vỗ lưng ta, có chút lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt xinh đẹp kia, ta chậm rãi bình tĩnh trở lại, lắc lắc đầu tỏ ý không sao, điều chỉnh lại tâm tình suy nghĩ một lát, sau đó vẫn lựa chọn nói ra suy nghĩ trong lòng. “Phụ hoàng đều biết cả sao?” Phụ hoàng theo không kịp suy nghĩ của ta, dùng ánh mắt hỏi lại.

“Vì sao?”, ta hỏi tiếp. Phụ hoàng lại càng thêm mê hoặc, lo lắng trong mắt càng phát ra nồng đậm hơn, bàn tay mềm mại ấm áp xoa trán, ta lại nhẹ nhàng gạt ra.

Nhìn thật sâu vào mắt hẩn, ta mở miệng giải thích: “Dược thư, dược phẩm, ngự y, thức ăn, còn gì nữa? Vì sao? Từ khi nào thì bắt đầu?”

Nghe xong câu hỏi của ta, ánh mắt phụ hoàng lóe ra một chút, sau đó lại trở nên thâm trầm, gắt gao nhìn ta chằm chằm. Hồi lâu sau, hần đột nhiên cười ra tiếng, nụ cười thật chường mắt, không hề cảm giác được chút ý cười nào. Ta khẽ nhú mày. Cười đủ rồi hần thản nhiên mở miệng: “Sầm nhi quả nhiên thông minh, không cô phụ kỳ vọng của trẫm, cũng không uống trẫm hao phí nhiều tâm tư như vậy.” Dừng một chút, hần nói tiếp: “Đúng vậy, mọi sinh hoạt của Sầm nhi trong cung ta đều biết, thậm chí là cố ý an bài. Về phần từ khi nào bắt đầu, trẫm cũng không nhớ được, xem ra là đã thành thói quen rồi... Có lẽ là bắt đầu từ một khắc nhìn thấy Sầm nhi cố sức đi đến Tàng thư các đi.” Phụ hoàng có chút cảm khái, mà ta lại càng thêm nghi hoặc, không kịp suy nghĩ đã mở miệng: “Vì sao?” Không nghĩ tới lại đổi lấy nụ cười khiến người khác chán ghét của phụ hoàng, ánh mắt nhìn ta lại càng thêm thâm trầm, hần mở miệng, ngữ khí mang theo vài phần nguy hiểm: “Vì sao? Sầm nhi của trẫm thông minh như vậy, chẳng lẽ thật sự không biết?” Nói xong không hề mở miệng thêm nữa, chỉ bình tĩnh nhìn ta, bá đạo mà nguy hiểm, khiến ta không thể trốn tránh

12. Chương 12

Dưới ánh mắt của hần, ta lâm vào trầm tư, lại một lần nữa hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra kể từ khi ta đi vào thế giới này, cuộc sống bình thần của mẫu phi ở Khánh Trữ cung, sự bình yên sau sinh thần yển của phụ hoàng cùng với hai tháng nay ở Kiển Dương điện, từng ngôn ngữ, cử chỉ, ánh mắt của phụ hoàng. Hành động của phụ hoàng, nếu là ở gia đình bình thường cũng không có gì đáng nói, thế nhưng đây là đế vương gia, thật khiến người khác bất khả tư nghị. Nếu chỉ là tình phụ tử thông thường, phụ hoàng cũng không cần thiết phải sùng ta đến mức này, như vậy còn có thể là được nữa? Còn có thể là gì được? Chỉ có là như vậy thôi sao? Chuyện này sao lại phát sinh trên người ta? Nhưng là..... chỉ có đáp án này mới có thể lý giải được hết thảy, ta sao có thể tự lừa mình dối người được nữa. Hơn nữa, bản thân là người đến từ xã hội hiện đại, vậy nên ta hẳn là càng rõ ràng mới phải, tục ngữ không phải nói chưa từng ăn thịt heo cũng nên nhìn thấy heo chạy sao? Huống chi, chuyện này cũng không phải là chuyện quá khó tiếp nhận, không phải sao?

Hơn nữa, hần cũng không hoàn toàn được tính là phụ thân ta, mà cho dù có là phụ tử loạn luân thì đã sao, nhân sinh bất quá ngắn ngủi vài thập niên, tội gì phải ủy khuất bản thân. Quân mạc vũ, quân không rằng thấy Ngọc Hoàn Phi Yển kia cũng đều về trần về thổ cả sao[1]? Vô luận thế nhân ca tụng hay lên án lại có thể lưu lại được gì? Nếu đã vậy, vì sao cần phải câu nệ, vì sao cần phải để ý?

Nhưng là, phần tình cảm này vì sao lại sinh ra trong lòng phụ hoàng, phụ hoàng là như thế nào nhận định tình cảm này, phần tình này trong lòng hần có bao nhiêu trọng, lại có thể duy trì được bao lâu? Những điều này ta không biết, cũng không thể khẳng định. Ta tuy là người tư tưởng cởi mở, nhưng về phương diện này ta lại phi thường bảo thủ. Nếu phụ hoàng thực sự giao ra chân tình, đương nhiên cũng muốn ta phải thật tình đáp lại, mà ta vốn bảo thủ về tình cảm, vậy nên một khi đã giao ra chân tình, ta cũng yêu cầu sự chung thủy lâu dài. Nhất thường tham hoan, nói là hưởng thụ, không bằng nói là thương tổn, là thứ thuốc phiện dần mê hoặc bản thân. Trong cuộc sống ngắn ngủi này, ta chỉ yêu cầu một tình yêu vĩnh hằng.....

Ta biết trong khoảng thời gian ở chung, ta đã yêu mất sự ôn nhu của phụ hoàng, yêu chỗ dựa vững chắc này, xem ra đây là do phụ hoàng an bài đi. Ta không để ý hần đã dùng bao nhiêu kế sách, ngược lại, ta còn thực thường thức phân chấp nhất này. Nhưng ta vẫn cần thời gian để xác nhận lại tâm của mình, để cảm thụ tình yêu của phụ hoàng. Hiện tại ta còn nhỏ, tương lai cam đoan sẽ có đủ thời gian cho ta nghiệm chứng.

Ta không nghĩ phụ hoàng có luyện đồng chi phích, bởi lẽ trong cung chưa từng xuất hiện một nam sủng hay luyện đồng nào, như vậy, hẳn là phụ hoàng đã nhìn thấy được “ta” bên trong thân thể hài đồng này đi, là một linh hồn đến từ hiện đại.

Nếu hần đã biết, vậy thì ta cũng nên nói thẳng thắn về lai lịch của mình. Liếc mắt nhìn phụ hoàng, tuy rằng trong mắt hần tràn ngập sự tự tin trời sinh, nhưng ta lại bắt được rất nhiều những khấn trương. Ầm ầm cười, ta thả lỏng thân thể dựa vào phụ hoàng, chậm rãi mở miệng: “Phụ hoàng cũng phát hiện đi, ta không giống một đứa trẻ.”

Phụ hoàng không trả lời, nhẹ nhàng gật đầu. Ta nói tiếp: “Nếu ta nói ta chuyển thế sống lại, linh hồn đến từ một thế giới khác, mang theo cả trí nhớ kiếp trước, phụ hoàng tin không?”

Thần sắc phụ hoàng không có chút nào khiếp sợ, xem ra hẳn ít nhiều cũng đã đoán được chút gì đó.

“Đúng như lời phụ hoàng nói, nguyên nhân phụ hoàng đối với ta như vậy ít nhiều gì ta cũng có chút sáng tỏ, phụ hoàng nhìn đến hẳn là linh hồn của ta đi. Trước khi nghe ta trả lời, phụ hoàng có hứng thú nghe một chút chuyện về thế giới mà ta từng sống không?” Không đợi phụ hoàng trả lời, ta tiếp tục nói: “Nơi đó không giống với nơi này, bất kể là cách sống, hay tư tưởng, ta không muốn dùng quy phạm của nơi đó yêu cầu con người nơi đây, bản thân ta cũng không phải thực hoài niệm nơi đó, chỉ là còn một số việc ta vẫn không thể buông tay được.”

“Kiếp trước ta là một người mang tâm tật (bệnh tim), là một loại bệnh rất khó chữa, từ khi ta sinh ra đã mang theo nó, bởi vậy thân thể ta rất yếu, cũng không có dư thừa thời gian đi đàm luận chuyện ái tình, cho nên đối với chuyện tình cảm ta không hiểu biết lắm. Thế nhưng ta hiểu được, một khi ta yêu thương người nào đó, sẽ dùng quy phạm của thế giới kia để yêu cầu đối phương.”

Ta liếc mắt nhìn phụ hoàng, hẳn ra hiệu cho ta tiếp tục: “Quy phạm của thế giới kia yêu cầu chỉ có nhất phu nhất thê, tuy rằng cũng có những người không thể làm được như vậy, nhưng trong lòng ta tuyệt đối không cho phép. Hơn nữa ta hy vọng một tình cảm ổn định mà lâu dài. Mấy lời thế như là thiên trường địa cửu gì đấy ta không tin, nhưng ta tin tưởng tình cảm chân thành có thể tồn tại lâu dài, có thể vượt qua mọi khảo nghiệm.” Nói như vậy người đã hiểu chưa? Đối mặt với một yêu cầu ‘hoang đường’, ‘vô lý’ như vậy, phụ hoàng, liệu người còn muốn giao chân tình ra không? Làm một đế vương, người có thể trả giá như vậy được không? Chúng ta có thể không cần luân lý, không cần ánh mắt thế nhân, nhưng liệu chúng ta có đủ năng lực và can đảm để trả giá cho phân tình cảm này hay không? Có đủ năng lực để gánh vác hậu quả mà nó mang lại không?

Người cùng ta đều là người không chấp nhận bản thân mình có nhược điểm, người không cho phép có một ai đó có thể tùy ý dấn động đến cảm xúc của người, mà ta cũng không thích người khác làm vướng bận ta. Nếu giao ra chân tình, chúng ta sẽ trở thành nhược điểm của đối phương, đó không phải là chuyện mà chúng ta hiện tại có thể thừa nhận. Vì đối phương mà thay đổi bản thân? Chuyện như vậy có thể làm sao? Ít nhất hiện tại ta không thể, tin chắc rằng phụ hoàng cũng không thể.....

Chú thích:

[1] nguyên cả câu: “Quân mạc vũ, quân bất khán, Ngọc Hoàn Phi Yến giai trần thổ”, nguyên văn: , đây chính là câu ở đầu truyện, phần văn án, ta không hiểu lắm nó có nghĩa là gì nên đành để nguyên Hán Việt vậy. Ta có lên Google tra nghĩa của chữ “mạc”, thật là vật vã, nó cho ra cả đồng nghĩa, cơ mà ta thử ghép tất tần tật nghĩa của nó vào câu thì lại chẳng có cái nào dùng được. Các nàng cứ tạm hiểu nôm na đoạn đấy là: “Nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, cuối cùng rồi tất cả cũng về với bụi đất mà thôi, khi đó cho dù người đời có ca tụng hay phỉ báng thì có thể làm được gì đây?” Còn về cái câu “Quân mạc vũ”, nếu ta hiểu đúng thì nó dịch ra là “xin trời đừng mưa (!?)”

Aiz, cả Trung văn lẫn Việt văn của ta đều rất có hạn, nếu có chỗ nào không đúng mong các nàng chỉ bảo giúp.

Còn về Ngọc Hoàn với Phi Yến thì chắc các nàng cũng quá quen thuộc rồi, đi đến đâu mà chẳng nhìn thấy câu Hoàn phi Yến sầu. Còn nếu không, các nàng cứ lên bác Gúc gõ Ngọc Hoàn với Phi Yến vào đấy là nó ra cả đồng.

13. Chương 13

Phụ hoàng nghe xong câu trả lời của ta cũng lâm vào trong suy tư, với người thông minh như hần, ta không cần thiết phải nhiều lời. Ta tin tưởng khi hần quyết định giao ra chân tình cũng như khi hần quyết định làm rõ với ta ắt hẳn đã có chuẩn bị, nhưng yêu cầu của ta là điều hần không ngờ đến, không khỏi lo lắng một chút. Hồi lâu, hần lại mở miệng, chỉ nói: “Chúng ta cùng nhìn xem.” Đúng vậy, lời ít ý nhiều, trước mắt vẫn cứ là nhìn xem đi, xem bản thân mình, cũng xem cả đối phương, không cần phải vội vàng, chúng ta có đủ thời gian để chuẩn bị, để nghiệm chứng.

Ta chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ nói ra chuyện sống lại, cũng chưa từng nghĩ đến lại phải đối mặt với chuyện tình cảm sớm như vậy. Chuyến xuất cung này mang đến cho ta thật nhiều sự ngoài ý muốn, nhưng khi kinh ngạc cùng khiếp sợ qua đi, còn lại càng nhiều là an tâm, cảm giác này thật không tồi. Bí mật sống lại đã có một người chia sẻ cùng ta, cảm tình tiến triển sẽ có người cùng ta chứng kiến, nghĩ như vậy, những phiền muộn tích tụ trong lòng lâu nay cũng phai nhạt đi không ít.

Nếu đã nói rõ ràng như vậy, việc cần làm bây giờ là lấp đầy bụng của ta đã, gọi tiểu nhị chờ bên ngoài đã lâu tiến vào, chờ thức ăn dọn lên đầy đủ, ta kéo kéo ống tay áo phụ hoàng kêu: “Phụ thân, Sầm nhi muốn ăn cá.” Phụ hoàng đỡ ta ngồi thẳng trong ngực hần, gấp lấy một khối thịt cá, cẩn thận gỡ hết xương, sau đó mới đặt vào trong bát ta. Chúng ta hai người nhìn nhau, không tiếng động mà cười.

Lặng yên ăn xong bữa cơm, phụ hoàng cũng không hỏi thêm gì về chuyện ta sống lại, chúng ta đều hiểu được, sống lại lần nữa tức là đã bắt đầu lại từ đầu, không cần phải quá chấp nhất với quá khứ. Về phần yêu cầu “hà khắc” kia của ta, phụ hoàng cũng cần thời gian suy nghĩ, trước mắt chưa thể cho ta đáp án được.

Đi ra khỏi gian tử lâu kia, nhìn phố xá ồn ào náo nhiệt, tâm tình ta đã thay đổi không cách nào để dậy được hưng phấn như lúc đầu, sau cuộc nói chuyện với phụ hoàng ta cả thấy có chút mệt mỏi, lúc này ta chỉ thăm nghĩ sớm được nghỉ ngơi. Phụ hoàng mang ta đi xuyên qua đám người đông đúc, đi vào con đường nằm bên trái tử lâu, đến trước đại môn một cửa hàng ngọc thạch tựa hồ có chút niên đại, phụ hoàng đi vào trong, chững quỳ nhìn thấy phụ hoàng lập tức tiến lên tiếp đón, đưa phụ hoàng cùng ta vào hậu đường. Sai người dâng trà lên, hần lại đi vào trong nội gian, tựa hồ muốn lấy vật gì đó.

Không rõ vì sao phụ hoàng lại muốn đến nơi này, đồ ngọc thạch trong cung không lẽ không vừa mắt phụ hoàng sao? Nghi hoặc nhìn vị chững quỳ mang ra một hộp gấm đặt vào tay phụ hoàng. Phụ hoàng tiếp nhận hộp gấm, mở hé ra nhìn một chút, sau đó rút ngân phiếu đưa cho chững quỳ. Bên trong hộp, tựa hồ là một khối ngọc thạch hoàng sắc.....

Mua ngọc thạch xong, phụ hoàng nhìn ta có chút mơ hồ, cũng không còn ý du ngoạn nữa, ôm lấy ta quay trở lại theo con đường lúc nãy đi qua. Khi đi đến ngõ nhỏ vắng vẻ bên ngoài hoàng cung, phụ hoàng lại dùng khinh công phi thân qua, chúng ta thuận lợi trở vào trong cung. Thay ra y phục mặc lúc xuất cung, phụ hoàng lấy ra hộp gấm đưa cho ta: “Lễ vật tân niên của ta.”

Nhìn hộp gấm kia một chút, ta đáp: “Cảm ơn.” Ta không xưng hần là phụ hoàng, bởi vì hần cũng không tự xưng là “trẫm”, ý của hần, đây chỉ đơn thuần là lễ vật mà một người mang tên Sở Tử Cẩn tặng ta, chứ không phải là một người mang danh nghĩa phụ thân hoặc hoàng thượng.

Hồi hộp mở hộp gấm ra, bên trong không phải ngọc thạch mà là một loại bảo thạch rất hiếm có, là một khối hổ phách. Một khối hổ phách hoàng sắc, trong suốt, dẻo gọt thành hình hồ điệp. Hồ điệp bằng hổ phách kia đang giương cánh như muốn bay cao lên bầu trời, hình dạng phi thường sống động. Khối hổ phách lớn như vậy, phải mất bao nhiêu năm mới có thể hình thành đây? Lấy thứ này đến dùng làm lễ vật lại có ý nghĩa gì? Ta không biết, cũng không muốn tốn công sức đi phỏng đoán làm chi.

Bất quá ta cũng thực vừa lòng với phần lễ vật này, vội vàng từ trong ngăn kéo lấy ra một đoạn hồng tuyến (chỉ đỏ), rất nhanh kết thành một chiếc Trung Quốc kết, đem mảnh hổ phách đặt vào trong đó, làm thành một món bội sức đeo trên người. Loại kết này là loại mà ta thích nhất, đặc tâm ứng thủ (tùy tâm mà làm ra), làm xong nó rồi, ta mới nhận thấy nó cùng với cái kỳ nguyện kết mà lúc trước ta tặng cho phụ hoàng giống hệt nhau.....

Phụ hoàng nhìn thấy ta đeo vào kỳ nguyện kết, đột nhiên nói một câu: “Nguyên vĩnh hằng.” Ta bị giật mình, chậm nửa ngày sau mới phản ứng lại, này, cũng xem như là một cách trả lời sao? Trên đời này thật

sự có vĩnh hằng? Ta có thể hy vọng nó sẽ buông xuống người ta sao? Đã từng trải qua thời khắc sinh mệnh biến mất, lúc này lại nghe được một câu kỳ nguyện vĩnh hằng, trong lòng ta có chút cảm giác phức tạp.

Nói lâu dài, không có nghĩa nhất định phải là vĩnh hằng. Ta tin tưởng tình cảm lâu dài, bởi vì tình cảm là dài ngang sinh mệnh, nhưng còn vĩnh hằng, sinh mệnh một đời tưởng dài nhưng lại ngắn ngủi chỉ trong nháy mắt, vậy thì dựa vào cái gì để nói đến vĩnh hằng đây? Có lẽ ta nghĩ vậy là có chút bi quan, lịch sử Trường Giang không phải cũng từng có một câu chuyện tình cảm động của hai người yêu nhau đến tận lúc chết mà người đời vẫn truyền tụng ca ngợi đó sao? Nhưng cái vĩnh hằng đầy cần rất nhiều dũng khí để đạt được, cũng cần phải trả giá nhiều lắm. Tuy thương thiên đã chiếu cố cho chúng ta kiếp này được làm phụ tử, nghĩa là chúng ta vĩnh viễn không phải xa nhau, nhưng lại không thể được thể nhân truyền tụng đời đời. Vậy nên, khi nghe được hai chữ vĩnh hằng này, trong lòng ta có chút chua xót, nhưng ta lại không hề phát hiện, ẩn ẩn trong cảm giác chua xót ấy còn có cả ngọt ngào.

14. Chương 14

Sờ sờ khối hổ phách bên hông, ta nghĩ khối hổ phách này có lẽ cũng có ngàn năm tuổi đi, qua ngàn năm thay đổi lại có thể lắng đọng ra được quang hoa như thế, có lẽ hết thấy mọi sự đều không cần quá mức cầu toàn, quá mức tuyệt đối. Thoải mái cười, ta nhẹ nhàng gật đầu. Tương lai sẽ như thế nào không ai có thể biết trước được, cứ thử một chút cũng chẳng sao, ta cũng không muốn sinh mệnh kiếp này cứ thế nhàn nhạt trôi qua mà không lưu lại bất cứ dấu vết nào...

Một ngày mệt nhọc rồi cuộc cũng tuyên cáo chấm dứt, nằm trên chiếc giường rộng rãi, bọc mình trong miên y bằng gấm mềm mại, ta lại không thể đi vào giấc ngủ. Ta biết, thân thể đã quen thuộc với ôm ấp của phụ hoàng, lúc này đang chờ đợi phần ấm áp kia đến an ủi mới có thể nhập miên. Có lẽ hết thấy mọi sự đã được quyết định từ khi ta còn chưa phát giác. Trong đêm đông an bình ấm áp này, hương mai nhàn nhạt vây quanh, ta rồi cuộc cũng thả lỏng tâm tình, thích ý mà ngủ.

Cuộc sống sau này cũng vì thân phận Thái tử của ta mà phát sinh biến hóa trọng đại, hay còn vì nguyên nhân nào khác, nhưng ta còn chưa nhìn ra được, ngày cứ như vậy bình thản chậm rãi đi qua.

Đêm đông tĩnh lặng, tuyết rơi khinh sái, trong kiền dương điện, ánh nến bập bùng, nhảy múa chiếu rọi ra 2 thân ảnh im lìm. Trong ánh nến mờ nhạt, có thể nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đoan chính ngồi trên long ý rộng lớn, ấn thư trước mặt bày đầy thư chiết được sắp xếp chỉnh tề, lúc này nam tử tuổi trẻ phi phàm đang khẽ nhíu đôi mày xinh đẹp, tay cầm bút son phê duyệt tấu chương trên thư án. Trên ghế cách đó không xa, một thiếu niên xinh đẹp, khuôn mặt thiếu niên càng nam tử có đến sáu, bảy phần tương tự nhưng lại càng hiển lộ sự tinh xảo, khí chất nhu hòa cùng ôn nhuận khinh dật so với nam tử tuổi trẻ mà thành thực nội liễm, gương mặt thiếu niên còn hiển ngậy ngỗ càng khiến người thương tiếc. Thiếu niên lẳng lặng ngồi một bên lật xem thư quyển trong tay, hai người tựa hồ đều chìm đắm trong thế giới riêng của mình, đem hết thấy sự việc chung quanh cự ngoài ngàn dặm, nhưng không khí giữa 2 người lại rất hài hòa hòa hợp.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngày càng thâm trầm ngoài cửa sổ, lập tức đứng dậy đi đến bên người nam tử trẻ tuổi. Mái tóc đen dài mềm mại tùy theo động tác của thiếu niên mà tùy ý vũ động. Cầm lấy đoản ký bên chân nến, thiếu niên nhẹ khêu tâm đèn, ánh nến tức khắc sáng rọi hơn, ngón tay mảnh khảnh nâng lên lấy đi chén trà lạnh bên bàn, một hồi sau một ly trà mới còn mạt nhiệt khí lại xuất hiện nguyên vị trí đấy. Nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu lên từ trong đồng tấu chương, xuyên thấu qua làn khói mờ nhìn thấy thiếu niên trở lại ghế ngồi, ánh mắt nổi lên quang mang nhu hòa, cảm giác lãnh trầm bá đạo trên thân cũng không tồn tại, ngược lại tản mát ra khí tức ôn nhu hòa thuận. Thiếu niên dường như cảm giác được gì đó, nâng lên cặp mắt xinh đẹp lộ ra lạnh nhạt mà ôn nhuận nhìn về phía hắn, ánh nến chớp động, 2 người nhìn nhau, không tiếng động cười hết thấy lại, quy về bình tĩnh.

“Khẩu khẩu khẩu...” Tiếng đập cửa dồn dập đánh vỡ không khí yên tĩnh trong phòng, thiên tử nhỏ tuổi nhíu mi, vẫn làm cho người ngoài cửa tiến vào. Tổng quản Phó Hải lên tiếng trả lời, khom người vào trong điện nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương có thai.”

Thanh âm đều đều nghe không ra cảm xúc. Hoàng đế lên tiếng đáp lời, đứng dậy cùng Phó Hải đi đến Linh Hòa điện của hoàng hậu. Thiếu niên nhìn theo bóng dáng hoàng đế, có chút đăm chiêu cúi đầu, giấu đi hết thấy tâm tư.

Tai ta vẫn còn vang vọng mãi thanh âm trầm trầm của Phó Hải, ý nghĩ đình trệ trong chốc lát, chờ ta tìm lại được suy nghĩ chỉ còn nhìn thấy ngọn đèn lồng cùng bóng lưng phụ hoàng đi xa dần trong đêm tuyết.

Ta biết hài tử này không phải của phụ hoàng, cho dù không tin tưởng phụ hoàng cũng nên tin tưởng bản thân, không phải sao? Nhưng vì sao tâm lại vẫn đau? Tình cảm của ta đối Tử Cẩn đã sâu đậm đến mức này sao? Phụ hoàng a, có phải đây cũng là do người an bài không? Xem ra, qua 10 năm, người là người thắng cuộc...

“Thải Nhi.”

“Có nô tỳ.”

“Chuẩn bị tắm rửa.”

“Vâng.”

Trầm mình vào trong đục dưng, tinh tế tẩy rửa toàn thân, sau đó quay lại trong điện ngồi đợi phụ hoàng, 10 năm thời gian, hết thấy đã ổn định, thuận theo cơn đông phong đột nhiên thổi tới này, thời gian đã lâu như vậy, cũng nên có kết quả đi thôi.

15. Chương 15

Đêm càng sâu, tâm tư lại càng trầm xuống, chậm rãi hồi tưởng lại cuộc sống trong 10 năm nay, học tập chiếm hết phần lớn thời gian của ta. Ta cùng phụ hoàng cũng chưa từng nhắc lại chuyện đêm đó, phụ hoàng lặng lẽ dạy ta thi văn điển tịch, võ công quyền mưu, còn ta chỉ im lặng nghe theo...

“Chi” một tiếng, cửa mở, phụ hoàng chậm rãi đi vào, vẻ mặt so với lúc đi ra không có gì bất đồng, chỉ trầm mặc.

“Là của ai?” Cố gắng trấn áp nhịp tim, ta mở miệng hỏi.

“Hoàng thúc.” Hắc bình thần trả lời.

“Là người an bài sao?”

“Không phải.”

“Nga.”

“Chỉ là mặc cho sự tình phát triển không cản trở mà thôi.”

Không cản trở nha. “Vậy phụ hoàng có quyết định gì không?”

“Quyết định gì?” Phụ hoàng đi tới bên người ta “Sầm nhi thật sự muốn hiện tại thảo luận vấn đề này sao?” Nâng lên một lọn tóc ướt sũng của ta, trong mắt phụ hoàng nổi lên ý cười trêu tức, hắc chậm rãi cúi xuống hôn lên môi ta, ta nhìn hắc, từ từ nhắm 2 mắt lại. Cho dù không cản trở nhưng cũng thương tâm đi, ý cười trong mắt hắc không che giấu được sự thất vọng cùng cô tịch. Cảm thụ nụ hôn của phụ hoàng, ta yên lặng nghĩ, vì phụ hoàng mà cảm thấy bi ai, cũng vì chúng ta mà thấy bi ai cùng bất đắc dĩ. Hơi hé miệng để cho lưỡi phụ hoàng xâm nhập, để ta đến an ủi người đi, Tử Cẩn thân ái. Ta không hề do dự xưng hô hắc như vậy, ta không sợ sẽ mất đi thân nhân duy nhất là phụ thân, vì ta thật sự tin tưởng hắc sẽ luôn ở bên ta. Tử Cẩn, đa tạ người đã kiên nhẫn dùng 10 năm để ta hiểu được bản thân, hiểu được hết thấy.

Cảm nhận được sự ngênh đón của ta, phụ hoàng hôn càng sâu thêm, đầu lưỡi linh hoạt đảo qua khắp mọi góc ngách trong khoang miệng ta, cùng lưỡi ta dây dưa vũ động. Ta tận hết khả năng đáp lại phụ hoàng, không cần ngưng ngừng, bởi vì ta yêu hắc. Phụ hoàng cùng ta đều có chút hưng phấn, không biết qua bao

lâu, phụ hoàng rút cuộc buông ta ra, ta yếu đuối ngã vào người hấn há miệng thở dốc, nguyên lai hôn môi cũng thực tiêu hao thể lực...

Thân thể chợt nhẹ bẫng, nguyên lai phụ hoàng đã ôm lấy ta đi vào nội thất, nhìn chiếc giường càng ngày càng gần, ta cũng có chút khẩn trương, dù sống qua 2 kiếp nhưng ta vẫn chưa từng trải qua sự tình này. Vội nắm chặt vật áo phụ hoàng để bình ổn những xao động trong lòng. Phụ hoàng cảm nhận thấy ta khác thường, cho ta một ánh mắt trấn an, vỗ nhẹ lưng ta, sau đó đặt ta xuống giường. Nhắm mắt lại, ta biết hiện nay đã không thể lùi bước, mà ta cũng không muốn lùi lại nữa. Cảm nhận được phụ hoàng hôn môi ta, hàng mi khép hờ nhin không được mà run rẩy, khóe mắt có chút ướt ướt. Đầu lưỡi phụ hoàng lướt qua mi mắt ta, hôn lên điểm ướt át ở khóe mắt, đi lên trán, chóp mũi, 2 má, lại chạm nhẹ môi ta, cuối cùng trượt xuống cổ, khiến ta nhin không được run rẩy.

Trong lúc vô thức, phụ hoàng đã cởi bỏ đai lưng của ta, hồng sắc ngoại sam rộng mở, ngực tiếp xúc với không khí lạnh khiến ta càng run rẩy lợi hại, vội vươn tay ôm lấy phụ hoàng. Bất giác, trăm cài tóc của phụ hoàng đã bị ta lấy mất, phát quan rơi xuống sàn vang lên một tiếng “Đinh” giòn tan, mái tóc mềm mại của phụ hoàng phút chốc tán loạn rơi xuống, theo gió mơn trớn bên sườn cùng vành tai ta, cảm giác ngứa ngứa ngược lại trấn an cảm xúc bất ổn của ta, bàn tay nắm bắt sợi tóc, nhìn thẳng vào nhân mâu đen nhánh mà ta thích nhất, chúng cũng đang đối diện với mắt ta, sóng ngầm trong mắt hấn bắt đầu khởi động giống như muốn cắn nuốt hết thấy. Lần thứ hai, ta trầm mê vào trong ánh mắt của hấn.

Mặc hấn khẳng cần đầu vai ta, chơi đùa trước ngực ta, xả hạ tất cả y phục của ta, ta vẫn đắm chìm trong mắt phụ hoàng, rộng mở nghênh đón, bao vây lấy hấn...

16. Chương 16

Trong mơ hồ, cảm giác được phụ hoàng ở trong nước nhẹ nhàng chà lau thân thể ta, động tác ôn nhu thư hoãn thật thoải mái, ta miễn cưỡng mở mắt, một màn tóc đen như bực che khuất tầm mắt vốn mờ mịt của ta, khiến ta không nhìn thấy biểu tình cùng đôi mắt khiến ta mê luyến của phụ hoàng, chỉ có thể cố gắng dùng cảm giác đi cảm thụ tất cả, thật sự cũng là một việc không tồi. Ta không muốn đánh vỡ sự yên lặng này, không muốn làm đứt đoạn cảm giác này. Vô thức nắm lấy lọn tóc đen mượt của phụ hoàng, cảm nhận sự mềm mại trong lòng bàn tay, ta chậm rãi ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, phụ hoàng cùng ta nằm trên giường. Ta thử nhúc nhích thân thể, quả nhiên có chút đau nhức nhưng không đến mức không chịu được, nhớ đến hành động ôn nhu cẩn thận của phụ hoàng tối hôm qua, mặt ta bất giác cũng nóng lên, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, đây, là tình yêu sao? Lúc trên giường, ta có lẽ thực ngốc, cũng may phụ hoàng tinh thông mấy chuyện này mới khiến cho cả hai người khỏi chịu thống khổ. Đúng rồi, phụ hoàng hấn là có không ít kinh nghiệm đi? Trong lòng bỗng thấy ê ẩm, là ta đang ghen tị sao? Ta cứ thế suy nghĩ mông lung, quả thật là không giống ta lúc bình thường chút nào.

“Sầm nhi đang buồn rầu sao?” Vào đúng lúc ta còn đang bối rối, thanh âm phụ hoàng truyền vào trong tai, mi tâm cũng cảm nhận được ngón tay phụ hoàng đang vuốt khe. Nguyên lai, bất tri bất giác, chân mày ta đã nhíu chặt lại. Xoay người đối diện với ánh mắt lo lắng của phụ hoàng, hốt nhiên ta lại trở lại bình thường, tất cả những cảm thụ này đều là vì phụ hoàng mới có được a, ha ha.

Lắc đầu, ta mỉm cười trả lời phụ hoàng: “Không có a.” Phụ hoàng an tâm thở ra, càng thêm ôm chặt ta vào trong lòng, ngữ thanh mang theo ý cười: “Biểu tình của Sầm nhi thật phong phú.” Ta nghe ra được chút trêu chọc trong lời nói của hấn nhưng cũng không phản đối. Trong lúc này, phản đối lại có vẻ giống như ta đang cố tỏ ra kiêu ngạo. Ta chỉ khẽ gật đầu, thừa nhận ban nãy tâm tình quả thật có chút phức tạp. Phụ hoàng cũng không truy hỏi, cười cười bỏ qua.

Nhất thời, gian phòng lại lâm vào trầm mặc, nhưng tuyệt không phải sự trầm mặc khiến người ta khó chịu.

“Hiện tại là lúc nào?” Nhìn sắc trời tựa hồ cũng bắt đầu hôn ám.

“Giờ Thân ba khắc.” (giờ Thân= từ 15h- 17h, một khắc= 15 phút, giờ Thân ba khắc vào khoảng 17h45)

Đã muốn trể thế này rồi sao? Tuy rằng thân mình vẫn còn chưa khôi phục nhưng vẫn nên dậy thôi. Phụ hoàng thấy ta muốn ngồi dậy, lại ấn ta trở lại giường: “Đã phân phó chuẩn bị thiện, lát nữa sẽ đưa tới, Sầm nhi chỉ cần nằm nghỉ là được.” Nguyên lai phụ hoàng đã sớm tỉnh, ta cười cười lắc đầu: “Nằm trên giường mãi cảm thấy không thoải mái, ta muốn hoạt động một chút.” Nói xong liền tung chăn đi xuống giường. Phụ hoàng thấy không ngăn được cũng đành theo ý ta. Sầu tầy, mặc y phục xong, ta theo phụ hoàng đi ra tiền đình. (sầu tầy= súc miệng rửa mặt)

Phụ hoàng gọi người mang vào cháo thịt cùng điểm tâm cùng ăn với ta. “Cần phải xuất cung một chuyến sao?” Ăn uống xong, ta quay sang bên cạnh hỏi phụ hoàng, xem bộ dáng như là đã quên bằng mất chuyện của hoàng hậu. Phụ hoàng không trả lời, hỏi ngược lại ta: “Sầm nhi muốn xuất cung sao?” Ta trầm mặc nhìn phụ hoàng một hồi, thấy hắn không có ý mở miệng lại mới nói: “Phụ hoàng biết ý ta không phải như vậy.” Nói xong, lại là một trận trầm mặc, tựa hồ có nghe được thanh âm phụ hoàng thở dài. “Àn, cứ để cho bọn họ chuẩn bị đi.” Dứt lời liền đứng dậy ôm ta vào giường để ta tiếp tục nghỉ ngơi, còn hắn đi phê duyệt tấu chương của ngày hôm nay.

Nhìn ánh nến mờ lung lấm áp, ta chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn miên man suy nghĩ, tình huống quả thật là nghiêm trọng như vậy sao, hay phụ hoàng còn có dụng ý gì khác? Hoàng hậu xưa nay vốn là người trầm ổn cơ trí, ta thật không tin tưởng nàng lại làm ra quyết định thiếu khôn ngoan như vậy, phải chăng là đã nhần nại đến cực hạn rồi? Chớ cùng rút giậu không phải là tác phong xưa nay của nàng. Mười năm qua, tuy rằng hai người chúng ta không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng ta biết chúng ta vẫn rất chú ý đến đối phương. Có lẽ ta nên cảm thấy may mắn, bởi vì có một nữ nhân ổn trọng như vậy làm hoàng hậu nên ta mới có thể yên bình sống qua mười năm, nhưng nàng quả thật rất thông minh, lại biết chừng mực, tiến thoái hữu độ, khiến cho phụ hoàng không thể nắm bắt được sai lầm của nàng mà phế hậu hoặc tiến hành diệt trừ ngoại thích. Cho đến nay ta cũng không có ý định đến gặp nàng tìm phiên toái, đối với ý tưởng muốn diệt trừ ngoại thích của phụ hoàng ta cũng không tỏ thái độ gì, ta cùng nàng tựa hồ đạt đến một trình độ ăn ý nào đó, điều này khiến cho quan hệ giữa chúng ta cho đến giờ vẫn được an tường vô sự. Nhưng bởi vì quan hệ giữa ta và phụ hoàng tiến triển, vậy nên sự ăn ý này có lẽ đã bị phá bỏ.

Là người chưởng quản hậu cung, ta không nghĩ có chuyện gì có thể gạt được nàng. Có lẽ nàng đã nắm giữ được dấu vết gì đó mà ta cùng phụ hoàng sơ ý để lại, cho nên cố tình làm ra chuyện được ăn cả ngã về không như vậy để gây khó dễ, dù sao chờ đợi và hy vọng lâu dài cũng thật sự khiến người ta dễ dàng phát điên. Nàng là tính toán nhờ vào ngoại lực (thế lực bên ngoài) cùng thế lực của hoàng thúc trong triều để bảo toàn cho ích lợi của gia tộc cùng với bản thân sao? Là nàng quá khôn ngoan, hay là ta bất nhân đã bức nàng đến mức tuyệt lộ như vậy? Không, giờ không phải lúc nghĩ nhưng chuyện này, sự tình đã xảy ra, việc cần làm bây giờ là nghĩ biện pháp giải quyết nó.

Suy nghĩ lâu, ta cảm thấy có chút mệt mỏi, lại nặng nề chìm vào trong mộng.....

17. Chương 17

Mất vài ngày thời gian an bài tất cả mọi chuyện trong cung xong, ta cùng phụ hoàng ngồi mã xa xuất cung. Trong cung đã lưu lại những người đó, hắn là không có vấn đề gì đi.

Những năm gần đây, phụ hoàng đã bồi dưỡng được không ít thế lực tài bảo bên ngoài cung, địa vị cũng càng thêm củng cố. Thuộc hạ có thể hoàn toàn tín nhiệm được đại khái có khoảng năm người, được phân công phụ trách những lĩnh vực khác nhau, có bọn họ trợ giúp cho nên lần xuất cung này ta cùng phụ hoàng cũng an tâm hơn. Lại nói tiếp, trong số năm người mà phụ hoàng bồi dưỡng thì có đến ba người đã sớm khiến ta cảm thấy hứng thú, chính là mấy vị mà ta để tâm quan sát trong buổi sinh thần yến năm hai mươi tuổi của phụ hoàng. (thỉnh xem lại chương 4)

Tập Mộc Viễn luôn treo bên miệng nụ cười nhạt hiện tại đã là Thừa tướng, người say rượu mà ngủ hôm đó chính là Bạch Vũ Thanh, nay là Hộ bộ Thị lang, mà vị tướng lãnh trẻ tuổi cứ ngày ngốc gật đầu kia cư

nhân chính là tăng tôn của khai quốc chiến tướng Phó Trữ từng khai chiến Chiêu Ảnh quốc, tên Phó Bá, hiện tại cũng là một đại tướng quân chiến công hiển hách.

Nhớ rõ lúc trước lấy thân phận Thái tử gặp mặt hần, tuy rằng vẻ mặt hần nghiêm túc trầm ổn, ta lại vẫn liên tưởng đến bộ dạng ngây ngốc gât đầu phụ họa của hần, vậy nên khi đó ta rất không nề tình mà “Xì” một tiếng bật cười, nhìn vẻ mặt mạc danh kỳ diệu của tất cả những người có mặt ở đây lúc đó, ta tùy rằng biết bản thân thất lễ, nhưng lại không rõ nên phải giải thích thế nào. Nhớ lại tình cảnh lúc đó, hiện tại ta cũng rất muốn cười.

Sau lần đó, phụ hoàng có lên hỏi ta nguyên nhân vì sao lại bật cười, ta cũng giải thích với hần, không nghĩ tới hần cũng chỉ lắc đầu cười. Theo phụ hoàng nói, nguyên nhân Phó Bá như vậy chính là do thói xấu dưỡng thành trong nhà hần. Mẫu thân Phó Bá xuất thân dòng dõi thư hương, tuy là nữ tử nhưng lại vô cùng yêu giấy mực, đặc biệt yêu thích chỉ thi[1], thế nhưng Phó Bá lại thừa kế truyền thống gia đình, trời sinh ra là để làm võ tướng, hảo võ hảo binh pháp, đối thi văn không chút hứng thú, tuy rằng bị mẫu thân ảnh hưởng, thông thạo viết văn, nhưng lại không sao làm được chỉ thi. May mà mẫu thân hần biết vậy nên không miễn cưỡng ép hần học chỉ thi, nhưng cũng không dễ dàng buông tha hần như vậy, mệnh cho hần cả ngày đi theo nàng học tập bình thi[1], thật sự là làm khó hần, nghĩ đến hần không biết chỉ làm sao có thể bình[3], cũng đành gât đầu lấy lệ làm vui lòng mẫu thân, lâu dần dưỡng thành thói quen, vô luận là ai chỉ thi, bất luận chỉ như thế nào, hần cũng thập phần “ng nghiêm túc” lắng nghe, tiếp theo là “ngây ngốc” gât đầu. Nghe xong đầu của tai nheo như vậy, ta thật sự đồng tình với hần, đường đường Đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến trên chiến trường lại dưỡng ra tật xấu như vậy, nếu không may để bộ hạ hần nhìn thấy quả là rất tổn hại hình tượng, bất quá cũng thật thú vị.....

Hiện tại trong ba người, Thừa tướng Tập Mộc Viễn đã được phụ hoàng giao cho chương quản tất cả mọi sự tình, chỉ cần có gió thổi cỏ lay cũng sẽ phối hợp với những người khác mà kịp thời xử lý. Phó Bá đương nhiên gánh trọng trách quản lý binh mã, đề phòng tình huống đột ngột phát sinh, mà Thị lang Hộ bộ Bạch Vũ Thanh được phụ hoàng phân công để ý một ít sản nghiệp kinh doanh, cộng thêm việc giám sát công việc ở Hộ bộ, xem như phụ hoàng âm thầm an bài một người đi, một tiểu thị lang ở Hộ bộ mới là người chân chính chương quyền sở hữu tài sản. Nghĩ đến bộ dáng hoan hỉ say rượu của hần, thật không dám tưởng tượng ra, vốn nghĩ hần là một văn sĩ thanh cao, không ngờ lại là người quân tiền, tính ra công phu che giấu của người này cũng thật tốt. (quân tiền: tương tự như thủ quỹ)

Thế nhưng nếu nói về công phu che giấu chân chính thì hần vẫn không so kịp với hai người kia, hai người đó đã sớm được phụ hoàng an bài trong chỗ tối, công phu che giấu có thể nói là nhất lưu, lúc trước ta một chút cũng không hề chú ý đến bọn họ.

Lại bộ Thượng thư Ngô Nhữ Quy, công việc chủ yếu của hần trong triều là giám sát nhất cử nhất động của các quan viên, tùy thời báo cáo tình huống lại cho phụ hoàng, nhưng đến tột cùng phải xử lý như thế nào, cho đến bây giờ hần cũng không có quyền hỏi đến, nhiệm vụ của hần là làm đôi mắt của phụ hoàng chứ không phải là đầu óc, tính đến giờ hần vẫn làm rất tốt việc của mình. Một người có thể tự mình hiểu được việc mình nên hay không nên làm mà không cần người khác nhắc nhở luôn rất hữu dụng, cho nên đối với một số thói xấu vặt vãnh không quan trọng của hần phụ hoàng đều là mắt nhắm mắt mở cho qua, tỷ như là bệnh tham tài. Bình thường hần hay ngụy trang bản thân thành một kẻ tục tũn cùng nịnh nọt, nhận hối lộ cũng không hề nường tay, ở trên bàn rượu nâng chén xưng huynh gọi đệ cũng là chuyện bình thường, một người như vậy cho dù ngồi ở vị trí cao như Lại Bộ Thượng Thư cũng khó lòng khiến cho người khác chú ý nhiều một chút.

Một vị cuối cùng là Lễ bộ Thượng thư Tư Chúc, hần là người phụ hoàng một tay bồi dưỡng nên, cái tên mà ta cùng phụ hoàng hay dùng khi nhắc đến hần là “Thời”. Hần là thống lĩnh ám vệ, hai gã ám vệ “Thần”, “Mậu” mà phụ hoàng phái đến bên ta cũng là bộ hạ trực tiếp lệ thuộc hần, rất nhiều tin tức về ta trước kia cũng là do hần cung cấp cho phụ hoàng, chỉ là hành động lấy lòng ngự y..... Cho đến nay ta vẫn không thể đem một người khí tức nho nhã, thần sắc ôn hòa, bộ dạng sĩ phu điển hình liên tưởng cùng với hình tượng một ám vệ âm trầm thần bí.

Hành động lần này, phụ hoàng mang theo Bạch Vũ Thanh cùng “Thời”, vậy là đủ rồi.

Chú thích:

[1] chỉ thi: làm thơ.

[2] bình thi: bình luận thơ.

[3] không biết chỉ làm sao có thể bình: không biết làm thơ sao có thể bình thơ.

18. Chương 18

Lần này ta thật sự phải cùng với phi tử của phụ hoàng đối mặt. Trước đó mọi người mặc dù qua lại không thân mật nhưng ít nhiều cũng có chút cố kỵ lẫn nhau. Nhiều năm qua ta vẫn kê đơn khiến các nàng không thể sinh ra thêm được nhất nam bán nữ nào, quả thật có chút vô nhân đạo, thế nhưng ta lại không có áy náy nhiều lắm. Hiện tại nếu không thể trốn tránh được nữa, vậy nhân thế lần này giải quyết toàn bộ ân oán luôn đi.....

Rời đi kinh thành cũng được đến hai ngày, thời gian dài chạy đi ta vẫn không thể thích ứng kịp, thân thể tuy rằng có được vật điều trị cùng tu tập võ công nhưng thể chất vẫn còn rất kém, vậy nên ở trong mã xa việc mà ta thường làm nhất là tựa vào người phụ hoàng xem thư, khi mệt mỏi thì chớp mắt một lúc. Hiện tại cũng vậy, ta lại ghé vào trong lồng ngực phụ hoàng nhắm mắt dưỡng thần. Mùa đông lạnh lẽo, vẫn là nơi này ấm áp nhất.

“Lão gia, tối rồi.” Ngoài xe truyền đến thanh âm trong trẻo của “Thời”.

Ta theo phụ hoàng xuống mã xa nhìn khách điểm trước mặt. Mấy ngày trước cùng phụ hoàng trụ qua tiền quỹ cùng hiệu cầm đồ, hôm nay vẫn là lần đầu tiên vào trụ khách điểm. Theo lệ thường, chương quây chạy ra ngoài nghênh đón, gọi phụ hoàng là “lão gia”, phụ hoàng cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại, sau đó đi vào trong điểm.

Quy mô của khách điểm này khá lớn, có lẽ do ở tại thành thị này đi. Nơi này là Nhưông thành, là nơi giao nhau của mấy quan đạo, cũng là nơi tập trung hàng hóa tự khắp mọi nơi đến, sau đó lại phân tán đi các thành thị khác. Nơi nhiều người đương nhiên sẽ có nhiều khách, mà từ trước đến nay khách điểm vốn là nơi thu thập tin tức dễ dàng mà nhanh chóng nhất. Phụ hoàng mở khách điểm cũng vì mong có thể thu được càng nhiều tình báo, tự nhiên cũng không có ý định khước từ thêm nữa.

Lúc này đang là hoàng hôn, tuy không phải là thời điểm đông khách nhất, nhưng trong khách điểm vẫn có không ít người. Chúng ta xuất hiện hiển nhiên hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, rất nhiều khách nhân đang nói chuyện cũng ngừng lại quay sang đánh giá chúng ta. Kỳ thật những người như chúng ta tình cờ đi ngang qua nghỉ trọ một đêm vốn là bình thường, thế nhưng có thể khiến cho chương quây đích thân đi ra tiếp đón là chưa từng có, hơn nữa người từ trên mã xa đi xuống mang theo một thân quý khí cùng mỹ mạo, muốn cho người khác không chú ý cũng khó. May mắn chúng ta đều đã quen với những ánh mắt như vậy, cho nên muốn làm lơ nó cũng không phải chuyện gì khó khăn. Bỏ qua ánh nhìn của mọi người, chúng ta một đường đi thẳng đến hậu viện nghỉ ngơi.

Đối với việc ta cùng phụ hoàng ở chung một gian phòng, chương quây tuy rằng trong chớp mắt có chút ngạc nhiên cùng nghi hoặc, nhưng cũng rất nhanh đã che giấu đi, cũng thức thời không hỏi nhiều, quả là một người đủ khôn khéo. Ở trong phòng nghỉ ngơi chỉnh trang lại một lúc cũng vừa vặn đến chạng vạng. Phụ hoàng đã ra ngoài xử lý một số chuyện. Ta không muốn ở trong phòng ăn cơm một mình bèn quyết định đi ra ngoài đường.

Chạng vạng quả nhiên có nhiều khách nhân hơn hẳn, rất nhiều nhân sĩ giang hồ đang ở trong đại đường cao giọng nói chuyện uống rượu, không khí bởi vì có bọn họ mà thực náo nhiệt. Có thể là do đã thanh tĩnh lâu lắm, nhìn thấy tình cảnh như vậy, ta vốn là người hỉ tĩnh nhưng cũng không cảm thấy khoái trá. Tùy ý tìm một chiếc bàn ngồi xuống, tiểu nhị chạy lại ân cần tiếp đón, ta gọi đại một vài món ăn, sau đó cho hầu lui xuống.

Người giang hồ vĩnh viễn là những người ưa náo nhiệt, lại biết nhiều chuyện, chỉ cần ngồi nghe một hồi là có thể biết được gần đây đã xảy ra những chuyện gì. Tỷ như mục đích lần này chúng ta xuất cung chẳng hạn.

“Nghe nói lần này Mạc Vũ sơn trang cùng với Mãn Nguyệt Hoa Khai các xung đột, hai bên đều đang triều tập nhân mã ni.”

“Hai bên vì tranh đoạt địa vị võ lâm chí tôn nhiều năm đầu đá còn không ít sao? Lần này phỏng chừng cũng không có kết quả gì đâu.”

“Ai, vị nhân huynh này, cũng không thể nói như vậy. Nghe nói lần này nháo sự thật lớn, cho người biết a, hai bên không chỉ mời rất nhiều người trên giang hồ, mà ngay cả triều đình cũng kinh động đến a.”

“Nga? Phải không? Còn có chuyện này sao?”

“Cũng đúng lắm, ta nghe nói, người của Hình bộ vẫn còn ở đó.”

“Sự tình vì sao lại nháo ra lớn như vậy a?”

“Ai nha, người như thế nào mà ngay cả việc này cũng không biết a? Hai bên đều có thương vong, chết mấy đệ tử không tính đến, thế nhưng còn chết cả tiểu công tử của Mạc Vũ sơn trang cùng thiếp thân đại nha hoàn của các chủ Mãn Nguyệt Hoa Khai các. Tiểu công tử này nghe đồn chính là vị công tử mà trang chủ Mạc Vũ sơn trang yêu thương nhất, đồn rằng thiên tư thông minh, trong trang mọi người đều truyền sau này trang chủ vị chính là của hắn. Về phần nha đầu kia, người cũng đừng xem nàng là nha hoàn bình thường, các chủ Mãn Nguyệt Hoa Khai các rất vừa ý nàng, rất nhiều sự vụ trong các đều giao cho nàng làm. Hiện giờ hai người này chết, cả hai bên đều rối loạn.”

“Bọn họ vì sao mà chết, mà vì sao lại nhất quyết khẳng định là do đối phương làm?”

“Hình như là bị trúng độc trước, sau đó bị giết, dựa vào miệng vết thương trên người mà suy đoán ra hung thủ.”

“Nga, như vậy a, vậy còn triều đình? Triều đình nói như thế nào?”

“Không phải là có người của Hình bộ ở đó sao? Giống như còn đang điều tra hung thủ, vẫn chưa tìm ra, cũng không thấy có manh mối gì mới.”

“Vậy sao, không phải hai bên đều đã thỉnh mọi người đến Hi thành cả rồi sao? Không có triều đình sao bọn họ có thể ngồi yên được?”

“Điều này cũng đúng, bất quá còn phải chờ xem thế nào đã.”

Ngồi nghe bọn họ nói chuyện ta thực sự rất muốn cười, người của Hình bộ sao lại điều động đến tận đây? Hy vọng bọn họ không làm hỏng chuyện là tốt rồi. Xem ra hoàng hậu cùng Dụ Vương gia đều hiểu rõ cách thu phục nhân tâm a.

19. Chương 19

Vừa ngồi ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện, tuy rằng những điều này không nhất thiết là thực, nhưng cùng ta có quan hệ gì đâu? Cứ xem như ta đang tự tìm lạc thú đi.

“Thần nhi thật cao hứng?”

(Thần nhi là tên em ý dùng ở ngoài cung, tại vì tên gọi của Thái tử cả nước đều biết nên không thể dùng chữ “Sầm” được)

Nghe được một chuyện vô cùng thú vị, ta đang âm thầm bật cười, bên tai bỗng truyền đến thanh âm của phụ hoàng. Quay đầu lại, phụ hoàng đã hướng về phía ta đi tới. Ta gật đầu: “Đúng vậy, bọn họ rất hảo ngoạn, ha ha.”

“Nga? Bọn họ?” Phụ hoàng nhìn thấy một đám người đang náo loạn bên kia, lắc lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh ta. “Thần nhi từ khi nào thì thích xem náo nhiệt?”

“Ân, vừa mới đây.” Ta cười nói với phụ hoàng. Trên gương mặt phụ hoàng thoáng hiển hiện một chút mệt mỏi. Ta gấp một ít đồ ăn đặt vào trong bát của hắn, hy vọng có thể làm gì đó cho hắn thả lỏng chút.

Phụ hoàng quay sang cười trấn an ta, sau đó lẳng lặng ăn đồ ăn trong chén, nhân thể cũng nghe những người đó nói chuyện.

“Nghe nói lần này Đại hiền cũng đi, không biết có phải sự thật hay không a?”

“Chính là tổ chức ám sát thần bí kia sao? Bọn họ như thế nào cũng đi?”

“Ai biết được. Càng náo nhiệt thì càng tốt, không phải sao? Ha ha

~”

“Ta xem ngươi không phải muốn đi xem náo nhiệt mà là muốn đi câu dẫn các cô nương của Mãn Nguyệt Khai Hoa các đi. Ha ha!”

“Hừ, ngươi dám nói ngươi không phải sao? Lão tử quang côn lâu như vậy, chuẩn bị đi tìm một lão bà để an oa thì đã làm sao?” (quang côn: đại khái là độc thân đi; an oa: oa là tổ, chắc là nói muốn yên bề gia thất)

“Lại còn muốn an oa? Cười chết người, lại có người đủ can đảm tìm nữ nhân của Mãn Nguyệt Khai Hoa các về an oa sao? Lão ca ngươi không phải sớm như vậy đã hò đồ rồi đi?”

“Cái gì, dám nói lão tử ta say, nữ nhân của Mãn Nguyệt Khai Hoa các ngươi dám nói không muốn sao? Hảo, đến đến đến, chúng ta hiện tại đại chiến ba trăm hiệp xem ai nagx xuống trước! Người ngã xuống trước phải chi trả lộ phí đi đường cho tất cả mọi người!”

“Hảo! Hảo! Hảo! Ta không tin chỉ bằng ngươi lại có thể thắng ta!”

.....

Đề tài càng nghe lại càng thiếu muối, một chút hưng trí muốn nghe náo nhiệt của ta đã sớm xuống dốc kể từ khi phụ hoàng đến, lúc này lại càng im lặng cùng phụ hoàng dùng bữa, đây đã tạo thành một thói quen. Thanh âm ồn ào khiến ta không vui nhieu mi, gương mặt nhìn phụ hoàng, hắn dừng đĩa, nhướn mày nhìn lại ta. Hắn thật đúng là quá hiểu ta.....

Cùng phụ hoàng quay trở lại phòng, tiểu nhị rất nhanh bưng lên cơm canh mới, lúc này lại có thể tùy ý một chút.

“Vũ Thanh cùng Thời đầu? Bọn họ hẳn cũng chưa nhanh như vậy đã dùng bữa đi. Nếu đã ăn trong phòng, không bằng gọi bọn họ đến cùng ăn, thế nào?” Ta hỏi phụ hoàng. Lúc này nghĩ đến phụ hoàng cùng bọn họ còn có rất nhiều sự tình cần phân phó nên mới lựa chọn đi ra ngoài đường. Lúc này nhìn thấy phụ hoàng, hẳn là bọn họ cũng đang chuẩn bị dùng bữa đi.

“Ân, bọn họ đang đợi Tiêu Nhạ truyền đến tin tức, hẳn là ăn cơm trong phòng đi. Sầm nhi không cần để ý đến bọn họ.” Phụ hoàng cười nói, bắt quá tựa hồ nụ cười không mang theo hảo ý.

Nhớ đến biểu tình không kiên nhẫn cùng ả nhân của phụ hoàng khi đi dọc đường luôn bị bọn họ thời khắc đến quấy rối cùng với lúc dùng chân ồn ào, ta cũng thấy có chút muốn cười, bắt quá đêm nay vào trụ trong khách điểm, nhìn thấy phòng ốc rộng rãi cùng nụ cười không có hảo ý của phụ hoàng, ta bỗng thấy có chút căng thẳng. Vẫn là không nghĩ nữa thì hơn. Bèn tìm cách nói sang chuyện khác: “Tình hình bên Tiêu Nhạ thế nào?”

Phụ hoàng có chút tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, phút chốc ta cảm thấy gió lạnh đang thổi ào ào sau lưng. “Hết thấy mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát, Sầm nhi không cần quá lo lắng. Lần này xuất cung, hẳn là nên hảo hảo du ngoạn thả lỏng một phen, ân?”

“Vâng, vâng, phụ hoàng.” Nghe khẩu khí chắc nịch của phụ hoàng như vậy hẳn là không có việc gì đi, có Tiêu Nhạ ở đó quả thực cũng an tâm. Chính là cái “thả lỏng” mà phụ hoàng nói với ta..... Ân, cũng nên là chuyện tốt đi. Có thể khiến tâm tình phụ hoàng thư sướng không phải là ta hy vọng sao?

Sau khi ăn xong, phụ hoàng lại đi ra ngoài xử lý sự tình, ta cũng không buồn xem thư nữa mà lẳng lặng nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng âm thầm nghĩ, ta như thế nào lại giống như phi tử chờ đợi thị tẩm ni?

Đêm tiệp thâm, đêm đông chính lạnh.....

20. Chương 20

Đại Hiên là thế lực lệ thuộc hoàng đế, chuyện này chỉ có hoàng đế kế nhiệm mới có thể biết được. Đây cũng là nơi hoàng đế bồi dưỡng ám vệ. Từ trước đến nay, Hiên chủ Đại Hiên đều là do hoàng đế tuyển ra từ trong Hiên, trở thành Hiên chủ, cũng có nghĩa là phải tiếp nhận chức vụ thống lĩnh ám vệ. Thế nhưng phụ hoàng cũng không tuân theo truyền thống này, Thời không đến từ Đại Hiên, hẳn là thủ lĩnh thế lực do chính tay phụ hoàng bồi dưỡng nên. Khi phụ hoàng hoàn toàn tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế sau liền đem hai thế lực sáp nhập làm một, thời đương nhiên tiếp tục đi theo phụ hoàng ở trong cung nhậm chức. Tiêu Nhạ chân chính xuất thân từ Đại Hiên bị phụ hoàng nhâm mệnh vì Hiên chủ, sau đó phụ trách công việc thu thập các tin tức tình báo trên giang hồ cùng hoàn thành một số nhiệm vụ ám sát. Nhiều ngày như vậy bọn họ đã thực thành thực, bởi vì là sát thủ, vậy nên dục vọng đối với quyền lợi cũng không mãnh liệt, kể từ khi bắt đầu xung đột giữa hai người cũng không được tình là phi thường kịch liệt, cho đến hiện tại bọn họ đã phối hợp rất ăn ý, cũng không còn vấn đề gì khúc mắc, mọi chuyện lại phải dựa vào bọn họ đi xử lý. Bất quá, không biết Tiêu Nhạ nhìn thấy Thời đến đây sẽ có biểu tình như thế nào? Ha ha, Thời vẫn luôn rất tưởng niệm hần ni.....

Đang lúc ta dần dần buồn ngủ, cửa lại bị đẩy vào từ bên ngoài, gió lạnh phiêu tiến vào trong phòng nhưng không được bao lâu liền bị che lại. Cảm nhận được cước bộ cùng khí tức của phụ hoàng, ta cũng không miễn cưỡng mở mắt ra. Sau một hồi, phụ hoàng cũng thoát hạ ngoại bào đi để bên giường, nhẹ nhàng ôm ta vào trong lòng.

“Sầm nhi ngủ sao?” Tiếng cười khẽ nhẹ nhàng phát qua tai ta, mang theo một trận gợn sóng.

Quay cái lỗ tai tránh né hần, ta chậm rãi mở đôi mắt mông lung phủ đầy sương, vươn tay ôm lại hần, gương mặt cọ cọ lồng ngực ấm áp của phụ hoàng, rầu rĩ hỏi: “Ăn ~~ Đều xử lý xong rồi sao?” phụ hoàng thật muộn mới trở về phòng, lại phát sinh phiền toái gì sao?

“Ha ha, vô sự, ngày mai còn muốn nghỉ ngơi một ngày cùng Sầm nhi cho nên xử lý muộn một chút. Sầm nhi của trẫm là chờ sốt ruột sao?” Phụ hoàng nhéo nhéo chóp mũi của ta, trong mắt lóe ra quang mang mỉa mai.....

Chớp chớp mắt mấy cái, sau đó mới nhìn thấy rõ ánh mắt phụ hoàng, quả nhiên trong mắt lờ lờ quang mang, tựa như tinh quang lấp lánh sáng trên bầu trời đêm thăm thẳm. Ta bất đắc dĩ thở dài. Nguyên bản vốn không muốn hần quá mệt nhọc, nhưng nếu hần đã tích cực như vậy, hơn nữa còn an bài chu đáo hết thấy, vậy thì ta cũng không có lý do gì cự tuyệt. Thân là nam tử, tự nhiên cũng sẽ có dục vọng, hưởng chi là ngày ngày lại cùng người mình yêu ở cùng nhau. Không có thời gian để bản khoản, thêm nữa, ta cũng không muốn ủy khuất bản thân, hơi thả lỏng thân thể, ta nghiêng người chủ động hôn lên khóe mắt phụ hoàng, sau đó dùng đầu lưỡi liếm qua hàng mi của hần.

Phụ hoàng dường như thật không ngờ ta sẽ làm ra hành động này, dù sao trải qua mấy lần tính sự, ta tuy rằng có đáp lại, nhưng lại chưa từng chủ động ngay từ đầu. Một người luôn luôn lãnh đạm như ta đột nhiên lại tỏ ra “nhiệt tình” như thế khiến cho phụ hoàng có chút ngoài ý muốn mà ngây người, những cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, sau đó, ý cười doanh mẫn hai mắt hần, vẻ an tâm cũng tràn ngập trên gương mặt, khóe môi dật ra một nụ cười nhạt, phụ hoàng đáp lại nụ hôn của ta, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy phụ hoàng nhắm mắt đón nhận nụ hôn của ta, đột nhiên trong lòng ta tràn đầy cảm động, cũng vì một tia an tâm của phụ hoàng mà cảm thấy ảo não. Ta vẫn là suy nghĩ không chu toàn, vốn luôn cho rằng phụ hoàng sẽ hiểu được tâm ý của ta, cho dù ta không biểu thị ra tình cảm mãnh liệt hay nhiệt liệt

hồi báo lại phụ hoàng cũng sẽ hiểu được. Nhưng, giờ thì ta biết, cho dù trong lòng hiểu được thế nào đi nữa, nếu không có ngôn ngữ xác nhận cũng sẽ khiến cho đối phương nảy sinh nhiều nghi ngờ, cho dù sự nghi ngờ này có nhạt nhòa đến đâu đi chăng nữa, nhưng nó xác thực vẫn tồn tại, ngẫu nhiên nó cũng sẽ xông ra nhiễu loạn tâm tình của phụ hoàng. Úc, không, không, thực xin lỗi, Tử Cẩn. Đúng, Tử Cẩn, để ta dùng cách xưng hô đến nhấn giùm những lời trong lòng ta đi. Có lẽ ta có nhiều chỗ sợ ý, nhưng chỉ là do ta không biết cách biểu đạt mà thôi, thỉnh không cần hoài nghi tâm ý cùng tín niệm của ta. Thực xin lỗi, Tử Cẩn, không nghĩ đến việc này lại khiến người lo lắng nhiều như vậy, trong khoảng thời gian này, sự mỗi một tích tụ trong mắt người có hay không có phần do ta gây ra.....

Trong mông lung, bất tri bất giác, ta vươn tay ôm lấy cổ phụ hoàng, hôn lên môi hắn, thanh âm ta khàn khàn mang theo điểm nghẹn ngào: “Ta yêu người, Tử Cẩn, thỉnh không cần lo lắng nữa.....” Đúng vậy, không cần phải lo lắng nữa, khi nào có nghi hoặc thỉnh hãy nói cho ta biết, không cần phải lo lắng sẽ nhận được một đáp án tàn khốc, điều đó sẽ không xảy ra, vĩnh viễn!

Đọc đến đây các tình iêu có dự cảm được gì không? Chương sau..... H đấy, hí hí (thỉnh yên tâm, lần này là H đúng nghĩa, không phải nửa mùa như lần trước đâu)

21. Chương 21

Vươn tay nhẹ nhàng che lại ánh mắt Tử Cẩn, ta không muốn để cho hắn nhìn thấy vẻ mặt của ta lúc này, áy náy cùng rơi lệ là những thứ chúng ta không cần đến, chỉ là bộ dáng hiện tại của ta sẽ khiến cho hắn đau lòng mà thôi, vậy nên, ta không muốn hắn nhìn đến. Thực xin lỗi, cho phép ta được ích kỷ thêm một lần.....

Thân thể Tử Cẩn bởi vì lời nói nghẹn ngào của ta mà chấn động một chút, theo bản năng muốn mở to mắt nhưng lại bị bàn tay ta chặn lại, hàng mi run run của hắn khẽ lướt qua lòng bàn tay ta, tâm ta cũng theo đó mà run rẩy. Hắn không cường ngạnh bỏ tay ta ra, chỉ là ôm lấy ta nhẹ vỗ về, thư hoãn tâm tình của chúng ta. Không khí thực yên tĩnh, cả hai chúng ta đều thực hưởng thụ giờ phút này.....

Không biết đã ôm nhau qua bao lâu, tâm tình đã trở nên thư sướng hơn, ta quả thực rất muốn cười, mà ta cũng đã làm như thế, “Xì” một tiếng đánh gãy sự tĩnh lặng tràn ngập trong gian phòng, bàn tay che mắt Tử Cẩn dần trượt xuống dưới, để lộ ánh mắt vô nại của hắn khi nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười của ta, ta lại cười càng thêm vui vẻ. (vô nại= không biết làm sao)

Dần dần, ánh mắt Tử Cẩn nhìn ta bỗng trở nên nguy hiểm, trong nháy mắt, ta còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị hắn đặt dưới thân. Ách, tình huống như vậy cuối cùng cũng khiến ta nhớ ra “chính sự” đêm nay.....

Y phục trên người vốn không nhiều lắm rất nhanh đã bị Tử Cẩn thoát hạ, da thịt dính sát vào nhau truyền đến cảm giác ẩm áp khiến ta không thấy chút nào lạnh lẽo. Lan da Tử Cẩn phi thường trắng mịn, bàn tay ta lưu luyến mãi trên lưng hắn không muốn buông ra. Ta thích cảm giác hai người da thịt cùng thiếp như vậy, nó cho ta chân thật cảm thấy mình được cần đến cùng an tâm. Ngắc đầu, nâng lên thân thể, ta muốn càng thêm dán sát vào Tử Cẩn. Cảm nhận được sự nhiệt tình của ta, Tử Cẩn lại ra sức hôn khắp thân thể ta, môi lưỡi cùng ta giao triền, thóa dịch thuận theo tư thế ngẩng cao của ta mà thuận lợi chảy vào trong miệng ta.

Bàn tay Tử Cẩn dần trượt xuống dưới vuốt ve thân thể ta, ta có thể cảm nhận được hắn chạy xuống đến cổ, khẽ cắn hầu kết của ta, ra đến sau gáy, thuận theo vằn lộn chạy tiếp xuống dưới, dừng lại ở xương quai xanh, tình tế liếm dục, khiến thân thể ta cảm giác được từng trận ngứa ngứa, hơi hơi run rẩy, ta khó nén ngâm khẽ một tiếng, bên tai lại truyền đến tiếng cười nhẹ của Tử Cẩn, ta lại càng thêm quần bách.

Thân thể dần dần căng thẳng, nhiệt độ tăng vọt, cũng càng thêm mãnh cảm. Ngón tay mát lạnh chạy trên thân thể gây cho ta xúc cảm rõ ràng. Hắn đi tới ngực ta, vuốt ve qua lại, vẽ loạn trên lồng ngực, cảm giác

ngứa ngứa thêm khó nhin, thân thể càng run rẩy kịch liệt, tiếng rên rỉ không thể khống chế không ngừng trào ra bên khóe môi, càng lúc càng lớn, nhin không được, ta đành phóng cho Tử Cẩn một ánh mắt bất an nhưng mang theo đầy khát vọng. Tuy rằng hai mắt sớm đã một mảnh mù sương, nhưng ta biết Tử Cẩn có thể thu nhận được tín hiệu ta truyền lại.

Hắn rút cuộc không tra tấn ta nữa, bàn ta ra sức vuốt ve điểm mẫn cảm trước ngực ta, một bàn tay dọc theo xương sống đi vào giữa hai cánh hông, một ngón tay nháy mắt tham nhập vào hoa huyết. Còn đang mãi đắm chìm trong khoái cảm Tử Cẩn gây ra cho nên ta đối với một ngón tay này không có cảm giác rõ ràng lắm. Tử Cẩn thấy ta không tỏ ra có gì khó chịu, lại thêm vào đó một ngón tay. Hai ngón tay đều đi vào rút cuộc khiến ta phục hồi lại tinh thần, đem lực chú ý chuyển dời đến nơi tư mật kia.

Ta không khỏe vận vẹo thân thể, lại đụng chạm đến Tử Cẩn, hắn nặng nề thở dốc một tiếng, đè lại cơ thể ta, âm ách nói: “Sâm nhi, đừng nhúc nhích..... ” Nơi hạ thân cũng đã biến thành ba ngón tay, qua lại khuếch trương, đau đớn khiến cho động tác của ta lại thêm lớn hơn, nâng cao lên thân thể, hạ thân buộc chặt làm cho Tử Cẩn không thể nào làm được động tác kế tiếp, một tay kia của hắn quay sang phủ thượng phân thân đã có xu thế ngẩng lên của ta, thuần thực xoa nắn, lần thứ hai dời đi lực chú ý của ta. Hai chân ta kẹp chặt quanh hông Tử Cẩn, thắt lưng vận vẹo, khát cầu càng nhiều khoái cảm. Ta bám chặt hai vai Tử Cẩn, ngón tay bám sâu vào phần thịt nơi đầu vai hắn, tốc độ trên tay Tử Cẩn đột nhiên tăng nhanh thêm, phân thân của ta khẽ run rẩy, cuối cùng phóng thích trong tay hắn, cảm giác thư sướng khiến cho thân thể buộc chặt của ta cũng thả lỏng ra không ít.

Nhưng còn không đợi cho ta kịp thưởng thức dư vị của khoái cảm lưu lại, Tử Cẩn đã mạnh mẽ đỉnh nhập vào trong cơ thể ta. Ta mở to hai mắt, nước mắt cũng tùy theo chảy xuống. Há to miệng hô hấp, ta cố hết sức thả lỏng chính mình, Tử Cẩn cũng không ngừng vuốt ve thân thể ta, mong muốn giảm bớt đau đớn khó nhin này. Cảm giác hắn ở trong cơ thể ta càng ngày càng chân thật, nhìn thấy hắn nhai nát vụn, hai tay chạm rãi ôm chặt bả vai hắn, phía sau cũng dùng sức buộc chặt một chút, run giọng nói: “Có, có thể..... “

Tử Cẩn nhận được tín hiệu của ta, bắt đầu ở trong cơ thể ta có rúm. Lúc mới đầu vẫn phi thường đau đớn, bất quá không lâu sau đó, vốn đã quen thuộc với cơ thể ta, Tử Cẩn rất nhanh đã tìm được điểm mẫn cảm bên trong cơ thể, từng chút từng chút công kích vào đó, cố gắng gây cho ta đồng dạng khoái cảm, hưởng thụ ta bắt đầu phối hợp nghiêng đón hắn, theo động tác của hắn mà đóng đưa thắt lưng, đồng thời phía sau cũng buộc chặt lại. Dưới sự cố gắng của ta, cuối cùng Tử Cẩn cũng bắn ra trong cơ thể ta, dịch thể nóng rực tràn lan trong thân thể rất nhanh cũng đưa ta lên đỉnh dục vọng.....

Tình cảm mãnh liệt qua đi, đêm cũng đã rất khuya, may mắn trong phòng có chuẩn bị sẵn nước để tẩy trừ, tuy rằng nước đã lạnh, nhưng đối với người tập võ như chúng ta cũng không có gì đáng ngại. Tẩy rửa sạch thân thể, ta cuộn mình chui vào trong lồng ngực Tử Cẩn, hít lấy mai hương nhàn nhạt luôn bám theo trên người Tử Cẩn, miễn cưỡng nhập miên.

Đêm đông ở khách điểm, ta cùng Tử Cẩn hai người ôm nhau mà ngủ, trong lòng tràn ngập một thứ cảm xúc có tên là hạnh phúc.

22. Chương 22

“Mọi chuyện đều đã xử lý tốt, thiếu chủ.” Tiêu Nhạ cung kính hồi báo.

“Ân, người đi xuống đi.” Gật gật đầu, ý bảo hắn có thể ly khai.

Đi vào Hi Thành cũng đã được đến bốn ngày, không biết tình huống bên Tử Cẩn thế nào, hy vọng là không có chuyện gì phiền toái. Vài ngày trước ta thu được tin tức do Tập Mộc Viễn gửi đến, nói biên cảnh Chiêu Ảnh quốc tựa hồ có động tĩnh khác thường, Phó Bá đã chạy đến biên quan. Sự tình lần nữa lại phát triển nhanh ngoài dự kiến của chúng ta. Đại cục trong triều cần có người nắm trong tay, bởi vậy chỉ có một mình ta đến Hi Thành, Tử Cẩn lại theo đường cũ phản hồi hoàng thành.

Bốn ngày thời gian cũng đủ để ta hiểu biết được đại khái tình huống trong Hi Thành, quả thật có thể nói là giương cung bạt kiếm, đầu lĩnh cả hai bên đều khuyết thiếu bình tĩnh, người của Hình bộ trong quá trình điều tra lại nhân thể châm ngòi, hành động chỉ e cho thiên hạ bất loạn.

Đối với việc ó bắt được hung thủ thực sự hay không ta hoàn toàn không có hứng thú, đây không phải là biện pháp hữu hiệu nhất để giải quyết triệt để vấn đề hiện tại. Việc ta cần làm hiện tại chính là bằng tốc độ nhanh nhất phải làm cho hai phương nhân mã bắt tay giảng hòa, bình ổn trận phân tranh này. Mấy năm khắc khổ nghiên cứu độc dược của ta cũng không phải là vô ích, ít nhất vào lúc này, đây chính là biện pháp mà ta cần để giải quyết sự tình.

Hai bên Môn chủ, Các chủ đều bị hạ một loại độc tên là Nhất thời tủy, độc tính của loại độc này sẽ khiến cho người trúng độc ý thức mơ hồ trong một thời gian, toàn bộ đều nghe lệnh của người hạ độc, không lâu sau đó tự khác có thể hồi phục lại bình thường, nhưng là không thể nhớ rõ chuyện trước đó. Nhưng cho dù là thế thì chung quy vẫn là trúng độc, không có khả năng che giấu vĩnh viễn được, sau một đoạn thời gian vẫn là có dấu hiệu bệnh trạng biểu hiện ra ngoài. Kể kia chọn loại độc này không chỉ vì độc tính kỳ lạ của nó mà còn bởi vì nó từng là một trong những thủ đoạn thường dùng của tà giáo Đông Húc giáo, mục đích của kẻ này chính là khiến cho danh hào của Đông Húc giáo lại lần nữa nổi lên trong võ lâm.

Quả nhiên, trải qua sự điều phối của ta, bệnh trạng ở ngày thứ ba sau khi trúng độc hiện lên, ý thức tuy rằng sớm mơ hồ, nhưng thời gian lại hoàn toàn trùng khớp với lúc phát hện song phương đều có người bị giết.

Việc phát hiện độc dược khiến cho cả hai bên có chút trở tay không kịp, hơn nữa người trúng độc lại còn là Môn chủ, hai bên đều có chút cố kỵ, nhất thời cục diện cứng nhắc như vậy. Còn không đợi cho mọi người có thời gian tiến hành kiểm chứng cẩn thận, trong các môn phái khác lại liên tiếp truyền ra tin tức có người trúng độc bị giết, nhất thời gây xôn xao không nhỏ. Sự căm hận ma giáo lại bị khơi mào trong lòng mỗi người, nhất thời tiếng hô đòi chinh phạt tà giáo mới tái hiện giang hồ vang lên khắp nơi, hoàn toàn lấn át thanh âm của số ít người đề nghị trước phải truy tra hung phạm. Sự việc phát sinh tại Mạc Vũ sơn trang cùng Mãn Nguyệt Khai Hoa các đều được nhất trí nhận thức là do tà giáo ác ý tiến hành.

Ở sau màn nhìn thấy hết thảy đều ẩn theo dự đoán của ta mà phát sinh, ta cũng không có nhiều lắm cảm xúc, nếu đã tự tay tỉ mỉ an bài, tất không cần thiết phải vì sự tình có thể thuận lý thành chương mà hưng phấn mừng thầm. Cầm trong tay công văn, trong đầu ta lúc này cũng chỉ nghĩ xem bước tiếp theo nên an bài như thế nào.

Mệnh lệnh Tiêu Nhạ tiếp tục ở lại trong thành khống chế người của Hình bộ, ta lặng lẽ đi ra khỏi thành, suốt đêm chạy tới Dật Thành gần đó hội họp cùng với các quan viên mà Tử Cẩn phái đến. Ngày hôm sau, ta lại lấy thân phận Thái tử mà đi vào trong thành, bất quá lúc này trong tay ta lại có thêm một phần chiếu lệnh: tróc nã Hình bộ Thị lang, cũng chính là Quốc cứu Liên Kỳ, tội danh là ăn hối lộ trái pháp luật, lại lợi dụng thêm chứng cứ mà mấy năm qua Ngô Nhữ Quy sưu tập được, tình thế hiện tại Liên gia có muốn xoay chuyển cục diện cũng khó.

Liên Kỳ khiếp sợ trợn tròn hai mắt nhìn ta, hẳn không thể tin tưởng sự tình lại phát sinh nhanh như vậy, làm cho hắn ngay cả một cơ hội phản kích cũng không có, càng buồn cười chính là bản thân hắn đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần đón nhận tử tội cùng với tội danh thông đồng địch quân phản quốc, lúc này đây lại biến thành tội ăn hối lộ trái pháp luật, tử tội biến thành mang vạ, chỉ khổ chính bản thân mình. Thất bại hoàn toàn mà triệt để như vậy, cũng khó trách người từng là Quốc cứu đại nhân lại đại thất hình tượng mà chĩa vào mũi người ta phần nộ đến nửa ngày cũng không nói được một chữ, sau đó thì cuồng tiếu không ngừng.

Hình dạng điên cuồng của Liên Kỳ khiến cho tất cả những người có mặt trong đại sảnh đều âm thầm lắc đầu, cho rằng hắn không chịu nổi đã kích khi ngã từ địa vị cao như thế xuống, lại còn nhận tội ăn hối lộ, sự chán ghét đối với Liên Kỳ ngày càng tang thêm, đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

Đối với thái độ của mọi người ta lại không cho là đúng. Cố nhiên, được làm vua thua làm giặc, trong cuộc đua này Liên gia là người thua, nhưng bọn họ dựa vào đâu mà tự cho mình là người thắng? Thắng lợi này, với ta mà nói, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, ngôi vị hoàng đế không phải thứ ta một lòng muốn đạt được, nếu không phải vì hoàng hậu cùng hoàng thúc liên hợp đối phó với quốc gia của hắn, hành động lại

quá mức ngộ nghịch, thì có lẽ ta sẽ cảm thấy áy náy vì quan hệ giữa ta cùng Tử Cẩn mà có ý muốn bồi thường cho hoàng hậu.....

Lắc lắc đầu, như thế nào ta lại có suy nghĩ như vậy? Lập tức quăng hết suy nghĩ hỗn loạn ra khỏi đầu, giả thiết chỉ là giả thiết, ta không nên vì nó mà dao động. Ổn định tâm thần, ta phân phó cho quan binh đứng hai bên chờ đợi dẫn Liên Kỳ đi. Nhìn thấy quan binh tiến lên bắt lấy hai tay mình, Liên Kỳ mạnh mẽ chống cự, còn mở to hai mắt lớn giọng gầm rú với ta. Không muốn để ý đến những ô ngôn uế ngữ trong miệng người này, ta đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng một câu cuối cùng của hắn lại thành công làm ta dừng cước bộ.

23. Chương 23

“Nếu muốn người không biết, trừ phi là mình đừng làm, Thái tử điện hạ, hoặc nên là ‘hoàng hậu’? Ha ha” Những người chung quanh đều vì một câu này của hắn mà cảm thấy mặt mày kỳ diệu, còn ta lại chỉ thấy kinh hãi. Ta tuy biết hoàng hậu đã có thể đoán ra được sự tình, nhưng khi nghe những lời này từ miệng Liên Kỳ lại chẳng khác nào một dạng uy hiếp.

Ta tin tưởng bản thân cùng Tử Cẩn không lưu lại một bằng chứng xác thực nào để cho bọn họ nắm giữ, cổ đại cũng không có thiết bị gì có thể lưu trữ lại, không cần phải lo lắng bị chụp được ảnh. Còn về nhân chứng, ta nghĩ không có người này, mà cho dù là có thì cũng sẽ không mạo hiểm như vậy, dù thành hay bại thì cũng không được ưu đãi gì, cho nên dù có là người ngu xuẩn cũng sẽ không làm như vậy. Chính là, Liên gia lúc này cần không phải là chân tướng gì cả, đối với việc ta cùng Tử Cẩn “nhận tội; cũng không ôm hy vọng lớn lắm, việc bọn họ muốn làm là đem lời đồn đãi tản ra ngoài để cho những người khác tự đi suy đoán mà thôi. Điểm này tính toán cũng đủ khiến cho những kẻ tâm hoài bất quỷ trong triều làm ra hành động gì đó cùng với lòng người khủng hoảng, tình hình ở biên cảnh lại không rõ ràng lắm, lúc này ta cùng Tử Cẩn đều không thể thừa nhận được áp lực như vậy.

Trong lòng mặc dù là phiên giang đảo hải, bách chuyển thiên hồi, thế nhưng ngoài miệng ta vẫn bình thản nói: “Điên ngôn điên ngữ không có nhận thức, dẫn hắn đi.” Nhìn hắn giãy dụa, cuối cùng vẫn là bị mang đi, ta hy vọng những người biết chuyện này không nhiều lắm, may ra mới có thể ngăn chặn được ngọn nguồn. Về phần trả cho Liên gia một con đường sống sau những tội lỗi xmaf bọn họ đã gây ra, ý nghĩ như vậy chứ abo giờ xuất hiện trong đầu ta, tự tôn của ta không cho phép bất cứ thứ gì đe dọa bước tiến của mình. Huống chi việc này cũng không thể cứu vãn lại, trăm thảo trừ căn, cách nghĩ của Tử Cẩn sớm đã thấm sâu trong lòng ta rồi.

Xử lý xong chuyện Hi Thành, ta không cần thiết phải ở lại lâu lắm, phân phó Tiêu Nhạ tiếp tục phái người giả trang Đông Húc giáo hành động, cũng xử lý hết những người giang hồ có mặt trong đại sảnh ngày hôm đó. Ta không thể cam đoan những người đó không hiểu rõ ý nghĩa trong lời mới của Liên Kỳ, hơn nữa một khi lời đồn đại truyền ra cũng khó bảo toàn bọn họ sẽ không là những người truyền tin đặc lực nhất. Ta muốn tận khả năng không cho lời đồn phát tán, mà tốt nhất là không nên có lời đồn nào hết, cho nên ta chỉ có thể lựa chọn như vậy, chỉ người chết mới ngậm miệng vĩnh viễn được. Sự việc xảy ra ngoài ý muốn, cần phải có người gánh vác trách nhiệm mới được. Còn việc xử lý mấy quan viên kia, cứ giao cho Tử Cẩn đi.

Dùng bỏ câu đưa tin báo cho Tử Cẩn về tình hình nơi này, đồng thời cũng thuyết minh rõ hành trình cùng kế hoạch tiếp theo của ta. Hai ngày sau ta lại bắt đầu lên đường, bất quá lúc này mục đích là biên quan, tùy tùng bên người cũng chỉ mang theo Tiêu Nhạ. Chuẩn bị một chút hành lý gọn nhẹ, hai người chúng ta nhắm thẳng đường đến biên quan. Cho dù thế nào, ta nghĩ mình cũng nên đi tận mắt nhìn xem một chút.

Mặc dù đã ra roi thúc ngựa chạy nhanh, thế nhưng cũng phải mất hơn mười ngày chúng ta mới đến được biên quan. Có chút ngoài ý muốn, ngoài cổng thành ta thấy được Ngộ cùng Thần, trông bộ dáng tựa như đã chờ đợi lâu ngày. Hai người bọn họ chính là hai gã ám vệ mà Tử Cẩn đã từng phái đến bảo hộ ta, thẳng

đến khi võ công cùng y độc thuật của ta khiến cho Tử Cẩn vừa lòng, hắn mới chịu nghe theo yêu cầu của ta mà phái bọn họ rời đi. Lúc này gặp lại bọn họ, cảm giác vẫn còn thực thân thiết.

Ngọ cùng Thần nhìn thấy chúng ta, nhanh chóng tiến lên hành một lễ, xuất ra một

bao vây, nói là Tử Cẩn giao cho ta, sau đó lui sang đứng bên người ta. Ta nhìn bao vây trong tay, có điểm không rõ, sau lại nhìn sang ba tên đầu gối đứng bên cạnh, vô lực vỗ trán, quay sang hỏi Ngọ: “Các người đến đây bao lâu, có vào trong thành ở trọ không?” Ngọ cúi đầu cung kính đáp: “Hồi bẩm Thiếu chủ nhân, đến đây đã hai ngày, chưa từng ở trọ.” Ta đã biết mà, lại vô lực vỗ trán lần nữa, thở dài: “Trời đông giá rét, lần sau nhớ kỹ phải ở trọ nghỉ ngơi. Trước tiến thành rồi nói sau.” Giục ngựa đi đằng trước, nhìn đến ba người nghiêm cẩn theo sát sau lưng, hiện tại ta lại có chút tưởng niệm hai đại nha đầu Thái Nhi Ngọc Nhi hoạt bát hiếu động cùng lắm

miệng.

Ngẩng đầu, nhìn lên tám biển loang lổ treo trên cổng thành có viết hai chữ Y Trạch, ta chậm rãi đi vào trong thành.

24. Chương 24

Y Trạch là một trong những thành thị thông thương giữa Minh Sở quốc và Chiếu Ảnh quốc, nguyên bản thành thị này vốn là một nơi phồn hoa nay lại trở nên yên tĩnh dị thường. Trên đường thi thoảng mới bắt gặp một nhóm người vội vàng đi lại, cửa hàng hai bên đường vì kinh tế đình trệ mà có những người đã phải đóng cửa. Tuy rằng nơi đây không phải là nơi giao phong lần này của hai nước nhưng hiển nhiên cũng bị ảnh hưởng thâm hậu.

Tìm một khách điểm tương đối sạch sẽ vẫn còn mở cửa, trước hết phải nghỉ ngơi một chút đã rồi mới quyết định sự tình. Đi vào trong phòng, ta mở bao vây mà Tử Cẩn đưa cho ta ra, bên trong có một kiện cừ y (áo khoác), một chiếc hộp gỗ cùng một phong thư. Mở thư ra đọc, Tử Cẩn nói sơ qua về tình hình trong triều cùng với việc xử lý đám quan viên kia, cũng nói sơ qua về bản thân hắn một chút để cho ta an tâm. Về phần cừ y, là do biên quan hiện tại rất lạnh, mặc dù đã gần đến mùa xuân nhưng thân thể ta không vẫn kinh nổi gây sức ép như vậy, Tử Cẩn biết ta không quá chú ý đến vấn đề ăn mặc nên cố ý dùng nó để nhắc nhở ta. Ta khẽ cười cười, cừ y bề ngoài trơn bóng, có chút lạnh lẽo, nhưng lại tỏa ra một hơi ấm kỳ lạ, khiến lòng ta thấy ấm áp vô cùng.

Cuối cùng là hộp gỗ, theo như trong thư Tử Cẩn nói thì đó là binh phù. Ta cất binh phù cẩn thận, ngồi trong chốc lát, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, là tiểu nhị dựa theo ta phân phó lúc nãy mang đồ ăn lên. Xuất ra một chút bạc thưởng cho tiểu nhị, ta lại hướng hắn hỏi thăm tình hình gần đây ở biên quan, từ miệng hắn ta biết được tướng quân trấn thủ biên quan của Minh Sở quốc đột nhiên bệnh phát nằm trên giường, đã thử mọi biện pháp trị liệu nhưng không có hiệu quả. Chiếu Ảnh quốc cũng nhân cơ hội này mà thường xuyên phạm sang biên quan. May mắn có người của triều đình chạy tới đúng lúc binh ổn tình thế, sau mấy lần triển khai đại chiến, cả hai bên đều lâm vào tình thế bế tắc. Vốn dĩ chiến chiến đình đình đã lâu, người dân biên quan cũng đã tập mãi thành thói quen, theo lý thuyết hắn là không đến nỗi khủng hoảng. Nhưng bởi vì hai quốc mấy năm gần đây vẫn mậu dịch thông thương biên quan, tương đối thái bình, không ít thương nhân đều tụ tập đến đây, khi chiến loạn xảy ra thì lại bỏ chạy tứ tán, trong thành vì vậy mà hết sức quạnh quẽ tiêu điều.

Tinh tế nghe xong những lời tự thuật cùng oán giận của tiểu nhị, tựa hồ tình hình ở biên quan cũng không đến mức không quá ổn định, chỉ là việc tướng quân trấn thủ đột nhiên sinh bệnh có chút kỳ quái. Xen ra thực hư tình hình phải đợi cho đến lúc gặp Phó Bá mới biết được. Suy tư một chút, ta bắt đầu dùng cơm, sau đó rửa mặt rồi lên giường ngủ một giấc.

Một ngày sau, rốt cuộc chúng ta cũng đến được mục tiêu của chuyến đi lần này, là nơi hiện nay hai quốc đang giao phong, Truy Phiên thành. Ta xuống ngựa vào thành, không nghĩ đến lại bị lính thủ thành ngăn

lại, cũng được báo cho biết bên trong thành đang thực hiện lệnh giới nghiêm toàn diện, không có mệnh lệnh bất luận kẻ nào cũng không được ra vào. Nghe xong lời vệ binh, lòng ta thật mạnh trầm xuống, lặng lẽ xuất ra tín vật, một khối ngọc bài có khắc quốc huy của Minh Sở quốc, chỉ cần có nó trong tay bất cứ tình huống nào cũng có thể tự do ra vào thành. Mới đầu vệ binh nhìn thấy tín vật vẫn còn có chút khinh thường, đợi cho thấy rõ rồi vội vàng xoay người cung kính cho chúng ta vào thành, trong mắt còn mang theo chút sắc thái an tâm chờ mong.

Mới đặt chân vào thành, chúng ta đã bị không khí nặng nề bất an vây quanh, vẻ mặt của bọn Tiêu Nhạ cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng, muốn hỏi người qua đường tin tức nhưng cũng bị bọn họ dùng vẻ mặt khắt trương đánh giá. Xem thần sắc người bị hỏi có chút kinh nghi bất định, theo hành trang trên người chúng ta không khó nhìn ra chúng ta là mới vào thành, thế nhưng trong thành hiện tại đang thực thi lệnh giới nghiêm toàn diện. Lại đánh giá chúng ta thêm vài lần, người nọ nói ra phương vị của nha môn xong lập tức tránh ra.

Trên đường đi đến nha môn, người đi đường cơ hồ đều tập trung ánh mắt lên người chúng ta, mà biểu tình trên mặt bọn họ, hoặc bi thương phần uất, hoặc bất đắc dĩ, hoặc tuyệt vọng, nhưng khi nhìn chúng ta cũng đều chuyển thành kinh ngạc, có người thậm chí còn một đường đi theo sau lưng chúng ta. Tiêu Nhạ bọn họ vô cùng bất mãn với việc người đi đường chỉ trở vào ta rồi lại ở sau lưng chúng ta xì xầm bàn tán, nhưng là không có mệnh lệnh của ta bọn họ sẽ không tùy tiện hành động. Thật không ngờ lại gây ra tình huống này, quay lại nhìn những người đi theo sau, lắc lắc đầu, ta quyết định không để ý đến bọn họ, tuy rằng bị người ta dùng ánh mắt như nhìn động vật quý hiếm mà đánh giá cũng không dễ chịu cho lắm, nhưng hiện tại chúng ta đối với hoàn cảnh ở đây hoàn toàn không biết gì, ta không muốn đưa đến phiền toái không cần thiết. Huống hồ làm Thái tử của một nước, ta cũng không được phép làm ra chuyện gì mất phong phạm a.

25. Chương 25

Cứ như vậy, chúng ta một đường rất có thanh thế đi thẳng đến trước đại môn phủ nha. Đám nha dịch nhìn thấy nhiều người như vậy cùng đi đến phủ nha, lập tức tập hợp lại một chỗ, bàn tay nắm chặt vũ khí bên hông.

Một nha dịch thoạt nhìn giống như đầu lĩnh đứng ra hô: “Đã xảy ra chuyện gì? Không phải đã bảo mọi người nhàn nại sao?” Tràn thượng lập tức trở nên an tĩnh, tất cả ánh mắt ủa mọi người đều tập trung về phía chúng ta. Nha dịch lúc này mới chú ý tới chúng ta, nhưng còn không đợi chúng ta nói gì, hắn đã đi lên phía trước cung kính nói: “Thỉnh vài vị đi theo ta.” Ân, hẳn là vệ binh thủ thành đã truyền tin đến, hơi gạt đầu, ta theo hắn đi vào trong phủ nha.

Đi vào hậu đường, lập tức nhìn thấy Phó Bá cùng mấy quan viên đang ngồi đó, mấy người đều đứng dậy hướng ta hành lễ cho Thái tử. Nói hai tiếng bình thân sau, ta ra hiệu cho bọn họ thuyết minh tình huống hiện tại. Mấy người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Phó Bá tiến lên đáp lời. Theo như lời Phó Bá nói, thì ra lại là một chuyện độc dược họa nhân. Trước mắt bọn họ cũng chỉ có thể ban lệnh giới nghiêm cùng với trấn an người dân trong thành. Hiện tại trong Truy Phiến mỗi nhà đều có người trúng độc, đây là một loại độc dược mạn tính, có khả năng làm cho người trúng độc dần mất đi năng lực lao động, chỉ có thể nằm một chỗ chờ tử vong đến, cảm giác này thực rất khó chịu. Để cho không gây thêm khủng hoảng lớn hơn nữa, cũng để tiện cho việc tập trung cứu trị, trong thành vẫn thực thi lệnh giới nghiêm. Hành động này khiến cho dân chúng trong thành càng thêm bất an, những người phần nộ tụ tập tới trước đại môn phủ nha bức bách quan phủ phải cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục. Phó Bá bọn họ hứa hẹn triều đình sẽ nhanh chóng đưa đến đại phu có thể giải độc, vấn đề thủy lương (nước uống cùng đồ ăn) của dân chúng trong thành quan phủ cũng sẽ an bài thỏa đáng. Bất quá hành động này cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế được tình hình.

Ân, quả thực trong tình hình lúc đó cũng chỉ có thể xử lý được như thế.

“Tính cho đến nay đã được mấy ngày rồi?” Ta hỏi, hy vọng thời gian chưa lâu lắm, độc được mạn tính càng dễ lâu lại càng khó xử lý.

“Tám ngày.” Phó Bá lập tức hồi đáp.

Ta hơi nhíu mi, tám ngày, không thể tính là ngắn. “Có chuẩn bị được liệu không?” Được liệu cần thiết là không thể thiếu.

“Đã từ những nơi khác vận chuyển đến đây, mỗi loại được liệu đều chuẩn bị một ít.” Lúc này là quan phủ ở đây trả lời.

Ta gật đầu, đối với động tác của bọn họ tỏ vẻ tán thưởng một chút.

“Nói cho dân chúng trong thành là bản cung đã đến.” Thân phận Thái tử của ta chỉ ít có thể khiến cho dân chúng an tâm một chút.

Một thị binh lập tức lên tiếng trả lời, sau đó lui xuống.

“Tình trạng của tướng quân thủ thành như thế nào?” Xem tình hình, hẳn là cũng bị trúng độc đi. Nhưng là Chiêu Ảnh quốc cũng không thể có nhiều độc được như vậy đi? Còn nhớ người của Mạc Vũ sơn trang cùng Mãn Nguyệt Khai Hoa các cũng chết vì độc được, có lẽ Chiêu Ảnh cũng nhúng tay vào chuyện này. Chiêu Ảnh quốc vốn cũng không am hiểu dụng độc, không lẽ lần này chiếm được đặc thù trợ giúp sao? Ta âm thầm suy tư.

Trong phòng tựa hồ có một khắc im lặng. “Vẫn còn một hơi thủy chung chưa nuốt xuống được.” Một vị phó tướng có chút đau đớn đáp.

Nhìn qua biểu tình của mọi người, ta chậm rãi đứng dậy nói: “Mang bản cung đi xem sao.”

Những người khác nghe ta nói vậy tựa hồ còn có ý muốn ngăn cản, chỉ có Phó Bá ngăn gọn đáp lời một câu, sau đó y theo lời ta nói làm việc. Có lẽ trong ấn tượng của hắn, ta cũng xem như là người nói một không nói hai đi.

Yên lặng nhìn chằm chằm vào người đang nằm thẳng trên giường, lắng nghe quân y hồi báo tình hình của Cơ tướng quân, mặc dù trước khi đến đây ta đã phỏng chừng tình huống sẽ thật nguy kịch, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn nhin không được chán kinh.

Người đang lặng im nằm trên giường quả thật còn chưa chết, ta có thể nghe được tiếng hít thở mỏng manh của hắn, nhãn mầu chuyển động biểu hiện hắn còn thanh tỉnh, thậm chí đối với động tĩnh xung quanh cũng có phản ứng. Nhưng là lúc này, tử vong đối với hắn mà nói mới chính là giải thoát, da thịt toàn thân đều thối rữa, sinh hoạt hằng ngày khẳng định là không thể tự lo liệu, được phẩm trị liệu mỗi ngày không dứt nhưng vẫn không thấy được chút chuyển biến tốt đẹp nào, sự đồng tình, quan tâm của những chiến hữu từng kề vai chiến đấu, những chiến sĩ từng lấy hắn làm tấm gương noi theo, những dân chúng mà hắn từng bảo hộ chỉ càng khiến hắn thêm đau lòng cùng chán ghét bản thân mà thôi.

Thật kỳ lạ, tuy rằng hắn không thể nói chuyện nhưng ta lại có thể hiểu được cảm thụ trong nội tâm của hắn. Sự bất lực không muốn buông tha cho sinh cơ cứ như vậy mà chết đi, rồi lại không đành lòng nhìn thấy người khác thương tâm dần dần chiếm cứ tư tưởng ta, làm cho ta nhớ lại những ký ức ta đã từng quên mất, thân ảnh Cơ Mộ Viễn cùng với ta khi đó tái nhợt nằm trên giường bệnh trắng bệch mỉm cười nhàn nhạt với thân nhân trùng lặp lên nhau.....

26. Chương 26

“Đưa tay hắn ra đây.” Sau một chớp mắt hoảng hốt, ta cố gắng trấn tĩnh trở lại, đưa ra quyết định, ta phải chữa khỏi cho hắn.

Nhanh chóng có người phản ứng lại, thật cẩn thận lấy tay Cơ Mộ Viễn từ trong chăn đưa ra. Ta đi lên phía trước, dùng tay bắt mạch cho hắn, lại nhìn qua đồng tử của hắn, hơi nhú mào, là một loại độc ta chưa từng thấy qua, xem ra không thể tiếp tục dùng những phương thuốc hiện tại. Mạch tượng cùng bệnh huống kỳ lạ khiến cho ta có chút khó khăn.

Những người chung quanh thấy ta nhú mào đều thức thời không lên tiếng. Nhìn ánh mắt mang theo hy vọng của bọn họ, ta chậm rãi thu hồi tay, nhàn nhạt mở miệng: “Bản cung không nắm chắc lắm, nhưng có thể thử xem.” Nháy mắt, quang mang hy vọng trong mắt bọn họ có điểm ảm đạm, tuy rằng ta nhìn không hiểu nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Không muốn nhìn đến bộ dạng trầm mặc của đám hổ tướng này, ta bất đắc dĩ mở miệng giải thích một chút: “Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Đúng vậy, hiện tại tuy rằng ta không thể chữa được hết tất cả mọi loại bệnh tật, nhưng dù sao tình huống phát triển của bệnh tật ít nhiều cũng có quy luật của nó. Do trường kỳ sống trong hoàng cung, ta không tìm được nhiều người bệnh để tích lũy kinh nghiệm chữa bệnh, nhưng về mặt độc thuật, bởi vì ta đặc biệt để tâm mà tích cực ném thử cùng với việc Ngự Dược phòng cung cấp đầy đủ dược liệu nên cũng có chút thu hoạch, cho dù độc có khó, nếu cho ta đủ thời gian, tin tưởng cũng không thành vấn đề. Hiển nhiên, độc mà Cơ Mộ Viễn trúng phải là một loại độc nhằm tra tấn người ta, vậy nên thời gian có thể kéo dài thêm cũng không sao, vấn đề mà ta băn khoăn chỉ là liệu Cơ Mộ Viễn còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Giải độc cho Cơ Mộ Viễn cũng không phải chuyện một sớm một chiều, ta quyết định trước vẫn là đi nhìn xem tình hình dân chúng trong thành.

“Người bệnh trong thành an trí ở đâu?” Ta quay lại hỏi.

“Hồi bẩm điện hạ, phần lớn là ở Y quán, còn lại một số ở lại tại nhà.” Vẫn là Phó Bá đáp lời, thanh âm nghe ra có chút tinh thần hơn ban nãy.

Ta ảm đạm cười: “Vậy đi thôi.”

Còn nhớ rõ trên đường đến đây có nhìn thấy Y quán, cách nơi này không xa lắm, không cần thiết phải ngồi kiệu, ta trực tiếp đi bộ đến.

Ở Y quán, ta dùng thân phận Thái tử kiên nhẫn trấn an dân chúng trong thành, tận lực nói ra những lời hứa hẹn tốt đẹp, ngay cả ánh mắt cùng động tác tứ chi cũng bị ta tận dụng triệt để, cuối cùng khi ta bắt mạch tất cả người bệnh một lượt, sau đó cam đoan có thể chữa khỏi, lúc này thần sắc dân chúng mới lộ ra an tâm cùng cảm động.

Nhìn thấy những người dưới sự trấn an của ta mà dần dần an tâm, ta lại bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

Đi ra khỏi Y quán đã là lúc khuya. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng không giống như kiếp trước, ta thở ra một hơi dài. Ta nhắc chân bước vào trong cổ kiệu đã đợi sẵn, kiệu bắt đầu đi về phía trước. Suy nghĩ của ta cũng bắt đầu phân tán, một ít hình ảnh của kiếp trước cùng với kiếp này trùng lặp lên nhau.

Ký ức lúc chiều vì chuyện của Cơ Mộ Viễn mà nhớ lại, hiện tại lại nảy lên trong đầu. những sợ hãi cùng bất an này giờ bị ta cưỡng chế cũng đang chậm rãi quần lấy lòng ta. Có lẽ ta chưa bao giờ chân chính quên mất những ký ức của kiếp trước để lại trong đầu, sự chấp nhất với y thuật chỉ là một cách phản ánh lại nó, mà những sợ hãi ngày hôm nay lại là bằng chứng chứng minh nó xác thực tồn tại. Bất đắc dĩ cười khổ một chút, xem ra ta cũng không kiên cường như ta tưởng tượng.....

Hình ảnh thoáng chốc, trong đầu lại hiện lên những gì nhìn thấy ở Y quán, thiết thực cảm thụ được trách nhiệm của Thái tử khiến ta có cảm giác hoảng hốt giật mình. Cảm thụ như vậy đã nhắc nhở ta, nhắc nhở ta một vấn đề mà bình thường ta vẫn coi thường, thậm chí còn coi nó như là đương nhiên, chưa bao giờ xem trọng đến nó.

Kể từ khi chuyển sang kiếp này, ta vẫn dùng thái độ hồ hững mà tiếp nhận hết thảy, sông mạn vô mục đích, cốt yếu là ta còn sống mà thôi. Không hề cố chấp về quá khứ, cũng không cố chấp về tương lai, hiện tại đối với ta chỉ là một bằng chứng để chứng minh rằng ta còn tồn tại. Đây có lẽ cũng tính là một loại thói quen đi, là thói quen do hàng năm làm bạn cùng nguy cơ tử vong mang lại.

Sự xuất hiện của Tử Cẩn đã quấy rầy hết thảy vận luật, khiến cho cuộc sống của ta thêm phần ý nghĩa, cũng nhiều sắc thái hơn, kể từ đó, ta bắt đầu học được tích mệnh. Nhưng đồng thời sự hồ hững của ta vẫn

không hề giảm bớt, trừ bỏ những chuyện liên quan đến hấn, càng ngày lại càng ít những chuyện có thể khiến ta chú ý. Ta đã nghĩ, như vậy mới chính là ta, mới chính là những gì ta hy vọng.

Có lẽ là do đã tiếp nhận rồi nhưng vẫn chưa hoàn toàn tán thành, vậy nên ta vẫn luôn xem nhẹ thân phận Thái tử của mình. Tuy rằng có học tập những kiến thức mà một Thái tử phải học, cũng có hoàn thành những nhiệm vụ cơ bản của Thái tử, nhưng hoàn toàn bị động cùng khuyết thiếu thực cảm. Ngày hôm nay, nhìn thấy ánh mắt chờ mong cùng hy vọng của dân chúng trong thành, ta bỗng nhiên thấy có chút xấu hổ, thế nhưng đồng thời lại ý thức được một chuyện, ấy là trong cuộc sống sau này ta lại có thêm một phần ý nghĩa, đó là chức trách của Thái tử.....

27. Chương 27

Mấy ngày kế tiếp trải qua đều vô cùng bận rộn. Tổ chức nhân viên phối chế cùng phân phát giải dược, điều phối binh lực chống đỡ ngoại lai chi địch, truy bắt gian tế trong thành, giải quyết độc tố còn lưu lại trong nguồn nước, còn về tình trạng của Cơ Mộ Viên cũng đang chậm rãi khởi sắc. Hết thấy đang dần quay trở lại quỹ đạo của nó.

Hiển nhiên đối phương không hề dự đoán được chúng ta lại có giải dược, trên chiến trường phản kích vừa nhanh lại vừa mạnh, tình thế bức bách, bí quá hóa liều, Chiêu Ảnh quốc liên tục phái ra thích khách tiến hành ám sát, cho dù không giết được ta nhưng cũng có thể tạo thành hỗn loạn cùng khủng hoảng. Chỉ là đáng tiếc, gặp phải chuyên gia ám sát như Tiêu Nhạ cùng chuyên gia bảo hộ như Ngô, Thần, kết quả cuối cùng cũng chỉ là ngoài nghĩa địa có thêm vài cỗ thi thể của anh dũng võ sĩ Chiêu Ảnh quốc, cùng với trong Hinhphongf thêm vài phần não nhiệt mà thôi.

Từ trong miệng thích khách biết được, sự kiện lần này là do Ngũ hoàng tử của Chiêu Ảnh quốc dẫn đầu khơi mào, còn về phần nguyên nhân, không có gì khác ngoài tranh chấp để vị cùng với tranh luận xem có nên thông thương cùng Minh Sở hay không. Ta còn nhớ Chiêu Ảnh quốc nội có không hề ít thế lực phản đối việc thông thương cùng ổn định giữa hai quốc, Ngũ hoàng tử này hẳn là muốn mượn những thế lực này duy trì hồng cùng Thái tử tranh chấp một phen đi.

Chỉ là không biết tự tin của hấn từ đâu mà đến? Nguyên bản một hoàng tử không mấy nổi danh lại dựa vào cái gì mà cho rằng trận chiến này nhất định sẽ giành được thắng lợi? Nhớ lại mấy sự kiện hạ độc gần đây, hấn là hấn dựa vào đó đi. Cẩn thận khảo vấn mấy người kia về nguồn gốc độc dược, không ngờ ngay chính bọn họ cũng không rõ ràng, chỉ biết rằng lần này xuất chinh, bên người Ngũ hoàng tử đột nhiên xuất hiện một gã dị tộc kỳ quái. Mà chỉ một tin tức này cũng đủ trong lòng ta bịt kín một tầng sương lạnh. Lại hỏi kỹ thăm về những điểm kỳ lạ của gã dị tộc kia, mỗi đáp án bọn họ đưa ra lại càng thêm khẳng định suy đoán của ta.

Ta quyết định tự mình đi thăm dò một chút tình hình quân doanh Chiêu Ảnh quốc.

Đem quyết định này nói cho Phó Bá, không ngoài dự đoán bị hấn kịch liệt phản đối. Nhẹ nhàng bác bỏ hết mọi lời khuyên can, ta đây chỉ là báo cho hấn biết chứ không phải là thương nghị. An bài đại khái một chút, đem phương thuốc của giải dược lưu lại sau, ta dẫn theo Tiêu Nhạ, Ngô cùng Thần xuất phát.

Thừa dịp đêm tối lên vào, rất nhanh ta đã tìm được lều trưởng sắc sở của gã dị tộc kia nổi bật lên trong một đám lều trưởng bạch sắc. Theo tin tức tìm hiểu được ban nãy, hiện tại hấn hẳn là vẫn còn đang ở trong chủ trương nghị sự, cho nên chúng ta không mất mấy công sức đã ẩn thân trong lều trưởng của hấn, che giấu hơi thở, mà trong tay ta cũng đã chuẩn bị tốt một đồng tiền hơi mỏng sắc cạnh.

Trưởng liềm xóc lên, giữa lúc minh ám luân phiên, đồng tiền đã muốn rời khỏi tay ta, người nọ nhanh chóng phản ứng lại muốn tiếp lấy vật bay tới, lại không ngờ ngaythowif khắc đó, kiếm của Tiêu Nhạ đã đặt trên cổ hấn, còn đồng tiền thì trong lúc hấn sửng sốt đã cắm vào cánh tay hấn. Lúc này trong lều trưởng có hơi hôn ám cứ như vậy đứng thẳng ba người, gã dị tộc tuy rằng một cánh tay còn đang sẫm huyết, trên cơ thể rconf kê một thanh kiếm sắc bén, thế nhưng thần sắc vẫn vô cùng trấn tĩnh, thậm chí còn dùng ánh mắt

hứng thú đánh giá ta. Tiêu Nhạ biểu tình lãnh ngành, nhìn đến ánh mắt đánh giá của hắn, kiểm trong tay lại đè nặng vài phần, tiên huyết sầm ra, dọc theo lưỡi kiếm bóng loáng chảy xuống dưới.

Đối với việc này, gã dị tộc chỉ hơi nhíu mày một chút, sau đó khoe môi khẽ nhếch lên, nói với ta lúc đó cũng đang quan sát hắn: “Khách nhân tôn quý, có muốn ngồi xuống uống chén rượu không?” Thanh âm hắn quả thật rất êm tai, sử dụng tiếng dị tộc, là ngôn ngữ thuần khiết của Túc Bàn quốc. Ta thở dài một hơi, cũng dùng ngôn ngữ Túc Bàn hỏi lại: “Người là ai? Vì sao nahwmf vào Minh Sở, hay phải nói là nhằm vào ta?” Nghe xong câu hỏi của ta, hắn cười ha hả, sau đó dùng ngôn ngữ Minh Sở trả lời: “Ta là Ô Tịch, Vu sư của Túc Bàn. Về phần vấn đề của ngài, chúng ta nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục. Vậy nên, hiện tại chúng ta có thể ngồi xuống được không?” Hắn dùng mắt ý bảo thanh kiếm vẫn đang kê trên cổ hắn.

Những vị Vu sư trẻ tuổi có gương mặt cười hiền lành này, ta phát hiện trong mắt hắn còn lóe ra quang mang chân thành. Ta đồng ý đề nghị của hắn, ra hiệu cho Tiêu Nhạ buông hắn ra.

Ngồi xuống sau, Ô Tịch tự rót cho mình một chén rượu rồi mới chậm rãi nói: “Về nghi vấn vừa rồi của Thái tử điện hạ, kỳ thật đáp án vô cùng đơn giản. Đây chỉ là một nghithwcs mà thôi, là một khảo nghiệm nhỏ nhỏ đối với Tộc trưởng tương lai, ha ha.” Dứt lời, hắn còn dùng ánh mắt ám chỉ nhìn ta.

Lời giải thích cùng ánh mắt của hắn khiến ta thực phản cảm, cho nên trực tiếp hỏi: “Vì sao là ta?” Câu hỏi của ta khiến cho vị Vu sư này cười càng vui vẻ, hồi lâu sau mới lại nghe hắn trả lời: “Túc Bàn quốc vốn là nơi thần bí nhất trên đại lục này, chúng ta không liên hệ cùng ngoại giới, cũng không cho phép ngoại nhân tiến vào lãnh địa của tộc ta. Nhưng Thái tử điện hạ không những tinh thông ngôn ngữ của tộc ta, đối với cách xưng hô “Tộc trưởng” của tộc ta không hề cảm thấy xa lạ, lại còn có thể thoải mái giải được độc được mà ta phải tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo, đây lại là vì sao?” Dừng lại một chút, hắn nói tiếp: “Đương nhiên Tộc trưởng tộc ta đối với ngài vẫn luôn khen ngợi không ngớt, gần đây lại đề cử ngài tiếp nhận Tộc trưởng vị. Làm một tân nhậm Vu sư, ta đương nhiên cũng pahir theo lệ thường tiến hành khảo nghiệm với ngài.”

Mấy lời hắn nói khiến cho ta có xúc động muốn đánh người, cứ nhiên chỉ vì lý do này mà nháo ra phiền toái lớn như vậy. Y thuật cùng độc thuật của ta trừ bỏ tự học ra thì còn được một vị sư phụ kỳ quái dạy, hắn nói cho ta biết hắn là tộc nhân Túc Bàn, cũng giảng cho ta không ít phong tục của Túc Bàn tộc, nhưng laijchwa bao giờ nói qua chuyện hắn là Tộc trưởng và muốn chọn ta làm người kế nhiệm.

Ta vốn dĩ không thích phiền toái, cho nên thẳng thắn trả lời: “Người có thể đình chỉ khảo nghiệm, ta không có hứng thú với Tộc trưởng vị.” Thân phận Thái tử Minh Sở ta cũng chỉ vừa mới chính thức tiếp nhận, nói gì đến một Tộc trưởng vị của một ngoại tộc không thể ở chung. Hơn nữa, cái gọi là khảo nghiệm của hắn cũng khiến ta thập phần không thích. “Nga? Cự tuyệt sáng khoái như thế, ngài không sợ ta tiếp tục trợ giúp Chiêu Ảnh quốc sao?” Hắn dùng ngữ khí buồn rầu mang theo chút trêu đùa nói.

Nhìn thẳng hắn, ta kiên định nói: “Ta tin tưởng bản thân mình.” Dứt lời đứng dậy muốn đi, không nghĩ tới lại gặp phải một trận vừng huyền, ta nhanh chóng mất đi ý thức. Trong mộng lung, dường như còn nghe được Ô Tịch cười ha ha nói: “Chúc mừng ngài đã thông qua khảo nghiệm.”

28. Chương 28

Túc Bàn là một quốc gia kỳ lạ vô cùng, cây cối mọc thành hàng xung quanh làm thành một là chắn thiên nhiên, ngăn cách nó cùng với ngoại giới. Tộc nhân Túc Bàn đối với gia viên của mình thập phần chấp nhất, bọn họ lợi dụng khả năng bọn họ am hiểu nhất là độc thuật đem tất cả các thế lực ngoại lai cự tuyệt bên ngoài. Người nắm quyền cao nhất của Túc Bàn tộc xưng là Tộc trưởng, mỗi Tộc trưởng đều có một vị Vu sư làm phụ tá, mà mỗi một Túc Bàn tộc nhân đối với việc nghiên cứu kỳ độc lại dị thường say mê.

Những điều này đều là tất cả kiến thức mà quá khứ ta được biết về quốc gia này, cũng là từ miệng sư phụ kỳ lạ hay chính là Tộc trưởng mà Ô Tịch nói mà biết được. Khi đó ta không hề cho rằng những điều này cùng mình có quan hệ gì, cũng

không hỏi chi tiết, vậy nên ta dễ dàng bị Ô Tịch bắt được cũng là bởi vì không biết Vu sư còn có một năng lực đại đại truyền thừa là Vu thuật. Nhất thời thất sách khiến ta phải trả giá đại giới, không chỉ có bản thân bị mang về Túc Bàn tiếp nhận Tộc trưởng vị, mà Tiêu Nhạ, Ngộ, Thần đều bị liên lụy. May mắn chính là, do ta tuyệt đối cường ngạnh yêu cầu Ngộ mới chịu mang lời nhảm của ta rời đi, như vậy Tử Cẩn hẳn là có thể an tâm một chút.

Túc Bàn thật là một tộc đàn kỳ lạ, đặc biệt khi ta biết được bản thân làm như thế nào để xưng Tộc trưởng, nhận thức này càng khắc sâu. Mỗi vị Tộc trưởng của Túc Bàn đều là y độc giai thông, Tộc trưởng hậu tuyển là do Tộc trưởng tiền nhiệm tuyển định, mà phương pháp để được toàn tộc tán thành cũng phi thường “đơn giản”, các tộc nhân cùng nghiên cứu chế tạo ra một loại độc được tất cả mọi người thừa nhận dùng để khảo nghiệm Tộc trưởng hậu tuyển, sau đó lại do Vu sư tuyển chọn người bị hạ độc, việc mà Tộc trưởng hậu tuyển cần làm là phải chứng minh bản thân có đủ năng lực giải độc.

Ngoại nhân bình thường là không có cơ hội cùng năng lực đạt được yêu cầu này, theo các đời Tộc trưởng chưa từng có một Tộc trưởng ngoại tộc là có thể nhìn ra được. Bất quá không khéo chính là, sự phụ vì cần một loại dược liệu đặc thù tìm đến Tử Cẩn, mà điều kiện trao đổi của Tử Cẩn là dạy ta y thuật, cơ duyên xảo hợp, cuối cùng tạo thành cục diện như hiện tại.

Từ miệng Ô Tịch biết được tin tức này sau, ta nghiêm túc cân nhắc lợi hại một phen, rốt cuộc quyết định tiếp nhận Tộc trưởng vị, như vậy những nhân tố bất an có lẽ sẽ ổn định trở lại. Đây coi như là Minh Sở Thái tử nhượng bộ đi.

Dân phong thuần phác, đó là ấn tượng của ta đối với Túc Bàn tộc nhân, ngăn cách với ngoại giới có lẽ cũng là một chủ ý không tồi, ta cũng không muốn thay đổi tình trạng như vậy, cho nên mọi việc sau khi ta kế nhiệm coi như phi thường thuận lợi, nhưng cho dẫu vậy thì khi rời khỏi đây cũng đã là chuyện của nửa năm sau. Trước khi rời đi, ta đem mọi sự vụ lớn nhỏ đều giao cho sự phụ cùng Ô Tịch quản lý, còn ta làm một phỉ chương quây. Dúo sinh hoạt một thời gian, ta cũng biết được chấp nhất của bọn họ với Tộc trưởng chỉ đơn giản là y thuật của hắc hoặc là một người có năng lực giải độc mạnh nhất mà thôi.

Mang theo Tiêu Nhạ, Thần, cùng với một vị Trưởng quan thị vệ Vệ Mãnh, là người lúc nào cũng không được rời đi Túc Bàn Tộc trưởng, cùng nhau bước đi trên con đường trở về. Mất một phen bôn ba, ta mới đi đến được Đan Sơn, là một tiểu trấn biên cảnh giữa Minh Sở và Túc Bàn, lúc này cách sự kiện ta mất tích tại Truy Phiến thành đã là một năm. Không biết hiện tại tình hình quốc nội Minh Sở ra sao, ta cho dù nóng vội nhưng trước mắt chỉ có thể tìm một khách điểm nghỉ ngơi một chút, nhân thể hỏi thăm tình huống.

Vốn tưởng rằng chỉ một tiểu trấn sẽ không biết được tin tức gì cụ thể, ai ngờ câu hỏi của ta chẳng những khiến cho tiểu nhị xem thường mà còn làm mọi người trong khách điểm giật dử thậm chí là quá lớn. Nhất thời khiến ta có chút không biết làm sao, đành phải đứng lên giải thích, vì ta mới rời sơn môn, hơn nữa do môn quy thậm nghiêm mà ta không biết nhiều về ngoại giới, mọi người mới bình tĩnh trở lại. Lúc sau cẩn thận thám thính một hồi ta mới giải thích được nghi hoặc. Chỉ là cảm giác giống như vừa nghe một hồi thuyết thư không mấy phấn khích, thế nhưng cứ nhìn phản ứng của mọi người thì ta lại không thể hoài nghi những dị sự trong đó.

Chiến tranh giữa Minh Sở và Chiêu Ảnh không những không chấm dứt, ngược lại còn nhân sự “mất tích” của ta mà dẫn phát thành một hồi đại chiến, Tử Cẩn thậm chí còn nộ giá thân chinh. Về phần dân chúng Minh Sở xúc động phẫn nộ, nguyên nhân cũng không có gì khác ngoài việc ta “mất tích”. Tử Cẩn không có khả năng sẽ biết được tung tích của ta, vậy nên ta nghĩ hẳn chỉ đang làm một loại tuyên truyền, cũng bởi vì vậy mà ta phát hiện nguyên lai mình đã cống hiến cho Minh Sở nhiều như thế, sự mất tích của ta lại đưa đến “tai họa” cho Minh Sở, lại phát hiện rằng nguyên lai ta chính là ngôi phúc tinh không thể thiếu của Minh Sở, mà việc ta trở thành hoàng hậu Minh Sở cũng chính là mệnh định thiên thành..... Một loạt phát hiện như thế khiến ta không phản ứng được gì ngoài việc trợn mắt há miệng. Ta nghĩ không ra Tử Cẩn làm thế nào mà có được kết quả như vậy, thế nhưng sự thật đã phơi bày ngay trước mắt, ta chỉ có thể cảm thán, may mắn cổ nhân rất dễ tin vào mấy chuyện thần tiên ma quái.

Ta mang theo nghi hoặc giục ngựa chạy về phía Chiêu Ảnh. Cái gọi là thù binh tất thắng, chiến tranh lần này tựa hồ là Minh Sở thắng liên tục, dọc theo đường đi đều có thể nghe được mọi người nghị luận về chiến sự. Tử Cẩn đối ngoại tuyên bố rằng ta nhất định đang ở Chiêu Ảnh, ào ạt tiến công yêu cầu Chiêu Ảnh phải giao người, đã không thể biết xác thực lúc này bọn họ đang ở nơi nào.

Đợi cho đến khi ta tìm được quân tiền, đại quân Minh Sở đã bao vây đô thành Chiêu Ảnh được khá lâu rồi, chỉ chờ cơ hội công thành là có thể toàn thắng. Nhìn thấy kiệt tác của Tử Cẩn, trong lòng ta âm thầm bội phục khả năng hóa hại vi lợi cùng nắm chắc thời cơ của hắn. Từ nhiều năm trước Tử Cẩn đã bắt đầu hoạch định kế hoạch, việc thông thương cũng là nằm trong kế hoạch, chuẩn bị cùng chờ đợi lâu như vậy cuối cùng cũng có hồi báo. Đêm khuya, ta tiếm hành lẻ vào trong trường của Tử Cẩn, cùng hắn chia sẻ thời khắc vui sướng này. Một phen ôn tồn hết sức sau, ta lại vô thanh vô tức rời đi.

Rốt cuộc cũng đến lúc công thành, hy sinh nhiều ít tướng sĩ Minh Sở cũng chỉ là vì chờ đợi thời khắc này, đánh hạ ngôi thành này, quốc gia này. Mà Tử Cẩn cũng thuận lợi “tìm thấy” ta đang “bị giam lỏng” trong hoàng cung, chứng thực suy đoán trước đó.

Trong lúc mọi người còn đang hoan hô mừng khánh công, ta cùng Tử Cẩn sóng vai nhau cười nhạt rời đi.

Bốn mươi năm sau.

Tân nhậm quốc quân Minh Sở Sở Mạc Phi một mình đứng trong hoàng lăng, ánh mắt phức tạp nhìn về một ngôi mộ, đó là hợp mộ của Minh Sở tiền nhiệm quốc quân cùng thê tử của hắn. Thật lâu sau, hắn mới rời đi, ánh mắt lại khôi phục thành như lúc trước. Là đúng là sai, trong tâm tự biết.....

=====« TOÀN VĂN HOÀN »

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-mac-vu>